

วารสาร
ภาษาปริทัศน์

ที่ปรึกษา

รศ. ดร. บุญศิริ อนันตเศรษฐ
ผศ. ดร. จันทร์พนิต สุระศิลป์
ผศ. ดร. กุลพร หิรัญบุรณะ
รศ. นราพร จันทร์โอชา
ผศ. ปิยนารถ พัททองพรรณ
ผศ. วัลยาพร นาวิการ

บรรณาธิการ

ผศ. ทอรั้ง จรุงกิจอนันต์

กองบรรณาธิการ

รศ. อัญทิการ์ โรงสะอาด
ผศ. เสาวภา ฉายะบุระกุล
ผศ. อมตา เวชพฤติ
ผศ. สำนักร์ กุลสิริสวัสดิ์
ผศ. ปาริชาติ ชูโชติแก้ว
อาจารย์อิงทิพย์ รัตตะรังสี

ฝ่ายจัดพิมพ์

นางสาวนิรมล เยี่ยมแสงทอง
นางกรรณิการ์ พูลสมบัติ

ฝ่ายจัดการและเผยแพร่

นางสุรชวดี วิริยะยงค์ศิริ

ฝ่ายศิลปกรรมและภาพ

นายพงษ์ศักดิ์ ไพธองกูร
นายกิตติศักดิ์ มุขกระโทก

พิมพ์ที่

โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
โทร. 0 2215 3612, 02218 3556,
0 2218 3563-4
นางศรินทิพย์ นิมิตรมงคล
ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
ธันวาคม 2548
<http://www.cuprint.chula.ac.th>

ภาษาปริทัศน์ฉบับนี้มีเรื่องน่าสนใจตลอดหมดจดทั้งเล่มอีกเช่นเคย เราได้รับบทความจากคุณครูคนเก่า คำหมาน คนใด หยิกนิตหยอกหย่อน เรื่องการใช้ภาษาอังกฤษในภาษาไทย ลองอ่านดูนะคะว่าเราพูดผิด ‘อังกิด’ คำไทยคำอย่างใดกันบ้าง อ่านเสร็จก็ควรจะพลิกไปอ่านบทสัมภาษณ์ คุณ อภิรักษ์ โกษะโยธิน ผู้ว่าฯ กทม. กับการศึกษาของเด็กไทย ความก้าวหน้า และพัฒนาการของโรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานคร โดยเน้นที่จะผลิต เด็กดี เด็กเก่ง และเด็กที่มีความสุข อ่านจบแล้วผู้อ่านทุกท่านก็คงจะมีความสุขตามไปด้วยที่เรามีหน่วยงานที่ให้ความสำคัญกับการพัฒนาเด็ก ในทุกด้านอย่าง กทม.

ส่วนผู้ที่สนใจเรื่อง Process writing เชิญเร่เข้ามาทางนี้ มี บทความเรื่อง ‘ความคิดของอาจารย์สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ต่อแนวการสอนที่เน้นขบวนการ’ เป็นความคิดเห็นที่ก่อเกิดจากการได้ปฏิบัติจริง และข้อเสนอแนะที่น่าสนใจจะช่วยให้การสอน writing ได้ผลดียิ่งขึ้น และที่ร้อนๆ มาแล้วจำคือบทความเปิดเผยโฉม หน้าของ Internet-based TOEFL Test (TOEFL iBT) ซึ่งได้เริ่มใช้ บ้างแล้วในสหรัฐอเมริกาและแคนาดา และต่อไปจะใช้ทั่วโลก รวมทั้ง ประเทศไทยเราด้วย ลองพลิกไปอ่านมีอะไรใหม่ใน TOEFL iBT ดูนะคะ รับรองว่าเป็นข้อมูลเกี่ยวกับ TOEFL โฉมใหม่จริงๆ

คนเป็นครูย่อมต้องประเมินผลงานของลูกศิษย์ตลอดเวลาใช้ไหม คะ แต่ขอเชิญอ่าน ‘การประเมินตนเองระยะสั้นเพื่อการแก้ไขปัญหา และการปรับปรุงการสอน’ ข้อมูลและข้อเสนอแนะจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการประเมินตนเองของอาจารย์สถาบันภาษา จุฬาฯ อ่านดูเถิดคะ จะเห็นได้ว่าครูประเมินตนเองตลอดเวลาเพื่อไม่ให้เหนื่อยหองเกินไป เพราะ เราก็ชอบประเมินลูกศิษย์เสมอๆ

วารสาร ภาษาปริทัศน์

ฉบับที่ 22 ปีพุทธศักราช 2548

บ.ก.แถลง

บทความจากงานวิจัยที่น่าสนใจอีกสองเรื่องคือ ‘การประเมินความต่อเนื่องและความเหมาะสมของหลักสูตรวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษ (Consolidating Skills in English) ที่ใช้ในคณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย’ และ ‘การประเมินผลความต่อเนื่องและความเหมาะสมของหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษที่ใช้ในคณะต่างๆ ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย’ บทความเรื่องแรกแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการปูพื้นฐานความรู้ของผู้เรียน ซ่อมเสริมให้เท่ากับเพื่อนๆ ในมหาวิทยาลัย ส่วนเรื่องหลังชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการจัดหลักสูตรให้มีความต่อเนื่องเพื่อให้ผู้เรียนได้รับความรู้อย่างเป็นระบบ

จะเห็นได้ว่าบทความทั้งหมดของเราได้รับการคัดสรรมาอย่างดีเพื่อให้มีความหลากหลาย ครอบคลุมทุกๆ ด้านของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เชิญเปิดอ่านได้เลยค่ะ

ทอรั้ง จรุงกิจอนันต์

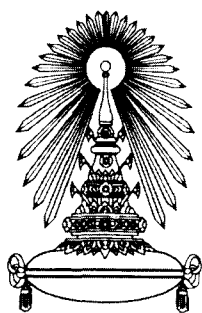
วารสารภาษาปริทัศน์ เป็นวารสารวิชาการของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. เผยแพร่ความรู้ภาษาอังกฤษ ตลอดจนความก้าวหน้าทางวิชาการเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
2. เผยแพร่ความเคลื่อนไหวภายในแวดวงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ตลอดจนเป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระหว่างครูอาจารย์ภาษาอังกฤษในสถาบันต่างๆ
3. ส่งเสริมให้อาจารย์และผู้ทรงคุณวุฒิเสนอผลงานทางวิชาการ และมีส่วนร่วมในด้านการเผยแพร่วิชาการ และให้บริการแก่สังคมกำหนดออกปีละ ๑ ฉบับ

การตีพิมพ์บทความใดๆ ในวารสารเล่มนี้ จะต้องได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากกองบรรณาธิการวารสาร “ภาษาปริทัศน์” ก่อน

บทความในวารสารเล่มนี้เป็นความคิดเห็นของผู้เขียนแต่ละท่าน คณะกรรมการจัดทำวารสาร “ภาษาปริทัศน์” ไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยเสมอไป

วารสารภาษาปริทัศน์ ได้รับเงินสนับสนุนค่าพิมพ์จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วารสาร ภาษาปริทัศน์

ฉบับที่ 22 ปีพุทธศักราช 2548

สารบัญ

บ.ก.แถลง / ทอรั้ง จรุงกิจอนันต์	4
การใช้ภาษาอังกฤษในภาษาไทย คำหมาน คนไค	6
อภิรักษ์ โกษะโยธิน ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร กับการศึกษาของเด็กไทย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ทอรั้ง จรุงกิจอนันต์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ปิยนารถ พักทองพรรณ	10
ความคิดเห็นของอาจารย์สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ต่อแนวการสอนเขียนที่เน้นกระบวนการ รองศาสตราจารย์ดวงตา ลักคุณะประสิทธิ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์กรองแก้ว กรรณสูต	24
มีอะไรใหม่ใน TOEFL iBT ผู้ช่วยศาสตราจารย์อุบลรัตน์ เต็งไธรัตน์	42
การประเมินตนเองระยะสั้น เพื่อการแก้ไขปัญหาและการปรับปรุงการสอน รองศาสตราจารย์ผ่าน บาลโพธิ์	46
การประเมินผลความต่อเนื่องและความเหมาะสม ของหลักสูตรวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษ (Consolidating Skills in English) ที่ใช้ในคณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผู้ช่วยศาสตราจารย์สาวิตรี วุฒิกะโร	58
การประเมินผลความต่อเนื่องและความเหมาะสม ของหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ ที่ใช้ในคณะต่างๆ ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย รองศาสตราจารย์ ดร.สุพัฒน์ สุขมลสันต์	72

การใช้ภาษาอังกฤษ ในภาษาไทย

คำหมาน คนไค

ภาษาของคนกลุ่มใดย้อมใช้สื่อสารโดยคนกลุ่มนั้น แรกเริ่มทีเดียวภาษาอังกฤษคงใช้สื่อสารกันในกลุ่มคนอังกฤษเท่านั้น ต่อมาอิทธิพลทางเศรษฐกิจและการเมือง ทำให้คนกลุ่มอื่นๆ ต้องใช้ภาษาอังกฤษ กลุ่มชนที่ไม่ใช่คนอังกฤษหรือไม่ใช่ “ฝรั่งเชื้อสายอังกฤษ” มักใช้ภาษาอังกฤษปนกับภาษาเดิมของตนบนพื้นฐานของวัฒนธรรมท้องถิ่น ดังนั้นการใช้ภาษาอังกฤษของกลุ่มชนที่ไม่ใช่คนอังกฤษจึงอาจจะ “ไม่ตรงกัน” กับภาษาอังกฤษที่ใช้กันโดยคนอังกฤษ

ในปัจจุบันคนไทยใช้ภาษาอังกฤษและภาษาอื่นๆ มากขึ้นทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน แม้คนไทยใช้ภาษาอังกฤษและภาษาอื่นๆ มากขึ้น ผู้เขียนคาดว่าภาษาไทยก็จะดำรงอยู่ต่อไปเพราะภาษาไทยมีภาษาเขียน แต่ในกาลข้างหน้า ถ้าคนไทยใช้ภาษาอังกฤษและภาษาอื่นๆ มากขึ้นและทวีขึ้นอย่างที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ สักวันหนึ่งภาษาไทยอาจจะเหลือแต่เพียงภาษาเขียนอยู่ในเอกสารหรือแผ่นซีดีที่เก็บไว้ในพิพิธภัณฑ์ก็ได้ ความเห็นนี้เกิดจากการเปรียบเทียบกับการ (จะ) ลื่นไปของภาษาเดิมของคนไทยที่สืบทอดเชื้อสายจาก “ข้า” บางกลุ่ม เช่น ขมุ กะเลิง กะโซ เป็นต้น

การใช้ภาษาอื่นในภาษาของตนเองมีสาระที่ต้องปฏิบัติคือ **“ใช้ให้ตรงกับ”** (ผู้เขียนไม่ใช่คำว่าผิดหรือถูก) ข้อกำหนดและตามความนิยมของเจ้าของภาษานั้น เมื่อคนไทยอีสานใช้ภาษาไทยกลางสื่อความในการสมัครงานกับคนกรุงเทพฯ คนอีสานต้องพยายามใช้ภาษาไทยกลางให้ตรงหรือคล้ายกับที่คนกรุงเทพฯ กำหนดหรือตามความนิยมของคนกรุงเทพฯ ไม่เช่นนั้นอาจจะถูกดูแคลนหรืออาจจะไม่ได้งานทำ ในทำนองเดียวกันการใช้ภาษาอังกฤษไม่ว่ากับคนไทยด้วยกันหรือกับคนต่างชาติต้องใช้ให้ตรงกับข้อกำหนดและตามความนิยมของคนอังกฤษทั้งในด้านหลักภาษาและด้านวัฒนธรรมทางภาษา

การใช้ภาษาอังกฤษในภาษาไทยที่ผู้เขียนพบเห็นในปัจจุบันเป็นการใช้ภาษาระหว่างคนไทยกับคนไทย คือผู้ส่งภาษาเป็นคนไทยและผู้รับภาษาก็เป็นคนไทย ผู้ใช้ภาษาอังกฤษใน (ปนกับ) ภาษาไทยอาจมีจุดมุ่งหมายหลักเพื่อสื่อความให้ชัดเจนยิ่งขึ้น เนื่องจากไม่มีคำบัญญัติในภาษาไทยหรือเมื่อคำในภาษาอังกฤษเป็นที่แพร่หลายและเป็นที่เข้าใจมากกว่า และมีจุดมุ่งหมายรองเพื่อแสดงศักดิ์ศรีของตน

ผู้เขียนมีภาระงานและอาชีพเกี่ยวกับการอ่านหนังสือและเอกสารต่างๆ เช่น หนังสือพิมพ์ วารสาร สารคดี เอกสารของหน่วยงานราชการ หนังสือเรียน หนังสือส่งเสริมการอ่าน คู่มือครู เอกสารโฆษณาสินค้า ฯลฯ ได้พบว่ามีการใช้ภาษาอังกฤษในภาษาไทยเป็นจำนวนมากในเอกสารเหล่านั้น นอกจากนี้ผู้เขียนมีโอกาสนำประชุมสัมมนาและได้ฟังคำบรรยาย คำอภิปรายของผู้เข้าร่วมกิจกรรม และได้พบว่าผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษในภาษาไทยหรือใช้ปนกับภาษาไทยเป็นจำนวนมาก จำนวนคำและจำนวนครั้งที่ใช้ก็มีไม่น้อย การใช้ภาษาอังกฤษในภาษาไทยที่ผู้เขียนพบเห็นมีลักษณะต่างๆ ดังนี้

1. เรียกชื่อเฉพาะของบุคคล สัตว์เลี้ยง นิตินบุคคล สถานที่ โครงการ โครงการงาน ฯลฯ เป็นภาษาอังกฤษ เช่น Bird, Joy, OTOP, KBank, Beach Resort ฯลฯ

2. พูดย่อไทยและคำอังกฤษปะปนกันประโยคเดียวกัน เช่น อาทิตย์หน้าพวกเราจะไปเซอร์เวย์หาข้อมูล, อย่าลืมไปรับแม่เนะ ไฟลด์จากอุดรเครื่องลงสามทุ่ม ฯลฯ

“

การใช้ภาษาอังกฤษในภาษาไทยที่ผู้เขียนพบเห็นในปัจจุบัน

เป็นการใช้ภาษา

ระหว่างคนไทยกับคนไทย

คือผู้ส่งภาษาเป็นคนไทย

และผู้รับภาษาก็เป็นคนไทย

ผู้ใช้ภาษาอังกฤษ

ใน (ปนกับ) ภาษาไทย

อาจมีจุดมุ่งหมาย

หลักเพื่อสื่อความให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

เนื่องจากไม่มีคำบัญญัติ

ในภาษาไทย

หรือเมื่อคำในภาษาอังกฤษ

เป็นที่แพร่หลาย

และเป็นที่เข้าใจมากกว่า

และมีจุดมุ่งหมายรอง

เพื่อแสดงศักดิ์ศรีของตน

”

3. พูดย่อแล้วแทรกหรือขยายความด้วยภาษาอังกฤษและภาษาไทยปนกันไป เช่น คนเราเรียนรู้จากการกระทำอย่างที่ฝรั่งว่า learning by doing ซึ่งหมายความว่า การปฏิบัติด้วยตนเองทำให้เกิดการเรียนรู้ ฯลฯ

4. พูดย่อคำ วลี หรือประโยคภาษาอังกฤษแล้วแปลหรืออธิบายเป็นภาษาไทย เช่น Put the right man on the right job. หมายถึงส่งคนที่ถูกต้องเหมาะสมไปทำงานที่ถูกต้องเหมาะสมกับเขา ฯลฯ

5. เขียนคำภาษาไทยแล้วใส่วงเล็บคำหรือวลีภาษาอังกฤษต่อชิดกับคำไทย เช่น ความคิดรวบยอด (concept) ภูมิปัญญาท้องถิ่น (local wisdom) ฯลฯ

6. เขียนประโยคภาษาไทยแล้วใส่วงเล็บประโยคภาษาอังกฤษต่อชิดประโยคนั้น เช่น จะอยู่หรือจะตายนั้นคือปัญหา (To be or not to be, that is a question) ฯลฯ

7. เขียนวิสามานยนาม (proper noun) ที่ออกเสียงเป็นภาษาอังกฤษหรือภาษาอื่น เช่น ชื่อประเทศ บุคคล สถานที่ ภูเขา แม่น้ำ องค์กร ฯลฯ ด้วยภาษาไทยในประโยคภาษาไทย เช่น คนโตไปทำงานที่ซีแอตเติลในอเมริกา คนกลางตั้งร้านอาหารที่ซิดนีย์ในออสเตรเลีย คนเล็กอยู่ที่โกเบในญี่ปุ่น ฯลฯ

8. เขียนวิสามานยนาม (proper noun) ที่ออกเสียงเป็นภาษาอังกฤษหรือภาษาอื่น เช่น ชื่อประเทศ สถานที่ แม่น้ำ ภูเขา องค์กร บุคคล ฯลฯ ด้วยภาษาอังกฤษในประโยคภาษาไทย เช่น หุบผา Grand Canyon อยู่ในลำน้ำ Colorado ที่เป็นเส้นพรมแดนของรัฐ Arizona กับ Nevada ฯลฯ

ผู้เขียนสังเกตและเห็นว่าการใช้ภาษาอังกฤษผสมกับภาษาไทยของคนไทย ทั้งการพูดและการเขียนมีบางพฤติกรรมที่อาจจะทำให้การสื่อความไม่ชัดเจน ผู้เขียนไม่อาจวิพากษ์ว่าพฤติกรรมเหล่านั้น “ผิด” หรือ “ถูก” แต่มีความเห็นว่า “ไม่ตรงกับ” ข้อกำหนดหรือความนิยมของคนอังกฤษ เช่น

1. การพูดน้ำหนักเดียว คือพูดภาษาอังกฤษอย่าง “บรรจง” แบบพูดไทย โดยออกเสียงทุกพยางค์ของคำต่างๆ ด้วยน้ำหนักและจังหวะเสมอกัน เช่น Good

morning. ออกเสียงว่า “กูด-มอ-นิง” ทั้งสามพยางค์เสียงชัดเจนและน้ำหนักเสมอกัน

2. การไม่ออกเสียงหนักของพยางค์สำคัญ คือการออกเสียงตามรูปตัวอักษรและไม่ออกเสียงหนักเบาตามที่เจ้าของภาษากำหนด โดยเฉพาะเสียงพยางค์ท้ายคำ เช่น school bus ออกเสียง สคูล-บัส Seattle ออกเสียง ซี-แอต-เดิน much ออกเสียง มัด ฯลฯ ต่างจากคนเกาหลี ญี่ปุ่น ที่ออกเสียง มัชชิ

3. การออกเสียงเพี้ยนและเกิน คือ ออกเสียงไม่ตรง ขาดและเกิน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะไม่เข้าใจ ไม่เห็นความสำคัญของเสียง หรือออกเสียงไม่ได้ เช่น Good morning. บางคนออกเสียง กูดสะ-มอ-นิง world ออกเสียง เวิน โดยไม่ออกเสียง l และ d

4. การออกเสียงตามวิธีสะกดอักษรไทย เริ่มต้นด้วยอ่านภาษาอังกฤษโดยการสะกดผสมอักษรแบบภาษาไทย เมื่อเขียนเป็นภาษาไทยก็เขียนตามที่สะกดอักษร เมื่อพูดก็พูดตามที่เขียนและตามความเข้าใจ เช่น เมือง San Jose ออกเสียงและเขียน ซานโจส หรือซานโจเซ่ เมือง Tucson ออกเสียงและเขียน ทักซัน margarine ออกเสียงและเขียน มาร์การีน salmon ออกเสียงและเขียน แซลมอน ฯลฯ ซึ่งไม่ตรงกับที่คนอังกฤษออกเสียง

5. การใช้ตัวย่อ แม้ว่าหนังสือการใช้ภาษาอังกฤษและพจนานุกรมหลายฉบับ ได้กำหนดแบบแผนของการใช้ตัวย่อ ผู้ใช้ภาษาอังกฤษปนไทยจำนวนหนึ่งมักเขียนตัวย่อไม่ตรงกับที่เจ้าของภาษากำหนดไว้ เช่น OPEC และ NATO มักเขียนโดยใส่จุด แต่อักษรย่อบอกเวลา a.m. และ p.m. ซึ่งเขียนได้ทั้งตัวเล็กและตัวใหญ่ บางคนไม่ใส่จุด

6. การเขียนตัวอักษรเอน (italics) ผู้ใช้ภาษาอังกฤษในภาษาไทยส่วนมากน่าจะมีความรู้เกี่ยวกับการใช้ตัวอักษรเอนในภาษาอังกฤษ

ตัวอย่าง

(1) คำภาษาอื่นที่เขียนปนกับภาษาอังกฤษ เช่น On our journey in Laos we met a lot of Kha or Lao Terng. Songkran festival is celebrated in every community in Thailand.

(2) ชื่อของหนังสือ สิ่งพิมพ์ ภาพยนตร์ ละคร ฯลฯ เช่น There were some copies of Bangkok

Post and Matchon in the Tambon library. Luke Isan is the best work of Khampoon Boontawee.

รวมทั้งชื่อเรือ เครื่องบิน จรวดนำวิถี ภาษาละติน ที่เป็นชื่อทางชีววิทยาระดับชนิดพันธุ์พืช-สัตว์ ฯลฯ ต้องใช้อักษรตัวเอน แต่ชื่อเขียนที่พบเห็นส่วนมากทำไม่ตรงกับข้อกำหนดดังกล่าว อาจเป็นเพราะผู้ใช้ภาษาไม่เห็นความสำคัญของเรื่องนี้ก็ได้

8. การใช้อักษรตัวใหญ่ (capital letters) ผู้ใช้ภาษาอังกฤษในภาษาไทยส่วนใหญ่มักเขียนขึ้นต้นคำด้วยอักษรตัวใหญ่ ทั้งที่เป็นคำเดี่ยวและในคำในวลี ทั้งที่อยู่ในวงเล็บและนอกวงเล็บ การเขียนลักษณะนี้มีอยู่ทั่วไปในสารคดี บทความ งานวิชาการ หนังสือเรียน เช่น ความทันสมัย (Modernization) ปัจจัยทางวัฒนธรรม (Cultural Factors) รถโรงเรียน (School Bus) วิทยาศาสตร์ธรรมชาติ (Natural Science) ฯลฯ ซึ่งไม่ตรงกับหลักการใช้ภาษาอังกฤษ

ผู้เขียนเข้าใจว่าคนที่เคยเรียนภาษาอังกฤษในระดับปริญญาตรีย่อมรู้ว่าการเขียนตามแบบแผน (formal) และการเขียนตามใจชอบ (fancy) กรณีใดใช้อักษรตัวใหญ่และกรณีใดใช้อักษรตัวเล็ก การใช้อักษรตัวเล็กตัวใหญ่เป็นสาระสำคัญประการหนึ่งในการเขียนตามแบบ

แผน ตำราการใช้ภาษาอังกฤษกำหนดสาระในเรื่องนี้ไว้ประมาณ 30 ข้อ แต่ผู้เขียนสังเกตว่าการใช้ภาษาอังกฤษในประโยคภาษาไทย ทั้งการเขียนในวงเล็บในลักษณะคำแปลและการเขียนเรียงคำ มักเขียนขึ้นต้นคำด้วยอักษรตัวใหญ่ ทั้งๆ ที่คำหรือวลีเหล่านั้นเป็นสามัญนาม (common noun) และบางคำเป็นคำบุรพบทคำเชื่อมและคำขยาย

ผู้ใช้ภาษาอังกฤษตามที่กล่าวหลายคนเป็นครู อาจารย์ และคณาจารย์ บางคนมีอักษรย่อหน้าและต่อท้ายชื่อ บางคนอาจไม่ได้เรียนภาษาอังกฤษอย่างลุ่มลึก หรือบางคนมีความรู้ภาษาอังกฤษเป็นอย่างดี แต่อาจจะชอบทำอะไรตามใจแบบไทยแท้ก็ได้

มีแนวทางและวิธีการหลากหลายในการเรียนภาษาอังกฤษ การเรียนในสถานศึกษาเป็นแนวทางหนึ่ง การเรียนตามอรรถาธิบายเป็นแนวทางหนึ่ง และการเรียนนอกระบบจากสังคมและสื่อสารมวลชนก็เป็นอีกแนวทางหนึ่ง ผู้ใหญ่ในสังคมและสื่อสารมวลชนทำอะไรถือว่าเป็นแบบอย่างและเป็นบทเรียนแก่เยาวชน การใช้ภาษาอังกฤษในภาษาไทยของผู้ใหญ่ตามที่กล่าวในบทความนี้อาจจะเป็นแบบอย่างแก่เด็กและเยาวชนเช่นเดียวกัน

I do not believe in Belief ... Lord I disbelieve - help thou my belief.

- E.M. Foster (1879-1970) -

I only regret that I have but one life to lose for my country.

- Nathal Hale -

Focus on making things better, not bigger.

- H. Jackson Brown, Jr. -

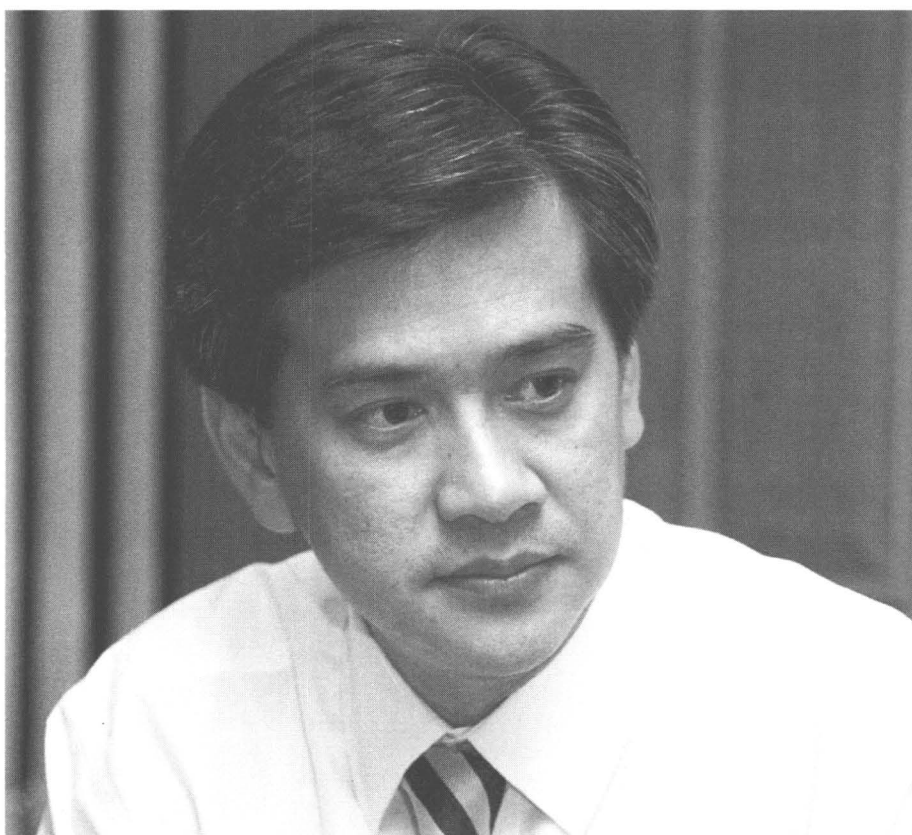
อภิรักษ์ โกษะโยธิน

ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร

กับการศึกษาของเด็กไทย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ทอรั้ง จรุงกิจอนันต์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ปิยนารถ พัททองพรรณ

นับตั้งแต่คุณอภิรักษ์ โกษะโยธิน ได้รับเลือกเข้ามาเป็นผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ชาวกรุงเทพฯ อย่างเราก็ได้เห็นการเปลี่ยนแปลงในหลายเรื่องแต่มีเรื่องหนึ่งซึ่งไม่ค่อยเป็นข่าว แต่พวกเราอยากรู้คือเรื่องเกี่ยวกับการศึกษา เพราะกรุงเทพมหานครมีโรงเรียนในสังกัดถึง 435 แห่ง เป็นโรงเรียนที่ชาวบ้านอย่างเราๆ เรียกติดปากว่า ‘โรงเรียนประชานิคม’ ท่านผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร และ ดร.วัลลภ สุวรรณดี รองผู้ว่าราชการฝ่ายการศึกษา ได้กรุณามาพูดคุยเรื่องนี้กับภาษาปริทัศน์

“
เราอยากเห็นนักเรียนของ กทม.
เป็นเด็กดี เด็กเก่ง
และเด็กที่มีความสุข
”

ภาษาปริทัศน์ :

ได้ทราบว่า กทม.มีโรงเรียนในสังกัดถึง 435 แห่ง
ท่านผู้ว่าฯได้วางนโยบายด้านการศึกษาไว้อย่างไรคะ

ท่านผู้ว่าฯ :

ในภาพรวมที่เป็นยุทธศาสตร์ของนโยบายการ
ศึกษา ไม่ว่าจะเป็นการปรับปรุงคุณภาพมาตรฐานของ
โรงเรียน กทม. หรือภาพลักษณ์ ซึ่งปัจจุบันคนจะคิดว่า
เป็นโรงเรียนประชานิยม ผมเรียนว่าในยุทธศาสตร์ของ

การพัฒนาคุณภาพชีวิตและสิ่งแวดล้อมในกรุงเทพ
มหานครซึ่งถือเป็นนโยบายหลักของกรุงเทพมหานคร
เราก็ดำเนินการพัฒนานโยบายโดยใช้เรื่องคนเป็นศูนย์
กลาง และในเรื่องคุณภาพชีวิต ในเรื่องของคนถือว่าการ
ศึกษาเป็นส่วนที่มีความสำคัญสูงสุด ในเรื่องการศึกษา
กรุงเทพมหานครเรามีโรงเรียนในสังกัดทั้งหมด 435
โรงเรียน ซึ่งส่วนใหญ่ก็เป็นโรงเรียนที่สอนในระดับ
ประถมศึกษา จะมีเป็นส่วนน้อยที่เป็นโรงเรียนในระดับ

มัธยม แต่ประเด็นสำคัญในโรงเรียนทั้งหมด 435 โรงเรียนก็คือเราได้มาดูว่า ปัญหาอุปสรรคหรือว่าแนวทางในการพัฒนาต้องพัฒนาในเรื่องไหน จริงแล้วเรามองใน 3 เรื่องหลักๆ ที่เป็นแนวทางในเชิงยุทธศาสตร์ก็คือว่าเราอยากเห็นนักเรียนของ กทม. เป็นเด็กดี เด็กเก่ง และเด็กที่มีความสุข

ภาษาปริทัศน์ :

ท่านผู้ว่าฯ ช่วยขยายความตรงนี้น้อยนะคะ

ท่านผู้ว่าฯ :

คำว่าเด็กดีก็คือการนำแนวทางในเรื่องหลักธรรมคำสอนทางพุทธศาสนา ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของคุณธรรม จริยธรรมในเรื่องต่างๆ ซึ่งถือว่าสำคัญ เพราะในยุคสมัยปัจจุบันเด็กเยาวชนรุ่นใหม่ก็มักจะมีปัญหาในเรื่องนี้ คือพูดง่ายๆ ค่อนข้างเน้นไปในเรื่องของวัฒนธรรมตะวันตกบ้าง หรือเรื่องอะไรที่ดูแล้วอาจจะห่างไกลจากเรื่องคุณธรรมจริยธรรม นี่ก็เป็นเรื่องแรกที่เราพูดถึง เรื่องที่สองก็คือเด็กเก่ง พูดง่ายๆ ก็คือเก่งในทางวิชาการ เก่งในเรื่องของการนำเทคโนโลยีสารสนเทศสมัยใหม่เข้ามาใช้ แม้แต่ในเรื่องของภาษาต่างประเทศ ในโรงเรียน กทม. เองเราก็ได้มีการประเมินทั้งการประเมินจากภายนอกและภายใน ถ้าในรายละเอียดท่านรองฯ วลลภจะกรุณาเล่าให้ฟังเพิ่มเติม เวลาเราประเมินแล้วคุณภาพมาตรฐานของเราไม่ได้น้อยกว่าหรือบางเรื่องดีกว่าโรงเรียนเอกชนและโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานด้วยซ้ำไป เพียงแต่ว่าสังคมภายนอกไม่รับรู้

ภาษาปริทัศน์ :

คิดว่าการประชาสัมพันธ์ตรงนี้น่าจะค่อนข้างน้อยนะคะ เท่าที่ทำการประเมินมา อะไรเป็นปัญหาของเด็กนักเรียน กทม. คะ

ท่านผู้ว่าฯ :

จริงๆ แล้วจะมีแค่ 2 เรื่องที่รู้สึกจะเป็นปัญหาอยู่ คือในเรื่องของการคิดในเชิงวิเคราะห์ คือถ้าพูดในวิชาอื่นๆ เราไม่ได้ด้อยคือเราอยู่ในเกณฑ์ที่ดีกว่า แต่ว่าในเรื่องของการคิดเชิงวิเคราะห์อันนี้ยังเป็นปัญหาที่ต้องพัฒนามากขึ้น ซึ่งแน่นอนก็เป็นเรื่องของวัฒนธรรม

ของเด็กไทยด้วยในเรื่องความมั่นใจ การแสดงออก การแสดงความคิดเห็น กับอีกเรื่องหนึ่งซึ่งผมคิดว่าจะมีความสำคัญก็คือในเรื่องของการส่งเสริมให้เด็กมีความคิดสร้างสรรค์มากขึ้น

ภาษาปริทัศน์ :

จากปัญหานี้ทาง กทม. วางแนวทางแก้ไขไว้อย่างไรคะ

ท่านผู้ว่าฯ :

เราได้มีการพัฒนาในเรื่องของแนวทางการเรียนรู้แนวใหม่ ซึ่งก็คือปรัชญาการปฏิรูปการศึกษาที่บอกว่าเรียนรู้ตลอดชีวิต ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง แต่ว่าเรามีพูดง่ายๆ เป็น concept ใหม่ที่เราพัฒนาร่วมกับมูลนิธิพิพิธภัณฑ์เด็กของกรุงเทพมหานคร ที่เราเรียกว่า discovery learning ก็คือเป็นแนวทางใหม่ที่ทำให้เด็กนำไปปฏิบัติและได้โครงการอบรมวิธีการตั้งคำถาม เด็กต้องสามารถคิดในเชิงวิเคราะห์และตั้งคำถามเพื่อต่อยอดความรู้ของตน โครงการเสริมต้องเพื่อที่จะช่วยให้เด็กสามารถที่จะมีความคิดสร้างสรรค์ มีจินตนาการมากกว่าเรื่องท่องจำซึ่งเป็นปัญหาหลักของเด็กไทยหรือเด็กใน กทม.

ภาษาปริทัศน์ :

กทม. มีแนวทางพัฒนาด้านภาษาอย่างไรบ้างคะ มีคนฝากมาถามว่าเด็กประชากรเล็กออกเสียงตัว h ว่า 'เฮด' หรือยัง

ท่านผู้ว่าฯ :

แนวทางในการที่จะพัฒนาให้เด็กใน กทม. ให้เก่งขึ้น ทัดเทียม และมีคุณภาพมาตรฐาน จริงๆ แล้วที่เราเน้นนอกเหนือจากวิชาการในเรื่องของวิทยาศาสตร์คณิตศาสตร์ซึ่งถือว่าเป็นวิชาที่มีความสำคัญ ก็จะมีเรื่องภาษา ปัจจุบันนี้เราก็สอนภาษาอังกฤษในทุกโรงเรียนอยู่แล้ว เริ่มเลยก็คือตั้งแต่ระดับประถม เพียงแต่ว่าจะมีบางโรงเรียนที่เริ่มจากอนุบาลแล้วแต่ความพร้อมของโรงเรียน กับเราได้มีการจัดตั้งเป็นโรงเรียนสองภาษา เรียกว่า bilingual school ขึ้นมาเป็นโรงเรียนนำร่อง 2 โรงเรียนด้วยกัน คือ โรงเรียนเบญจมบพิตร กับโรงเรียนวัดมเหยงคณ์พาราม ซึ่งเราทำเป็นชั้นเรียนคือเริ่ม ป.1

แล้วก็มา ป.2 แล้วจะไล่ขึ้นไปเรื่อยๆ จนครบชั้น อันนี้ถือว่าเป็นนาร่องที่เราเริ่มแล้ว

นอกจากภาษาอังกฤษ เราก็มีโรงเรียนนาร่องที่สอนสองภาษาคือ ไทย-จีน ปีนี้ครบรอบ 30 ปีไทย-จีน ผมได้ไปเยือนกรุงปักกิ่งซึ่งเป็นบ้านพี่เมืองน้อง หรือ sister cities กับ กทม. เพิ่งไปลงนามบันทึกข้อตกลงบ้านพี่เมืองน้องกับเมืองแต้จิ๋ว ซึ่งคนไทยเชื้อสายจีนส่วนใหญ่ในเมืองไทยมาจากเมืองแต้จิ๋ว ก็จะมีการแลกเปลี่ยนครู แลกเปลี่ยนนักเรียนในเรื่องของการสอนภาษาจีนในโรงเรียน กทม. ซึ่งเราก็สอนอยู่แล้วแต่ที่เราเริ่มเป็นโรงเรียนสองภาษาไทย-จีนด้วยที่โรงเรียนสัมพันธ์วงศ์ซึ่งอยู่แถวเยาวราช อันนี้พูดง่ายๆ เป็น initiative ใหม่ๆ ที่จะเข้ามาพัฒนาโรงเรียน กทม.

ภาษาปริทัศน์ :

ระยะนี้กระทรวงศึกษาธิการเริ่มต้นตัวในด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ กทม.ปรับตัวในเรื่องนี้อย่างไรคะ

ท่านผู้ว่า :

ในเรื่องของเทคโนโลยีสารสนเทศทางด้าน ICT เรามีโครงการที่จะเพิ่มในเรื่องของศักยภาพทางด้านอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ ซอฟต์แวร์มัลติมีเดีย รวมทั้งในเรื่องของ high speed Internet ซึ่งล่าสุดเราเป็นเครือข่ายแรกในประเทศเลย ผมเองได้เห็นนโยบายการศึกษาเมื่อวันเปิดเทอมเมื่อวันที่ 17 พฤษภาคมที่ผ่านมา ผ่านเครือข่าย Internet ความเร็วสูงในเครือข่ายทั้งหมดของโรงเรียน 435 โรงเรียนพร้อมกัน เด็กนักเรียน 300,000 คน คือ online เลยตามโครงการผู้ว่า online ครั้งแรก อันนี้ถือเป็นครั้งแรกในประเทศด้วยซ้ำไป ก็ได้รับการสนับสนุนจากเอกชนที่เข้ามาช่วยในเรื่องของเครือข่าย high speed และในอนาคตเราก็จะใช้ high speed Internet เป็นสื่อในการเรียนการสอนที่จะพัฒนาแนวใหม่เลยนอกเหนือไปจากอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ อาจจะเป็นจำนวนต่อห้องเรียนต่อจำนวนเครื่องคอมพิวเตอร์ นี่ก็เป็นเรื่องของแนวทางที่จะใช้เทคโนโลยีสารสนเทศสมัยใหม่ที่จะเข้าไปช่วยเด็ก อันนี้เป็นตัวอย่างของการที่จะพัฒนาในเรื่องของเด็กเก่ง กับอีกเรื่องหนึ่งเราก็จะผลักดันให้โรงเรียน กทม.เป็นศูนย์กลางเรียนรู้ในชุมชน หมายความว่า 435 โรงเรียนนี้จะ

ไม่ใช่โรงเรียนปิด คือไม่ใช่สอนเฉพาะเวลาทำการ แต่หมายความว่าใช้เป็นศูนย์กลางในการศึกษาเรียนรู้ของชุมชนในแต่ละพื้นที่ที่โรงเรียนตั้งอยู่ เช่น ยกตัวอย่างล่าสุดเราได้ทำโครงการนาร่องขึ้นมาก็คือโครงการห้องสมุด โดยจะพัฒนาห้องสมุดของโรงเรียนให้เป็นศูนย์กลางเรียนรู้ของชุมชน เช่นที่โรงเรียนปรานีดิศกุลตอนนี้กำลังทำโครงการกับเครือข่ายเนื่องมาจากอยู่ใกล้ๆ ตรงนั้น ก็ได้คุยไปแล้วกำลังดำเนินการอยู่ กับอีกโรงเรียนหนึ่งก็คือโรงเรียนศูนย์รวมน้ำใจอยู่ที่คลองเตยก็จะทำร่วมกับตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย แบบนี้จะเป็นโครงการนาร่องที่เราจะพัฒนาโรงเรียน กทม. ให้เป็นศูนย์เรียนรู้ในชุมชน

ภาษาปริทัศน์ :

ศูนย์เรียนรู้ที่ท่านว่าจะหมายถึงว่าเป็นแค่ห้องสมุด หรือว่าจะเป็นที่ให้ไปทำกิจกรรมต่างๆ เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้

ท่านผู้ว่า :

ครับ เป็นกิจกรรม และเป็นทั้งห้องสมุดด้วย จะเป็นทั้งเครือข่าย Internet ชุมชน

ภาษาปริทัศน์ :

ก็เหมือนห้องสมุด IT ไปในตัว

ท่านผู้ว่า :

ใช่ครับ อันนี้จะทำนาร่องขึ้นมาก่อน 2 แห่ง กับอีกเรื่องหนึ่งก็คือว่าเราจะสนับสนุนให้เด็ก กทม. ได้เรียนรู้นอกห้องเรียน เป็นโครงการห้องเรียนธรรมชาติ หรือมีโอกาสได้ไปเรียนรู้ตามสถานที่ต่างๆ ของกรุงเทพมหานคร ยกตัวอย่างเราเพิ่งจัดตั้งอุทยานการเรียนรู้ซึ่งเป็นโครงการในอนาคตขึ้นบริเวณสวนจตุจักร หรือสวนวชิรเบญจทัศคือสวนรถไฟเก่า ซึ่งในนั้นมีอุทยานผีเสื้อและแมลงซึ่งเด็กจะสามารถไปเรียนรู้ธรรมชาติแทนที่จะเรียนอยู่ในห้องเรียนอย่างเดียว อันนี้ก็เป็นอย่างนี้ รวมทั้งตอนนี้ผมได้มอบนโยบายและท่านรองฯ วลลภากับดูแลในการที่จะไปเลือกโรงเรียนจาก 435 โรงเรียน ว่าโรงเรียนไหนมีศักยภาพในเรื่องไหน เช่นบางโรงเรียนจะเก่งฟิสิกส์ เก่งคณิตศาสตร์ บางโรงเรียนจะเก่งภาษา บางโรงเรียนเก่งเรื่องศิลปวัฒนธรรม บางโรง

“

...ยังมีโรงเรียนบางโรงเรียนที่เป็นโรงเรียนชุมชน ซึ่งเราเอาเด็กที่จะเหมือนด้อยโอกาสมา แต่ปรากฏว่าจากการที่มาอยู่กับเรา เราผูกพันเขา เขาสามารถค้นพบจุดเด่นของเขา อย่างวันนี้เรามีมหกรรมดนตรีไทยสองวันแล้วครับที่โรงละครแห่งชาติ เราภูมิใจมากครับ เราเห็นแล้วเราบอกว่านี้หรือคือเด็ก กทม. นี่หรือคือเด็กที่มาจาก-ขอประทานโทษนะครับ-โรงเรียนในสลัม

”

เรียนเก่งเรื่องกีฬา เราจะดึงมาจัดเป็นกลุ่มเครือข่ายที่เป็น cluster ของการพัฒนา กับตอนนี้เราได้มีการลงนามบันทึกข้อตกลงที่จะร่วมพัฒนาเป็นโรงเรียนต้นแบบร่วมกับโรงเรียนสาธิต ซึ่งตอนนี้ก็มีเกษตรฯ ศรีนครินทร์ วิโรฒ จุฬาลงกรณ์ฯ

ภาษาปริทัศน์ :

เราได้ทราบถึงนโยบายส่งเสริมให้เด็กดี เด็กเก่งมาแล้ว ทาง กทม. จะช่วยให้เด็กมีความสุขอย่างไรคะ

ท่านผู้ว่า :

เราพูดถึงเด็กเก่งที่เราพัฒนามีศักยภาพในเชิงวิชาการ ส่วนอันสุดท้ายก็คือเรื่องมีความสุข ซึ่งอันนี้ผมถือว่าเป็นเรื่องสำคัญ และจริงๆ แล้วนอกเหนือจากการพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนในโรงเรียน ซึ่งแน่นอนต้องรวมถึงคณะครู การฝึกอบรม เป็นต้น จริงๆ แล้วที่สอดคล้องในนโยบายการปฏิรูปการศึกษาคือว่า เราจะพัฒนาให้มีการร่วมมือกันในระดับของข้าราชการโรงเรียน ที่มีตัวแทนของคณะครู คณะผู้บริหาร พ่อแม่ผู้ปกครอง และตัวเด็กนักเรียนเอง คือพัฒนาเครือข่ายของข้าราชการโรงเรียนให้มีความสุข คือแทนที่จะมารวมศูนย์อยู่ที่สำนักงานการศึกษาหรือว่ารวมศูนย์อยู่ที่หน่วยงานพื้นที่ในสำนักงานเขต อันนี้ต้องสร้างให้โรงเรียนมีความสุข ซึ่งจริงๆ แล้วโรงเรียน กทม. ที่มีชื่อเสียงจริงๆ อย่างโรงเรียนปรานีดิศกุล โรงเรียนบ้านบางกะปิ เรามี

ความเข้มแข็งในส่วนของตัวข้าราชการ ในเรื่องของเด็กมีความสุข

อันนี้ผมคิดว่าเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ ที่เมื่อสักครู่นี้เราบอกถ้าเราจัดกลุ่ม cluster ได้ แล้วเราพัฒนาให้เด็กสามารถที่จะมีความรู้เรียนในแนวทางใหม่ด้วย discovery learning เขาจะค้นพบศักยภาพของตัวเองว่าเขาชอบอะไรแล้วเขาจะมีความสุข

ภาษาปริทัศน์ :

คิดว่าอันนี้สำคัญนะคะเพราะความสำเร็จเล็กๆ นี้จะทำให้เด็กอยากไปโรงเรียน เขาไปโรงเรียนอย่างผู้ประสบความสำเร็จ อย่างมีความสุข ทุกคนมีโอกาสเป็นคนเก่งในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง

รองผู้ว่า :

ขออนุญาตท่านผู้ว่า ที่เคารพ ท่านอาจารย์ครับ ความจริงในกรณีประเด็นของ achievement กทม. ได้ทำแล้ว ก็ต้องเรียนว่าเด็กนักเรียน กทม. จะว่าเป็น under privilege ก็อาจจะพูดได้ เพราะว่าเราเป็นโรงเรียนที่จะต้องให้บริการในชุมชน ประชาชนในเขต หรือบ้านบางกะปิก็ถือเป็นตัวอย่าง ที่ขณะนี้ภาพเดิมๆ ว่าเป็นโรงเรียนเทศบาล โรงเรียนประชานิยมหมดไปแล้วครับ เด็กต้องแย่งกันเข้า ต้องมีการฝาก กว่าจะเข้าได้ก็ไม่ใช่เป็นเรื่องที่ง่าย แต่ยังมีโรงเรียนบางโรงเรียนที่เป็นโรงเรียนชุมชน ซึ่งเราเอาเด็กที่จะเหมือนด้อยโอกาสมา แต่

ปรากฏว่าจากการที่มายุกับเรา เราผูกพันเขา เขาสามารถค้นพบจุดเด่นของเขา อย่างวันนี้เรามีมหกรรมดนตรีไทยสองวันแล้วครับที่โรงละครแห่งชาติ เราภูมิใจมากครับ เราเห็นแล้วเรอบอกว่านี่หรือคือเด็ก กทม. นี่หรือคือเด็กที่มาจากโรงเรียนในชุมชนแออัด เราเห็นว่าเราพัฒนาเขาขึ้น ไม่ว่าจะเป็นคนดีหรือการแสดงความสามารถ เพราะฉะนั้น highlight ของเราขณะนี้ก็คือในเรื่องที่จะทำให้ทุกคนได้เป็น achiever ไม่ว่าจะส่วนใดก็ตาม เพราะว่า กทม. ได้เปรียบครับ กรุงเทพมหานครเป็นองค์กรที่โรงเรียนสังกัดเขต แต่ว่าเขตก็พร้อมที่จะให้การสนับสนุนในทุกเรื่อง และการที่เราได้ทั้งหมด 435 โรงเรียนและด้วยงบประมาณที่ท่านผู้บริหารจัดไว้ ทำให้การจัดการต่างๆ ของ กทม. นั้นมีความคล่องตัว

ภาษาพิธีศน์ :

กำลังจะถามอยู่พอดีเลยคะ ว่าเปอร์เซ็นต์ของงบประมาณการศึกษาเป็นกี่เปอร์เซ็นต์ของงบประมาณของ กทม.

รองผู้ว่า :

คือตอนนี้ประมาณ 40,000 กว่าล้าน เป็นงบประมาณการศึกษาที่เราจัดอยู่ทั้งหมดประมาณ 6,000 กว่าล้าน อันนี้ไม่นับงบลงทุนนะครับ

ภาษาพิธีศน์ :

เพราะฉะนั้นจาก 40,000 ล้าน ก็เป็นงบการศึกษา 6,000 ล้านนะคะ ประมาณ 15% นับว่าสูงมากนะคะ

รองผู้ว่า :

ต้องเรียนแบบนี้ครับว่าสมัยท่านผู้ว่า อภิรักษ์เข้ามา การพัฒนาทางกายภาพมีสัดส่วนลดลง เรามุ่งคุณภาพชีวิต แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเราละทิ้งเรื่องโยธา แต่ว่าในแง่ของคุณภาพชีวิต การศึกษาเราเพิ่มขึ้นในอัตราที่สูงขึ้น

ท่านผู้ว่า :

ครับ ผมเรียนจริงๆ ว่าสมัยก่อน กทม. เวลาจัดสรรงบประมาณ อันดับหนึ่งคืองบกายภาพ งบโยธา ทำถนนตัดสะพานอะไรที่เป็นสาธารณูปโภค ผมเองปรับโครงสร้างของการทำนโยบายใหม่

ถ้าดูวิธีการพัฒนาในการทำแผนยุทธศาสตร์ อัน

นี้ผมเล่าให้ฟังนิดหนึ่งจะได้เห็นวิธีคิด เราทำ road map พัฒนากรุงเทพมหานคร 20 ปี ซึ่งทำเสร็จแล้ว ตอนนี้นำมาทำประชาพิจารณ์ แต่ 20 ปีนี้ผมแบ่งเป็น 5 phases phase ละ 4 ปี ตามเทอมผู้ว่าฯ จะได้ทำงานได้ง่าย สมัยก่อนมีหลายแผน มีทั้งแผนพัฒนากรุงเทพฯ นโยบายผู้ว่าฯ แผนสภาพัฒน์ แล้วเวลาไม่ค่อยเกี่ยวข้องกัน แล้ววิธีการทำแผนอย่างที่ได้เรียนชี้แจงใช้คนเป็นศูนย์กลาง แล้วเราก็ดูคนในแต่ละช่วงอายุในแต่ละกลุ่มต้องการการพัฒนาอย่างไร เช่นแทนที่จะไปพัฒนา infrastructure อย่างเดียว พอเรอบอกคนเป็นศูนย์กลางก็จะเริ่มมาที่ตัวคน ในเรื่องการพัฒนาคน พัฒนาคุณภาพชีวิต พัฒนาสิ่งแวดล้อม อันนี้คือวิธีคิดที่จะแตกต่างกัน กับประเด็นที่สองสมัยก่อนการทำงานประมาณมักมีข้อจำกัดว่าในส่วนราชการเวลาเขาทำงบประมาณเขาทำแบบงบสมดุล คือเขาเองประมาณเป็นตัวตั้ง ปีหนึ่งเขามีเงิน 40,000 ล้านก็ใช้ให้หมดแล้วจบ ที่นี้พอ 40,000 ล้าน ทำสะพานทำถนนเงินก็หมดแล้ว กว่าจะมาถึงการศึกษา กว่าจะมาถึงอะไรอื่นที่เงินน้อยกว่า แต่ที่ผมบอกถ้าเราใช้คนเป็นตัวตั้ง ใช้นโยบายเป็นตัวตั้งแล้ว งบประมาณจะไม่จำกัดอยู่ที่ 40,000 ล้าน หมายถึงว่าถ้ามีโครงการอะไรที่ดี ผมจะสามารถมีวิธีอื่นที่จะหางบประมาณ เช่นการออกพันธบัตร อันนี้เรียนให้ทราบจะได้เห็นว่าวิธีคิดจะไม่เหมือนเมื่อก่อน พอวิธีคิดไม่เหมือนเมื่อก่อนก็จะไม่ติดกรอบเพราะงบหมด สมัยก่อนติดกรอบเพราะงบหมด

ภาษาพิธีศน์ :

จากงบประมาณที่เพิ่มขึ้นและยืดหยุ่นได้ด้วยทาง กทม. ได้นำมาปฏิบัติให้เป็นรูปธรรมอย่างไรบ้างคะ

ท่านผู้ว่า :

อันนี้เราก็มีโครงการใหม่คือถ้าพูดภาษาการตลาดหน่อยคือเราจะ relaunch ในตัวของโครงการโรงเรียน กทม. ที่นอกเหนือจากเรื่องคุณภาพมาตรฐานที่พูดไปบ้างแล้ว ก็คือในเรื่องของภาพลักษณ์ด้วย เราได้กำหนดแนวทางการพัฒนา เราเรียกว่าเป็น SMART school หรือโครงการโรงเรียนอัจฉริยะของ กทม.

SMART school ความจริงก็เป็นตัวย่อที่ย่อมาจาก S-M-A-R-T S คือ success M ก็คือ Morality A

คือ Activities **R** คือ Relativity **T** ก็คือ Technology

ใน 5 ตัวนี้ S ก็คือ Success หรือเส้นทางสู่ความสำเร็จ แน่แน่นอนในการเรียนการสอนทั้งพ่อแม่ผู้ปกครองก็ดี ตัวเด็กก็ดี ในที่สุดเขาก็ต้องการความสำเร็จในชีวิต เพียงแต่ว่าสมัยก่อนเราจะไปเน้นเรื่องประกาศนียบัตร เน้นเรื่องเรียนต่อเข้าที่ไหนได้ แต่ความสำเร็จในที่นี้เป็น

“

เรื่อง Morality ก็คือการเรียนรู้คุณค่าคุณธรรม หมายความว่า สำเร็จอย่างเดียวกันไม่พอสักต้องมียุคคุณธรรมด้วย ผมเรียนเลยว่าอันนี้เป็นจุดแข็งของโรงเรียน กทม. ซึ่งมีอยู่แต่คนยังไม่ไปหยิบมา...

ส่วน Activity คือเรียนรู้คู่รอยยิ้ม หมายความว่า อันนี้ต้องให้เด็กมีโอกาสเลือกเพราะเขาจะมีกิจกรรมที่เขาสนใจ

”

ความสำเร็จของตัวนักเรียนตัวเด็กเองที่เขาสามารถที่จะเป็นคนเก่งคนดีมีความสุขมากขึ้น อันนี้ก็เป็นเรื่องหนึ่งที่หนึ่งเรื่องที่สองก็คือเรื่อง Morality ก็คือการเรียนรู้คุณค่าคุณธรรม หมายความว่า สำเร็จอย่างเดียวกันไม่พอสักต้องมียุคคุณธรรมด้วย ผมเรียนเลยว่าอันนี้เป็นจุดแข็งของโรงเรียน กทม. ซึ่งมีอยู่แต่คนยังไม่ไปหยิบมา เรามีจุดแข็งคือว่าโรงเรียน กทม. ส่วนใหญ่อยู่ใกล้วัด หรือแม้แต่บางชุมชนเป็นมุสลิม เป็นอิสลามก็อยู่ใกล้มัสยิด เพราะฉะนั้นอันนี้ก็จะเป็นจุดแข็งที่เราจะดึงความร่วมมือ ซึ่งจริงๆ แล้วก็มีโครงการโรงเรียนวิถีพุทธที่ได้เริ่มทำอยู่แล้ว หรือถ้าเป็นโรงเรียนในชุมชนของพี่น้องชาวมุสลิม ก็จะดึงการเรียนรู้ในเรื่องของศาสนาอิสลามเข้ามา อันนี้ก็เป็นเรื่องที่สอง

คือคุณธรรม

ส่วน Activities คือเรียนรู้คู่รอยยิ้ม หมายความว่า อันนี้ต้องให้เด็กมีโอกาสเลือกเพราะเขาจะมีกิจกรรมที่เขาสนใจ ผมยกตัวอย่างเรามีการปรับโครงสร้างของการบริหารของ กทม. ใหม่ซึ่งจะมาสสนับสนุนเรื่องนี้ คือโรงเรียน กทม. นี่ส่วนหนึ่งสังกัดสำนักงานการศึกษา ส่วนหนึ่งสังกัดสำนักงานเขต 50 เขต เรามีการปรับโครงสร้างมีสำนักใหม่ชื่อว่าสำนักวัฒนธรรมกีฬาและการท่องเที่ยว ซึ่งสมัยก่อนไม่มี สมัยก่อนเรามีสำนักสวัสดิการสังคม คือถ้าฟังชื่อก็คงย้อนยุคมาๆ ก็เหมือนเทศบาล เป็นเรื่องสวัสดิการที่เราจะให้ สำนักใหม่คือสำนักวัฒนธรรมกีฬาและการท่องเที่ยวก็จะเน้นในเรื่องของกิจกรรมทางด้านวัฒนธรรม ทางด้านกิจกรรมกีฬา ทางด้านนันทนาการ ทางด้านดนตรี ยกตัวอย่างตอนนี้เราเริ่มแบ่งเด็กตามความสนใจและความถนัด แบ่งกลุ่มตามศักยภาพ หรือแบ่งเป็นโรงเรียนสองภาษาอย่างที่เรียน เราทำนาร่องไปแล้วทั้งไทย-จีน ไทย-อังกฤษ นอกเหนือจากภาษาอังกฤษ จีน แล้วก็มีญี่ปุ่น แล้วสเปนเป็นปีแรกที่เราเริ่มสอนภาษาสเปน อันนี้ก็จะเป็นแนวทางใหม่ๆ ที่เราเริ่มขึ้นมา

เราทำเป็น segmentation เรามีโรงเรียนกีฬาของกรุงเทพมหานครเอง 2 โรงเรียน โรงเรียนแรกก็คือวิฑูรย์วิทยุติดกับศูนย์กีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง และเราเปิดโรงเรียนที่สองขึ้นในปีการศึกษานี้ที่โรงเรียนนาหลวงที่เขตทุ่งครุ แล้วก็เด็กสามารถที่จะเรียนแล้วก็แก่นักกีฬาได้เลย แล้วนักเรียนในโรงเรียนกีฬา กทม. คือเก่งแบบทีมชาติ หรือแข่งกีฬาแห่งชาติ อย่างนักฟุตบอลก็ไปอยู่กับพวกแมนยูพวกอะโรวายนี่ก็มี แต่คนยังไม่รู้ ซึ่งตอนนั้นผมกำลังให้ท่านรองฯ ช่วยดึงแบบนี้ขึ้นมา เราจะเอามาเป็น highlight ใน campaign ใหม่ที่เรียกว่า SMART school จริงๆ มีหลายเรื่องพอไปดูแล้วมีศักยภาพที่เราสามารถพัฒนามาได้ แล้วอันนี้ก็จะเป็นเรื่องเรียนรู้คู่รอยยิ้ม activities ที่เด็กสามารถที่จะเรียนรู้

ส่วนเรื่องที่สี่คือเรียนรู้คู่ชุมชน หมายความว่า ถ้าเราสามารถพัฒนาโรงเรียนใน กทม. ให้เป็นศูนย์เรียนรู้ในชุมชนได้อันนี้จะเป็นประโยชน์มหาศาลสำหรับคนในชุมชนคนในแต่ละพื้นที่ นอกเหนือจากโรงเรียนแล้วเราก็มีศูนย์เยาวชน ศูนย์กีฬาของ กทม. ซึ่งสังกัดอยู่ใน

สำนักวัฒนธรรมกีฬาและการท่องเที่ยว ซึ่งจะเชื่อมโยงกับกิจกรรมต่างๆ ของนักเรียน เชื่อมโยงกับชุมชนที่เด็กนักเรียนอาศัยอยู่ คือแทนที่จะเลิกโรงเรียนแล้วไม่มีอะไรทำ เราก็จะมีกิจกรรมให้เด็กเขาได้พัฒนา หรือแม้แต่คนในชุมชนก็จะมาใช้ประโยชน์ได้มากขึ้น ส่วนอันสุดท้ายก็คือเรียนรู้คู่เทคโนโลยี ซึ่งอันนี้ก็ได้เรียนไปแล้ว เป็นโครงการใหม่ซึ่งเข้าใจว่าเขาจะ launch ได้ภายในอาทิตย์หน้า อันนี้ก็จะเห็นเป็นรูปธรรมเป็นภาพลักษณะอะไรที่ใหม่ขึ้นมา

รองผู้ว่าฯ :

ขอเรียนเสริมจากท่าน อย่างเรื่อง Relativity เรื่องชุมชน ยกตัวอย่างสุวรรณภูมิขณะนี้เราให้เป็นนโยบายไปแล้ว ให้โรงเรียนที่อยู่ในเขตที่จะมีสนามบินสุวรรณภูมิไม่ว่าจะเป็นลาดกระบัง ประเวศ ต้องเปิดประตูให้ชุมชนเข้ามา ไม่ใช่เข้ามาแค่เรียนภาษาอังกฤษ แต่เข้ามาเรียนรู้ทางด้านคอมพิวเตอร์ เรียนรู้ทางด้านเทคโนโลยีการบริการ และกำลังจะต่อยอดด้านธุรกิจการบินด้วย คือต้องการว่าเมื่อตลาดแรงงานสุวรรณภูมิเปิดแล้ว ต้องเป็นคน กทม. ที่จะเข้าไปทำงาน

เพราะฉะนั้นโรงเรียนของ กทม. มีหน้าที่ต้องดำเนินการ แล้วอย่างที่เรียนให้ทราบคือเราอยู่ในเขต ไม่ว่าเรื่องกีฬาที่ท่านว่าหรือเรื่องอื่นๆ เราคล่องตัวมาก

ภาษาปริทัศน์ :

ถ้าฟังแล้วเหมือนกับว่าเราขยายโรงเรียน แทนที่จะให้นักเรียนอย่างเดียวเราขยายให้ชุมชนด้วย ซึ่งจะช่วยให้เม็ดเงินที่ลงไปได้ประโยชน์มากขึ้น

ท่านผู้ว่าฯ :

จริงๆ ครับ และนอกเหนือจากโรงเรียน 435 โรงเรียน เรามีโรงเรียนฝึกอาชีพ กับวิทยาลัยชุมชนของกรุงเทพมหานคร ขอพูดเลยนิดหนึ่งเพราะเดี๋ยวจะข้ามไปถึงโครงการมหาวิทยาลัยด้วยจะได้เห็นครบวงจร ซึ่งมันจะเกี่ยวโยงก็ คือว่านอกเหนือจากการเรียนในระบบที่เป็นประถม มัธยม เรามีโรงเรียนฝึกอาชีพ ซึ่งอันนี้จะเป็นเครือข่ายหลักซึ่งปัจจุบันนี้ก็สอนให้คนในชุมชนอยู่แล้วในเรื่องของฝึกอาชีพต่างๆ ซึ่งตอนนี้เราก็จัดเป็นกลุ่ม cluster ของวิชาต่างๆ รวมทั้งภาษาอังกฤษด้วย กับสุดท้ายอันนี้เป็นโครงการใหญ่เลยที่เรา

ผลักดันก็คือโครงการมหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานคร ซึ่งตอนนี้เราก็ได้ ท่านองคมนตรี ศาสตราจารย์ นายแพทย์เกษม วัฒนชัย มาเป็นประธานที่ปรึกษาของโครงการแล้วก็มี ศาสตราจารย์ ดร.วิจิตร ศรีสอ้าน มาเป็นประธานคณะกรรมการที่จะดูเรื่องหลักสูตร ในเรื่องของการพัฒนา concept ของกรุงเทพมหานคร จะไม่ไปทับซ้อนหรือไปแข่งกับมหาวิทยาลัยที่มีอยู่แล้ว แต่เป็น

มหาวิทยาลัยที่เน้นในเรื่องของ urban education เน้นในเรื่อง urban management เรื่องของการบริหารจัดการเมืองล้วนๆ เลย คือจะไม่ไปทับซ้อนกับมหาวิทยาลัยปัจจุบัน ซึ่งอันนี้เป็นแนวทางใหม่ในต่างประเทศตรงนี้จะไปตั้งอยู่ที่ในบริเวณพื้นที่ของโรงพยาบาลสิรินธร ซึ่งอยู่ใกล้กับสนามบินสุวรรณภูมิ โครงการนี้กำลังดำเนินการ

รองผู้ว่าฯ :

ในอนาคตเราจะมีการเรียนการสอนแบบเรียกว่าครบถ้วนกระบวนการ ตั้งแต่ระดับศูนย์เด็กก่อนวัยเรียนแล้วก็มาถึงอนุบาล ประถม มัธยม แล้วก็มีการเรียน

การสอนนอกระบบทั้งในเรื่องของวิชาชีพที่เป็นโรงเรียนฝึกอาชีพกับวิทยาลัยชุมชน กับในเรื่องของมหาวิทยาลัยซึ่งมหาวิทยาลัยนี้พูดง่าย ๆ คือเหมือนเป็น satellite ด้วยคือว่าไม่ใช่ไปเรียนที่นั่นอย่างเดียว แต่ว่าสามารถที่จะเรียนเป็นเครือข่ายได้ด้วย แล้วจริงๆ ปัจจุบันคนส่วนใหญ่ไม่ค่อยทราบหรือทราบแต่ว่าไม่คิดว่ามันเป็นเรื่องเดียวกันก็คือเราสอนวิชาแพทย์กับมีพยาบาลอยู่แล้วที่วิทยาลัยแพทยศาสตร์กรุงเทพมหานครและวิทยาลัยเวชพยาบาล กับวิทยาลัยพยาบาลเกื้อการุณย์ ซึ่งก็คือการผลิตบุคลากรทางนี้อยู่แล้ว และจะไปรวมกันเป็นมหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานคร คือผลิตบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการเมืองทั้งหมด อันนี้ก็จะเห็นภาพใหญ่

ภาษาปักษ์ใต้ :

ขอวกกลับมาเรื่องภาษาละคะ กทม. มีโครงการหรือได้ดำเนินการปรับปรุงการสอนภาษาอย่างไรบ้างคะ นอกจาก bilingual school แล้วการเรียนการสอนที่จะช่วยให้เด็กไทยเขียนได้พูดได้ดี

รองผู้ว่า :

นอกจากโรงเรียน bilingual ที่เรามีครูชาวต่างชาติแล้ว โรงเรียนธรรมดาก็ได้พยายามอยู่ ด้วยงบประมาณที่ดี ด้วยความร่วมมือของผู้ปกครองที่ดี ก็มีชาวต่างชาติเข้ามาสอน และที่สำคัญคือเทคโนโลยี เด็กสามารถที่จะเรียนรู้ภาษาอังกฤษมีการออกเสียงด้วย product computer ที่ทำอยู่ในทุกโรงเรียนของ กทม. ที่ทำอยู่ในขณะนี้ เป็นโปรแกรมของอิสราเอล ซึ่งนับว่าได้ผลมาก และกำลังขยายการจัดการศึกษาที่นำไปสู่ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ อย่างป็นี่เราก็เพิ่มงบประมาณไปอีก 196 ล้านบาทเพื่อที่จะเพิ่มเครื่องคอมพิวเตอร์

เตอร์ให้กับโรงเรียนในกรุงเทพมหานคร 1,316 เครื่องเดิมเรามีอยู่แล้ว 12,424 เครื่อง กระจายไปตามโรงเรียนต่างๆ ทั่ว กทม. และก็จะเพิ่มไปเรื่อยๆ แล้วก็จัดงบประมาณที่จะซื้อ notebook ให้กับคุณครู สามารถที่จะนำคอมพิวเตอร์ไปสอนในห้องได้สะดวก พร้อมกับ projector

ภาษาปักษ์ใต้ :

อะไรทำให้ชาว กทม. ส่วนมากไม่ทราบว่าโรงเรียนใน กทม. ได้ก้าวหน้าไปขนาดนี้แล้ว

ท่านผู้ว่า :

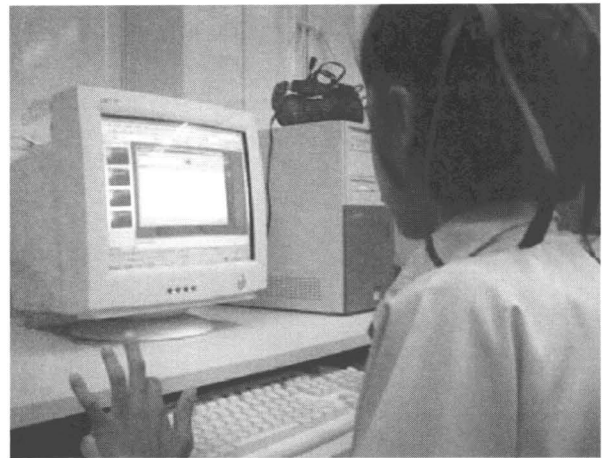
ตอนนี้ก็เริ่มทราบกันแล้วครับ แต่ต้องยอมรับว่าไม่ถนัดนักสำหรับคนที่นิยมส่งลูกไปเรียนสาธิตโรงเรียนคอนเวนต์ เรื่องนี้สะสมมาเป็นหลายปี เป็นสิบปี เพราะฉะนั้นการจะเปลี่ยนภาพลักษณ์จากโรงเรียนประจำมาเป็นโรงเรียนที่ได้ความนิยมต้องยอมรับก่อนว่าไม่ถนัด

ภาษาปักษ์ใต้ :

คือจริงๆ ก็ไม่อยากให้คนแห่กันเอาลูกมาฝากยังอยากให้ลูกชาวบ้านได้เข้าเรียนเต็มที่เป็นโรงเรียนชุมชนอย่างแท้จริง แต่ว่าอยากให้มันเป็นโรงเรียนที่ดี นอกจากการพัฒนาเด็กนักเรียน การพัฒนาอุปกรณ์การสอนไม่ทราบว่าท่านพัฒนาคุณภาพของครูผู้สอนอย่างไรบ้างซึ่งจะนำเด็กไปสู่นโยบายที่วางไว้

ท่านผู้ว่า :

ตรงนั้นผมก็ต้องเรียนว่า ก็เป็นเรื่องที่เราต้องพัฒนาไปพร้อมๆ กัน ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของปริมาณครูปริมาณห้องเรียน กับคุณภาพมาตรฐานของครู โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิชาที่มีความสำคัญอย่างเช่น ภาษาต่างประเทศ ภาษาอังกฤษ เทคโนโลยี ICT รวมทั้งในเรื่องของวิชาเฉพาะ เช่น วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ อันนี้ก็ถือว่าจำเป็นที่จะต้องมีการพัฒนาบุคลากร แต่ก็ต้องยอมรับว่าบางที่ก็ยังไม่พร้อมเมื่อเทียบกับโรงเรียนที่เป็นที่ยอมรับว่ามีคุณภาพที่ดี เช่น โรงเรียนสาธิต หรือโรงเรียนกรมสามัญ แต่ว่าอันนี้ก็ถือว่าเป็นเรื่องที่เราอาจจะพูดหนักไปทางตัวเด็กนักเรียนก็ได้ แต่จริงๆ แล้วมันก็มีกระบวนการของมัน

“

ปัจจุบันนี้มันกลายเป็นว่ามีการแบ่งชั้นวรรณะ ว่าคนที่สามารถจะส่งลูกไปเรียนโรงเรียนอินเตอร์ โรงเรียนสองภาษาต้องมีเงิน เราคิดว่าถ้าลูกคนไม่มีเงิน แต่เก่งมีศักยภาพเขาควรจะมีโอกาสได้เรียน นี่คือสาเหตุที่เราเปิด bilingual school

”

ภาษาปริทัศน์ :

ของกระทรวงศึกษาธิการเองนี่ ครูสอนภาษาอังกฤษก็ยังประสบปัญหาพอสมควร เช่น ไม่มีประสบการณ์ด้านการสอนภาษามา แต่หลังจากที่มีนโยบายว่าต้องสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่ ป.1 ดิฉันเคยไปอบรมครูตามต่างจังหวัดก็จะพบว่า มีอาจารย์หลายคนที่ไม่เคยไปเรียนจากเจ้าหน้าที่มาเป็นครูสอนภาษาอังกฤษ ทำอะไรหลายๆ อย่างในเวลาเดียวกัน ไม่ทราบว่าทาง กทม. มีปัญหาทางคุณภาพความสามารถในการใช้ภาษาของครูผู้สอนภาษาอังกฤษหรือไม่คะ

รองผู้ว่าฯ :

ขออนุญาตเรียนนะคะว่าเป็นปัญหาเพราะเหตุว่าเราบางครั้งขาดครู ครูที่สอนภาษาอังกฤษอาจจะมาจากครูสอนคณิตศาสตร์ หรือครูสอนสังคม แต่เมื่อเรารับเข้ามาแล้วขบวนการพัฒนาต่อเนื่องในปีนั้นท่านผู้ว่าฯ ได้ให้นโยบายไว้ และผมกำลังดำเนินการอยู่คือเร่งพัฒนาเทคนิควิธีการสอนของครูภาษาอังกฤษ มีสถาบัน

เข้ามาให้การอบรม และจากการอบรมแล้วต้องเรียนว่า น่าภูมิใจมาก ครู กทม.ของเราส่วนหนึ่งผมบอกคุณไปเรียนนอกมาหรือภาษาอังกฤษดีมาก เราใช้ระบบ cluster เป็นกลุ่มโรงเรียนที่ต้องดึงครูเข้ามาให้เด่นชัด ในเรื่องการวัด (ผล) และการดูแล เราให้การบ้านและการพัฒนาที่ต่อเนื่องนะคะ

ภาษาปริทัศน์ :

อย่างเรียนไทย-จีน ไทย-อังกฤษ พวกนี้เราคิดว่าเล่าเรียนพิเศษไหมคะ

รองผู้ว่าฯ :

ไม่ครับ ทุกอย่างเหมือนเดิม คือการลงทุนของ กทม.

ผู้ว่าฯ กทม. :

คือผมเรียนว่าอันนี้ concept ที่ผมคุยกับคณะผู้บริหาร ปัจจุบันนี้มันกลายเป็นว่ามีการแบ่งชั้นวรรณะว่า คนที่สามารถจะส่งลูกไปเรียนโรงเรียนอินเตอร์ โรง

เรียนสองภาษาต้องมีเงิน เราคิดว่าถ้าลูกคนไม่มีเงิน แต่
เก่งมีศักยภาพเขาควรจะมีโอกาสได้เรียน นี่คือสาเหตุที่
เราเปิด bilingual school

ภาษาปรีทัศน์ :

มีวิธีการคัดอย่างไรคะ

รองผู้ว่า :

ก็มีคนมาสมัครอย่างที่โรงเรียนเบญจมบพิตร
จำนวนรับกับจำนวนสมัครต่างกันก็ต้องมีการสอบ สอบ
ก็คือรวมทั้งสัมภาษณ์ด้วย ผู้ปกครองด้วย ก็ต้องใช้วิธี
นั้น ความจริงเราก็ต้องเลือกก่อนว่าโรงเรียนไหนมี
จำนวนของนักเรียนหรือพ่อแม่ผู้ปกครองเหมาะสม
อย่างเบญจมบพิตรนักเรียนส่วนหนึ่งก็เป็นลูกข้าราชการ
ของ ก.พ. คือก็ไม่ถึงกับว่าทุกโรงเรียนจะเป็น
อินเตอร์ได้ หรือเป็น bilingual ได้

ภาษาปรีทัศน์ :

ดูแล้ว ค่าใช้จ่ายสูงมากนะคะ แล้วตอนนี้จำนวน
ครูต่อนักเรียนเท่าไรคะ

รองผู้ว่า :

ขณะนี้เราโชคดีมากที่ว่างประมาณที่ให้เรา 1 ต่อ
35 โดย ratio ที่ผ่านมาระหว่างเรา under active แต่ตอนนี้ 1
ต่อ 35 แล้วก็จะมีการสอบบรรจุอีก 1,000 กว่าคนในปีนี้

ภาษาปรีทัศน์ :

แล้วจะเรียนภาษาอังกฤษกี่ชั่วโมง

รองผู้ว่า :

โรงเรียนปกติก็ตามเกณฑ์ของกระทรวงศึกษาธิการ

ภาษาปรีทัศน์ :

แล้วครูคนหนึ่งสอนกี่ชั่วโมงคะ

รองผู้ว่า :

ก็คงไม่เกิน 16 ชั่วโมง ตามเกณฑ์ของกระทรวง
แต่ผมก็คิดว่าขึ้นอยู่กับสาระวิชาด้วย

ภาษาปรีทัศน์ :

แล้ว กทม. มีนโยบายจะสนับสนุนด้านภาษาของ
บุคลากรใน กทม. ที่เกี่ยวข้องกับชุมชนหรือว่าเกี่ยวข้อง
กับการท่องเที่ยวไหมคะ

ท่านผู้ว่า :

จริงๆ แล้วเราก็มีหน่วยงานตรงที่ดูแลแต่ละ
ระดับที่กองการท่องเที่ยวซึ่งอันนี้ก็มาอยู่ในสำนักวัฒนธรรม
กีฬาและการท่องเที่ยว บุคลากรก็ต้องสอบผ่าน
กับแต่ละกิจกรรมในแต่ละหน่วยงานแบบนี้ครับ ก็จะมี
การฝึกอบรมเป็นพิเศษโดยสถาบันพัฒนาข้าราชการ
ของกรุงเทพมหานคร ผมยกตัวอย่าง เช่น อย่างในกรณี
ส่งเสริมการท่องเที่ยวจริงๆ ผมคิดว่าปัจจุบันกรุงเทพ
มหานครก็เป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวที่เวลาเขาจัด
อะไรคนก็อยากมาเที่ยว นอกเหนือจากบุคลากรของเรา
แล้วผมคิดว่าต้องดูในเครือข่ายด้วย เช่นแม้แต่แท็กซี่
เราก็มีโครงการสอนภาษาอังกฤษให้แท็กซี่ ภาษาจีน
ด้วยญี่ปุ่นด้วย ก็จะช่วยให้คนที่อยู่ในกระบวนการ
ของการท่องเที่ยวที่ดี หรือแม้แต่คนในชุมชนอันนี้ก็
ช่วยได้

ภาษาปรีทัศน์ :

ขอย้อนกลับไปอีกนิดหนึ่งนะคะ อยากเรียนถาม
เกี่ยวกับการวัดมาตรฐานทางด้านการเรียนการสอน
ภาษาอังกฤษว่าเรามีไม้บรรทัดเดียวกันหรือไม่กับโรง
เรียน กทม. ทั้ง 435 โรงเรียน

รองผู้ว่า :

จริงๆ แล้ว skill ที่เราให้กับการสอนภาษาอังกฤษ
อันดับแรกเราคงต้องเน้นทักษะทางการฟัง เพราะ
ในระดับเบื้องต้นประถมศึกษาถ้าจะเรียนกันแล้วจะให้
เข้ามาเริ่มเรียนด้าน writing เลยผมเรียนว่าอาจจะ
ลำบากนิดหน่อย ดังนั้นแนวทางให้เป็น communica-
tive approach นี่เป็นสิ่งที่ดีให้ไว้ แต่ที่ถามว่าแล้ว

เกณฑ์ทั้งหมดเท่ากันทุกโรงเรียนไหม ต้องเรียนว่าเราต้องจัดระดับ เพราะว่าเราไม่ต้องการให้เด็กมีความรู้สึกว่าเขาเรียนไม่ได้ เด็กหนองจอก เด็กบางขุนเทียน ถ้าจะมาวัด performance ทางด้านภาษาแล้ว แนนอนครับต่างจากเด็กในเมือง แต่เราก็ต้องทำให้เขาสามารถที่จะขึ้นมาได้โดยศักยภาพโดยคำนึงถึงตัวเขาด้วย ก็ต้องขอเรียนต่อว่ามีแกนเป็นหลักอยู่แต่ในขณะเดียวกันก็ต้องปรับเพราะทักษะเรื่องภาษา โดยทฤษฎีแล้วท่านก็คงจะกรุณาทราบไปถึงจุดหนึ่งแล้วเขาก็พัฒนาไปได้ แต่เรามีหน้าที่ที่จะให้ Basic Foundation English นะครับ

ภาษาปริทัศน์ :

อยากจะเรียนถามว่า กทม.มีนโยบายช่วยเด็กด้อยโอกาสอย่างไรบ้างคะ

รองผู้ว่า :

เรารับเด็กที่เขาย้ายตามคุณพ่อคุณแม่มาก่อสร้าง ย้าย site งานมาอยู่ข้างรั้วโรงเรียนเราไม่รับไม่ได้ เด็กที่ไร้สัญชาติเราก็ต้องรับ อันนี้เป็นงานที่ กทม. ต้องทำอย่างหนักทีเดียว เด็กที่ไม่มีทะเบียนบ้านเราก็ต้องรับ เรายังมีโรงเรียนเด็ก autistic ด้วย เด็กที่มีสมาธิสั้น เด็กที่มีความพิการรวมถึงเด็กปัญญาเลิศแต่อันนี้น้อยหนอยก็ทำให้แจ่มจันทร์และทำอีกหลายโรงซึ่งก็ได้รับความสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒมาช่วยกัน ในการลงทุนก็ดี ในการจ้างครูที่มีความชำนาญเฉพาะทางก็ดี ยอมรับว่าเป็นการลงทุนสูงแต่ก็ดำเนินการอยู่เพราะว่าเด็กจากชุมชนก็มีที่เป็น autistic สมาธิสั้นด้วยอะไรด้วยต้องศึกษาพิเศษต้องสอนเขา พอถึงจุดหนึ่งเราจะส่งเขาเข้าสู่ห้องเรียนปกติ ให้เขาสามารถได้เป็น performer ได้เหมือนกับคนอื่น

ขออนุญาตนำเรียนย้อนไปนิดหนึ่งที่เรื่องประชาสัมพันธ์ ขณะนี้พี่น้องในชุมชนแย่งเข้าโรงเรียน กทม. โดยเราไม่ต้องประชาสัมพันธ์ นี่พูดถึงพี่น้องในชุมชนนะ ในส่วนรวมเขาก็ทราบว่าโรงเรียนประชานิเวศน์ชั้นหนึ่ง แต่ถามว่าโรงเรียนคลองกะลันตันนี้ชั้นหนึ่งไหม โรงเรียนแจ่มจันทร์ชั้นหนึ่งไหมเขาไม่ทราบ โรงเรียนแจ่มจันทร์มีโครงการ special aids ไหม เขาทราบเฉพาะวงจำกัด เพราะฉะนั้นอย่างที่ท่านผู้ว่าฯ นำเรียนว่าเรา

ต้องขอเวลาสักนิดหนึ่งประชาสัมพันธ์เรื่องนี้ออกไป เด็ก กทม.เราส่งไปแข่งขันระดับโลกนะครับ หนูนยนต์เราก็ชนะมาแล้ว ผลสัมฤทธิ์ศิษย์เก่าของเราทั้งหลายที่ได้มาอย่างอาทิ คุณกนก รัตน์วงศ์สกุล ก็เด็กผลผลิตของ กทม.

ภาษาปริทัศน์ :

ที่ถามนี้ไม่ได้อยากให้ผู้ปกครองแห่พาลูกไปฝากเข้า แต่อยากให้เด็กที่เรียน กทม. ภูมิใจในโรงเรียนของตัวเอง ยึดอกแล้วก็บอกกับสังคมว่าฉันจบจากโรงเรียน กทม. อยากให้เป็นอย่างนั้น อยากให้เด็ก 400 กว่าโรงเรียนมีตรงนั้นที่จะไปพูดได้

รองผู้ว่า :

ขอเรียนท่านอาจารย์ว่า เครื่องแบบของโรงเรียนก็เปลี่ยนไป ตอนนี้เด็ก กทม. ไม่ได้มีความรู้สึกว่าเขาดีกว่าในเชิงเครื่องแบบ เครื่องแบบไม่แตกต่างกับโรงเรียนอื่นๆ เลย

ท่านผู้ว่า :

จริงๆ ผมก็ดูการพัฒนาต้องมาที่แกนก่อน ตัวคุณภาพมาตรฐานจริงๆ ที่ได้พูดไปทั้งหมด แต่แน่นอนมันต้องมียอดประกอบอื่น เรื่องเครื่องแบบมันก็เป็นปัญหาหนึ่ง พอพูดเรื่องนี้ขึ้นมาทีไรจะมีคนบางกลุ่มจะรู้สึกต่อต้านมากกว่าเครื่องแบบไม่ใช่ประเด็น เอาเป็นว่าชีวิตจริงมันมีส่วนประกอบ อย่างการที่เด็กนักเรียนเรารู้สึกว่าเป็นเด็กประชานิเวศน์เพราะอะไร ตัดผมหัวเกรียน นะครับ ใส่กางเกงสีกาก็ ทำไมเด็กสาธิตมันดูเท่าตัวอันนี้ มันต้องยอมรับว่าชีวิตมันเป็น image

ภาษาปริทัศน์ :

เห็นด้วยนะคะ คนเรามีทั้งรูปแบบและเนื้อหา รูปแบบนี้มันแก่ง่ายนะคะ ส่วนเนื้อหาแก่ง่ายกว่า แต่เป็นสิ่งสำคัญที่ต้องแก้ไขให้ได้ ซึ่งถ้าแก้ไขให้ดีได้ทั้งสองอย่างจะมีประโยชน์มาก ขอเรียนเพิ่มเติมนะคะตามนโยบายที่ท่านกำหนดมานี้ มีตรงส่วนไหนไหมคะที่ท่านหนักใจเป็นพิเศษในการพัฒนา

ท่านผู้ว่า :

คือผมว่าอันนี้ส่วนหนึ่งก็ต้องมองว่าเป็นภาระหน้าที่ที่โรงเรียน กทม. ต้องรับเด็กที่มาจากกลุ่มคน

หลากหลาย กลายเป็นว่าเราก็ไม่มีโอกาสเลือกมากเท่ากับโรงเรียนต่างๆ ไป คือพุดง่าย ๆ อย่างโรงเรียนที่เขา มีชื่อเสียงเขามีโอกาสเลือกถูกไหม คือทุกคนแห่มาเขาก็เลือก มา 5,000 เลือกซะ 200 อะไรอย่างนี้ มันต้องได้ คน cream อยู่แล้ว

อันนี้ผมก็ว่าเป็นอุปสรรคเรื่องทีหนึ่ง กับสอง เป็นเรื่อง evaluation แล้วก็ต้องใช้เวลาก็คือในเรื่องของคุณภาพของครู ซึ่งแน่นอนในช่วงแรกๆ เป็นข้อจำกัด ถ้าภาพลักษณ์ไม่ดีครูดีๆ ครูเก่งๆ เขาก็คงไม่ยอมมา อันนี้ก็เป็นเรื่องของที่เราต้องทำไปพร้อมๆ กัน แล้วผมเชื่อว่าคณะผู้บริหารชุดนี้ผมให้ความสำคัญ แล้วเรามีคนที่เก่งๆ อย่างท่านรองฯ วุฒิมองท่านก็อยู่ในคณะปฏิรูปการศึกษาแห่งชาติมาก่อน หรือล่าสุดเราเชิญผู้ทรงคุณวุฒิอีกหลายท่านมาเป็นคณะกรรมการ

รองผู้ว่าฯ :

ท่านปรัชญา เวสารัชช์ นะครับ ท่าน ดร.เจือจันทร์ จงสถิตอยู่ ผู้ตรวจราชการกระทรวง หลายๆ ท่าน ท่านสุนันทา พรหมบุญ ก็ดี ท่านพฤทธิ์ ของครุศาสตร์ จุฬาฯ

ท่านผู้ว่าฯ :

ถามว่าทำไมภาพลักษณ์ กทม.เมื่อเทียบกับกระทรวง ทบวง กรมอื่น อันนี้เล่าให้ฟังเล่นๆ ทำไมคนถึงรู้สึกอยากเข้าราชการ อยากไปอยู่สภากาชาด อยากอยู่แบงก์ชาติ อยากอยู่ในหน่วยงานราชการที่ดูแล้วมันมี prestige คณะผู้บริหารชุดนี้จะทำให้เป็นอย่างนั้น อันนี้ผมเล่าให้ฟังนอกเหนือจากโครงการมหาวิทยาลัยกรุงเทพ

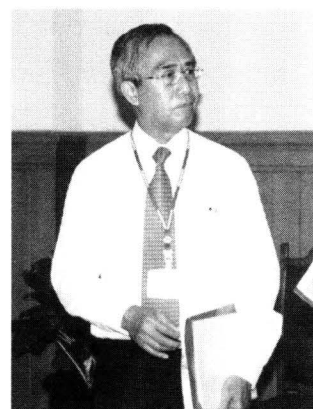
มหานครที่เรามีท่านองคมนตรี มีอาจารย์วิจิตร ศรีสอ้าน ตอนนั้นผมกำลังมีอีกโครงการหนึ่ง เป็นโครงการพัฒนาผู้บริหารระดับสูงของ กทม. ซึ่งเราจะร่วมกับคณิศร ร่วมกับ Havard ร่วมกับ UCLA หรือ Berkley กำลังทำหลักสูตร จะทำให้ กทม.มี prestige ขึ้นมาในอนาคต อันนี้ไม่นับเรื่องยกเครื่อง อย่างเดี๋ยวนี้ถ้าไปที่เขตจะเห็นว่าไม่เหมือนเมื่อก่อนแล้ว เป็น one stop service ที่ทันสมัยและมีประสิทธิภาพ คือแบบนี้ที่ผมบอกจะต้องทำไปพร้อมๆ กัน

ภาษาปริทัศน์ :

กทม. มีวิธีการไหนที่เป็นรูปธรรมที่จะทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษของเด็กในโรงเรียนสังกัด กทม. เก่งขึ้นคะ

รองผู้ว่าฯ :

อันดับแรกนั้นผมเรียนว่า exposure ที่เราให้กับเด็กนะครับ ที่จะได้เข้าไปสู่บรรยากาศของความ เป็นภาษาอังกฤษ ไม่ว่าจะเป็น โดยเทคโนโลยีก็ดี โดย กำลังบุคลากรที่เป็นชาวต่างชาติก็ดี ทางท่านผู้ว่าฯ ได้ให้นโยบายเรากำลังดำเนินการอยู่ เรา กำลังจะมีถึงขั้น AFS กทม. ขณะนี้ทำแล้วแต่ไม่ใช่ภาษาอังกฤษ เรา แลกเปลี่ยนเด็กของเราไปจีนไปญี่ปุ่น แต่สิ่งที่เราดำเนินการคือเราจะส่งไปยังประเทศที่เป็น English-speaking country ขณะนี้ดำเนินการคัดเลือกเรียบร้อยแล้ว คนไทยต่างแดนในอเมริกาเขารวมตัวกันให้ทุนเด็ก กทม.

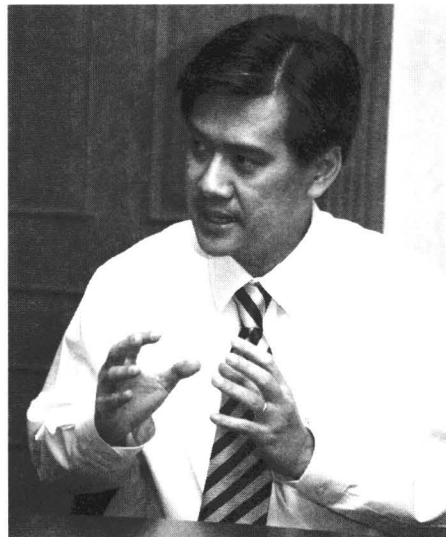
ภาษาปริทัศน์ :

ตรงนี้ก็น่าสนใจมากนะคะ แต่ขอฝากซึ่งท่านอาจจะตระหนักดีอยู่แล้วก็ได้ว่าคงต้องมีการเตรียมตัวเด็กในหลายๆ ด้าน นอกเหนือจากทางด้านภาษา ทางด้านวัฒนธรรม หรือปัญหาที่เขาจะไปพบที่นั่น การแก้ปัญหาของเขาเองกับการที่จะถูก treat เดียวจะเป็นแบบหนึ่งตำบลคนเก่งหนึ่งคนที่มีความรู้และทักษะเฉพาะตัว

ด้วย กับมีคำถามอีกหนึ่งคำถาม
ค่ะ อันนั้นก็ได้นิยามบ้างว่าไม่ทราบ
เท็จจริงแค่ไหนอย่างในการเลือก
ฝึกอบรมก็ดี หรือเลือกโครงการที่
จะมาพัฒนาครูอาจารย์นี่นะคะ
ยังมีมาเพียในการคัดเลือกใหม่ว่า
เลือก เฉพาะเครือข่ายของบุคคล
ที่ตนเองรู้จักที่เล่นพวกกันเอง ตรง
นี้ท่านเคยได้นิยามบ้างไหม หรือ
ว่าท่านจะมีวิธีแก้ปัญหาตรงนี้
อย่างไร

ท่านผู้ว่า :

ถ้าถามว่าในชีวิตจริงหรือเท่าที่ฟังก็คงมีอยู่บ้าง
แต่ว่าวิธีแก้มันต้องใช้ระบบแก้ คือปัจจุบันต้องยอมรับ

ผมเรียนเพิ่มเติม จริงๆ
ตอนนี้เล่าให้ฟังในภาพใหญ่ก็คือ
ว่า ผมเองตอนนี้ก็กำลังเชิญท่าน
อธิการบดีทุกสถาบันที่อยู่ใน กทม.
บอกว่ามหาวิทยาลัยจะมีส่วน
สำคัญในการช่วยกันพัฒนากรุง
เทพมหานคร แล้วก็ดูว่าในแต่ละ
มหาวิทยาลัยมีหน่วยงานไหนที่
ถนัดเรื่องไหน จริงๆ แล้วล่าสุด
เราเริ่มไปแล้วกับทางจุฬาฯ ก็คือ
ทางสถาบันพลังงานทดแทน ที่

วิจัยเกี่ยวกับเรื่องการหาพลังงาน
ทดแทน เพราะตอนนี้ปัญหาน้ำมันแพงเราก็เชิญ
มา และตั้งเป็นคณะกรรมการเรื่องการอนุรักษ์และ

ว่าเวลาเรามีโครงการต่างๆ ในการพัฒนาฝึกอบรม
บุคลากรของ กทม. จะเป็นจากโรงเรียนหรือตัวเด็ก
นักเรียนเอง หรือแม้แต่สำนักต่างๆ เรามีโครงการแบบนี้
ไม่น้อยในการฝึกอบรม เพียงแต่ว่าที่ผ่านมาบางที่เป็น
การคัดเลือกเฉพาะกลุ่ม ซึ่งอาจจะเกิดคำครหาหรือคน
วิพากษ์วิจารณ์ว่าเล่นพวก แต่ว่าโดยแผนพัฒนาใหม่ได้
เรียนให้ทราบไปแล้วก็ต้องมีกระบวนการและขั้นตอน
ในการคัดเลือกคนที่เหมาะสม สมัยก่อนผมไปดูย้อน
หลัง บางคนก็ไปซ้ำซากทับไปทับมา และอันนี้ก็เป็น
ปัญหาในวงราชการ เป็นปัญหาหลักในระบบราชการใน
เรื่องของวิธีการคิดแบบนี้ ผมคิดว่าเป็นสิ่งที่มีความ
สำคัญที่ต้องปรับปรุงวิธีการขบวนการการคัดเลือก ซึ่ง
รู้สึกว่าจะไปกระจุก

พูดง่ายๆ ก็คือพวกใครก็ได้ไป

ประหยัดพลังงาน เราก็จะเชิญสถาบันของจุฬาฯ เข้ามา
ทำด้วยกัน

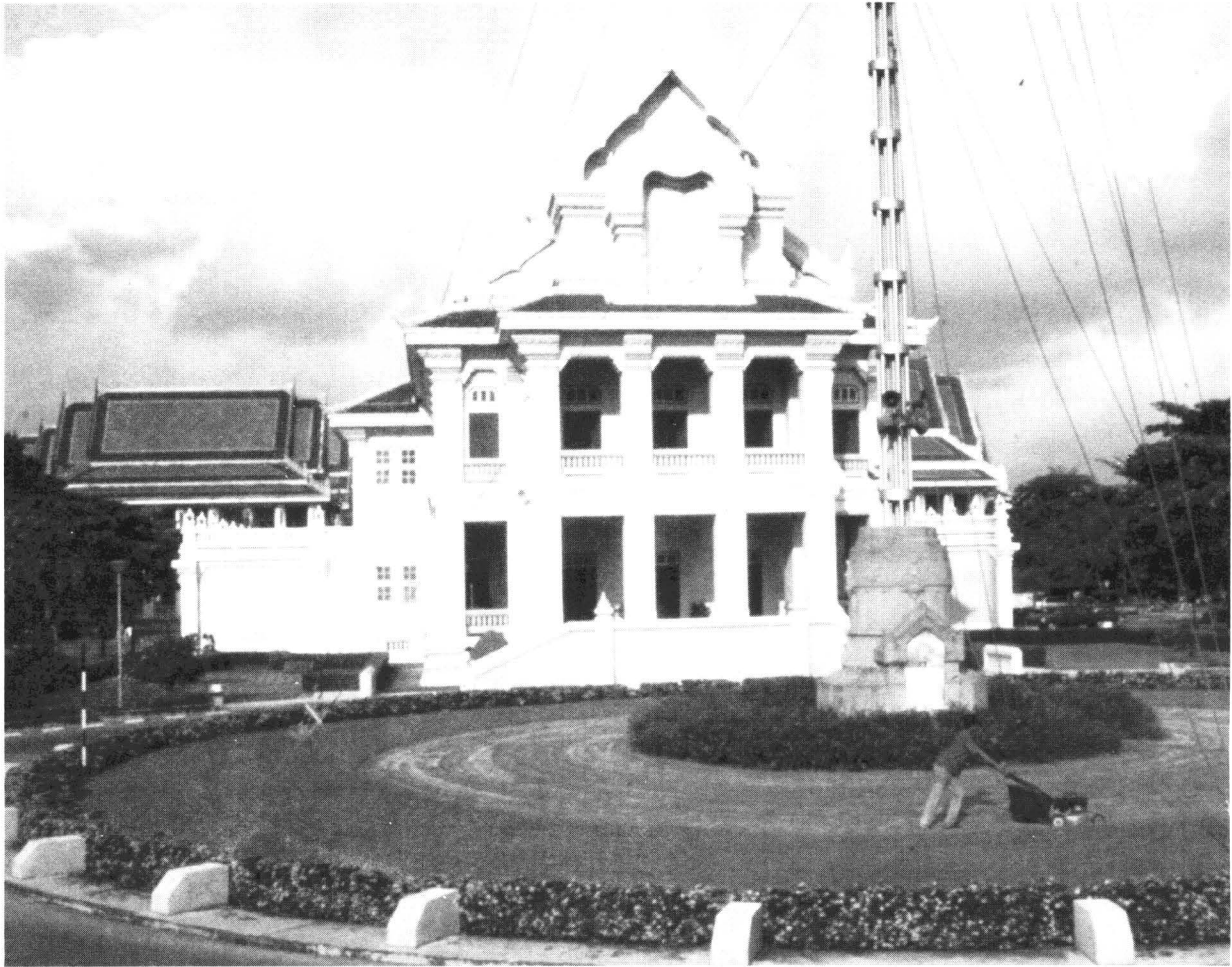
สถาบันภาษายินดีรับเชิญค่ะ ได้ทราบว่า
กรุงเทพมหานครสนใจการศึกษาขนาดนี้ก็
ปลื้มใจมาก ประเทศที่เจริญแล้วต่างให้ความสำคัญ
กับการศึกษา นักการศึกษาของฝรั่งเศส
และมาเลเซียเคยให้ข้อมูลว่า กระทรวงศึกษา
เป็นกระทรวงที่สำคัญเป็นอันดับหนึ่งของ
ประเทศเขา รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาคือ
คนที่จะก้าวขึ้นมาเป็นผู้นำประเทศคนต่อไป
ตอนนี้ได้ยินได้เห็นผู้ว่าฯ กรุงเทพมหานครมี
แนวคิดอย่างนี้ก็ยินดี หวังว่าต่อไปประเทศไทย
ก็จะคิดอย่างนี้บ้าง

ความคิดเห็น ของอาจารย์สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ต่อแนวการสอนเขียนที่เน้นกระบวนการ

รองศาสตราจารย์ดวงตา ลักคุณะประสิทธิ์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์กรองแก้ว กรวรรณสุต

บทคัดย่อ

บทความนี้นำเสนอผลการศึกษาค้นคว้าความคิดเห็นของอาจารย์สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่สอนการเขียนในแนวเน้นกระบวนการ (Process Writing Approach) ให้แก่นิสิตชั้นปีที่ 1 ในช่วงปี พ.ศ. 2545-2546 ผู้ทำวิจัยได้ใช้แบบสอบถาม และการสัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้าง (semi-structured interview) ในการเก็บข้อมูล ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่าอาจารย์มากกว่า 63.16% ที่ตอบแบบสอบถาม ต้องการจะใช้แนวการสอนเขียนนี้ต่อไป และอาจารย์ 68.29% ที่ให้สัมภาษณ์เชื่อว่า การสอนแนวนี้ได้ผล อย่างไรก็ตาม อาจารย์ส่วนใหญ่ที่ให้สัมภาษณ์เชื่อว่าควรต้องมีการปรับปรุง และได้เสนอแนะวิธีต่างๆ เพื่อให้กระบวนการนี้ใช้ได้ผลในระยะเวลาที่จำกัดและเหมาะสมกับนิสิตกลุ่มที่มีพื้นฐานภาษาที่ไม่สูงมาก อีกทั้งเพื่อฝึกให้นิสิตตรวจแก้งานของตนเองและเพื่อนให้ได้ผลดีขึ้น สำหรับกิจกรรมในกระบวนการเขียนที่ใช้ได้ผลและมีประโยชน์สูงกว่ากิจกรรมอื่นสองอันดับแรกคือ การระดมสมอง (brainstorming) และการแก้ไขงานเขียน (revision) อาจารย์ที่ตอบแบบสอบถามประมาณ 63% พบว่า นิสิตมีพัฒนาการด้านไวยากรณ์สูงขึ้นอย่างเห็นได้ชัดในงานเขียนร่างสุดท้าย และอาจารย์ที่ให้สัมภาษณ์ประมาณ 58% เชื่อว่าถ้าจะสอนการเขียนให้ได้ผลควรแยกเป็นอีกหนึ่งรายวิชาต่างหาก ที่เน้นทักษะการเขียนมากกว่าทักษะอื่น

ความสำคัญ และความเป็นมาของปัญหา

ในการจัดการเรียนการสอนให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ นั้น องค์ประกอบสำคัญส่วนหนึ่งคือวิธีดำเนินการสอน ซึ่งรวมกิจกรรมการเรียนการสอน ตำรา และวัสดุการเรียนการสอนไว้ด้วย ดังนั้น การสอนเขียนให้ได้ผลดีจึงเป็นเรื่องที่ได้รับความสนใจตลอดมา

นับตั้งแต่เริ่มทำการสอนเป็นต้นมา สถาบันภาษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้ใช้แนวการสอนเขียนที่เน้นผลงาน (Product-Oriented Writing Approach) โดยให้นักศึกษาดูตัวอย่างการเขียนที่ดีเป็นแบบอย่าง ได้รับรู้ศัพท์ สำนวน และโครงสร้างทางภาษาที่อาจารย์คิดว่านิสิตจะนำไปใช้ในการเขียนของตนได้ เมื่อเขียนเสร็จแล้วส่งให้อาจารย์ตรวจ แก้ไข ให้คะแนนและติชม ซึ่งโดยมากก็จะถือว่างานเขียนชิ้นนั้นจบสิ้นลงแล้ว แต่บางครั้งถ้านิสิตเขียนผิดมากๆ หรือเรียบเรียงความคิดสับสน อาจารย์ก็อาจจะขอให้นิสิตกลับไปแก้ไขและเขียน

มาส่งใหม่ แต่ก็ไม่ใช่สิ่งที่อาจารย์ต้องปฏิบัติทุกคนและทุกครั้งที่นิสิตทำงานเขียน

เป็นที่รู้กันดีว่าการเขียนเป็นทักษะที่ยากเพราะเป็นกิจกรรมที่บูรณาการความสามารถทางภาษาเข้าด้วยกันทุกด้าน อันประกอบไปด้วย โครงสร้างประโยค ไวยากรณ์ ศัพท์ สำนวน การเรียบเรียงความคิด และการนำเสนอ แม้ในภาษาแม่ของผู้เขียนเองก็มีใช้ทุกคนจะมีความสามารถทำได้ดี ดังนั้นเมื่อต้องเขียนในภาษาที่สองก็ต้องถือว่าเป็นงานที่ยากยิ่งขึ้นไป อีกทั้งในส่วนของผู้เรียนและผู้สอน ซึ่งแม้จะพยายามแล้วทั้งสองฝ่ายผลที่ได้รับในบางครั้งก็ไม่ได้เป็นไปดังที่ต้องการ

จุดอ่อนหรือข้อบกพร่องในการเขียนของนิสิตเป็นจำนวนมาก ได้แก่ การคิดประเด็นเพื่อนำมาเขียน และเรียบเรียงข้อมูลด้วยตนเองภายใต้หัวข้อที่ได้รับ การกำหนดให้เขียน เพราะนิสิตมักจะคุ้นกับการได้รับโน้ตย่อ หรือโครงร่างเรื่องที่จะเขียนมาเป็นลำดับขั้น โดยไม่ต้องคิดเอง นอกจากนี้ นิสิตยังมีข้อผิดพลาดทาง

ภาษาหลายประเด็นที่ยังแก้ไม่ได้

ด้วยเหตุดังกล่าว เมื่อมีการปรับปรุงหลักสูตร รายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 & 2 (Foundation English I & II) ในปีการศึกษา 2545 โดยมีการกำหนดให้สอนทักษะ อ่าน เขียน และพูดในห้องเรียน (ทักษะการฟังนั้นเป็นสิ่งที่นิสิตต้องฝึกฝนเองนอกห้องเรียน โดยใช้หนังสือเรียนที่พิมพ์จำหน่ายในท้องตลาด และคู่มือที่มีภาษาไทยช่วยอธิบายนำไปใช้ฝึกปฏิบัติ) สถาบันภาษาจึงมีนโยบายนำแนวการเขียนที่เน้นกระบวนการ (Process Writing Approach) มาใช้สอนทักษะการเขียนเพราะเป็นวิธีที่ให้ความสำคัญกับขั้นตอนของความคิดที่เป็นระบบที่ควรเกิดขึ้นในการเขียนเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เป็นวิธีการที่ผู้เรียนในกลุ่มสามารถร่วมมือกันในการเรียนรู้ได้ นับตั้งแต่ช่วยกันคิดเกี่ยวกับหัวข้อที่จะเขียน รวบรวมเนื้อหา เรียบเรียงข้อมูล ตรวจสอบความถูกต้องทั้งด้านเนื้อหาและไวยากรณ์ นอกจากนี้เมื่อได้รับการตรวจ แก้ไข ดิชม จากเพื่อน และ/หรือผู้สอนแล้วผู้เรียนจะมีโอกาสแก้ไขงานเขียนของตนให้ดีขึ้นอีก กระบวนการเหล่านี้มีความคล้ายคลึงกับสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน เพราะงานเขียนแต่ละชิ้นโดยเฉพาะที่เป็นงานเขียนด้านวิชาการมักต้องผ่านกระบวนการเหล่านี้ทั้งสิ้น ด้วยเหตุนี้ผู้เรียนจึงควรจะได้รับ การปลูกฝังให้คุ้นเคยเพื่อเตรียมไว้ใช้ในชีวิตจริง

หนังสือ First Steps in Academic Writing โดย Ann Hogue (1996) ได้รับเลือกให้เป็นแบบเรียนสำหรับทักษะการเขียนที่ใช้วิธีการสอนเขียนที่เน้นกระบวนการ (Process Writing Approach) นับแต่ปี พ.ศ. 2545 มา มีขั้นตอนที่สำคัญในการฝึกเขียนดังนี้

1. **pre-writing** นิสิตจะทำงานเป็นคู่หรือกลุ่มประมาณ 10 นาที เพื่อที่จะระดมสมอง และ/หรือเขียนโครงร่างของเรื่องที่จะเขียน
2. **writing** นิสิตจะเขียนร่างแรกประมาณ 20 นาที หลังจากเสร็จขั้นตอนที่ 1
3. **editing** นิสิตจะตรวจแก้งานของตนเองทั้งในด้านเนื้อหาและรูปแบบภาษา แล้วนิสิตจะให้เพื่อนช่วยตรวจ โดยจะใช้เวลาประมาณ 5-10 นาที นิสิตจะ

ใช้ Paragraph Checklist ที่มีอยู่ในหนังสือช่วยตรวจงานเพื่อน

4. **revising** นิสิตจะกลับไปแก้ไขร่างแรกนอกชั่วโมงเรียนโดยใช้คำติชมและแนะนำของเพื่อนช่วยแก้ไข แล้วนำมาส่งอาจารย์ในครั้งต่อไป อาจารย์จะติชมแนะนำและส่งให้นิสิตกลับไปแก้ไขและเขียนร่างสุดท้าย เมื่ออาจารย์ตรวจดูร่างสุดท้ายแล้วจึงให้คะแนน

ถ้าทำครบทุกขั้นตอนนิสิตจะต้องเขียน 3 ร่างสำหรับงานเขียนแต่ละชิ้น และนิสิตจะต้องทำงานเขียน 4-5 ชิ้นเป็นอย่างน้อยใน 1 ภาคการศึกษา

ในสถานการณ์ดังกล่าวมาแล้วนี้ อาจารย์ผู้สอนมีความคิดต่างกันต่อแนวการสอนที่เปลี่ยนไปจากที่เคยปฏิบัติมา ฉะนั้นเมื่อนำวิธีการนี้ไปปฏิบัติจริงในห้องเรียนก็ประสบปัญหาต่างๆ กัน และได้ใช้วิธีการแก้ปัญหาต่างๆ กัน ผู้วิจัยจึงเห็นความจำเป็นในการศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อแนวการสอนเขียนที่เน้นกระบวนการ (Process Writing Approach) เพื่อหาแนวทางที่ดีที่สุดสำหรับการสอนทักษะการเขียนให้กับนิสิตที่สถาบันภาษาต้องรับผิดชอบอยู่ในขณะนี้และในอนาคตสืบไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

งานวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้สอนที่มีต่อการสอนเขียนในแนว Process Writing Approach ตลอดจนข้อดีข้อบกพร่องอุปสรรคและการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นเพื่อใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนทักษะการเขียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

คำถามเชิงประเมิน

เพื่อให้ได้คำตอบตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาโดยใช้คำถามเชิงประเมินดังต่อไปนี้

1. อาจารย์ผู้สอนได้ใช้วิธีการเรียนการสอนในแนว Process Writing Approach ในห้องเรียนหรือไม่ เพราะเหตุใด

2. อาจารย์ผู้สอนได้ดำเนินการสอนตามลำดับขั้นตอนตามแนวการสอน Process Writing Approach หรือไม่ และมีข้อเสนอแนะอะไรบ้างที่จะทำให้แนวการสอนนี้มีประสิทธิผลมากขึ้น

3. แต่ละขั้นตอนในแนวการสอน Process Writing Approach มีประสิทธิผลมากน้อยเพียงใด

4. แนวโน้มของพัฒนาการด้านการเขียนที่สะท้อนให้เห็นในงานเขียนร่างสุดท้ายของนิสิตเป็นอย่างไร

5. รายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานที่เน้นการสอนทักษะทั้ง 4 ทักษะ โดยให้น้ำหนักใกล้เคียงกัน ดังเช่น FE I และ II ของสถาบันภาษามีความเหมาะสมที่จะใช้วิธีการสอนในแนว Process Writing Approach หรือไม่ และมีข้อเสนอแนะอะไรบ้าง

วิธีดำเนินการวิจัย

ก. ประชากรและพลวิจัย

ประชากรของการศึกษาในครั้งนี้คือ อาจารย์ผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 & 2 ในปีการศึกษา 2545-2546 จำนวน 84 คน

พลวิจัยได้แก่ อาจารย์สถาบันภาษา ที่ตอบแบบสอบถามจำนวน 19 คน (คิดเป็นร้อยละ 22 ของประชากร) และอาจารย์อีก 41 คน (คิดเป็นร้อยละ 48.8 ของประชากร) ที่ได้รับการสัมภาษณ์แบบเจาะจง (purposive random sampling) ในจำนวนหลังนี้มีบางท่านเคยตอบแบบสอบถามมาก่อนแล้ว

ข. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการรวบรวมข้อมูลเพื่อศึกษาวิเคราะห์ในครั้งนี้ คณะผู้วิจัยใช้เครื่องมือ 2 ประเภทคือ

1. **แบบสอบถาม** ซึ่งประกอบด้วยคำถามให้เรียงลำดับความสำคัญ คำถามให้เลือกตอบใช่/ไม่ใช่ พร้อมระบุเหตุผล คำถามให้ระบุน้ำหนัก (rating scale) 3 และ 4 ระดับ และคำถามปลายเปิด (ภาคผนวก ก)

แบบสอบถามชุดนี้ถามความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม ขั้นตอนแต่ละขั้นของกระบวนการเขียน จุดแข็ง-จุดอ่อน แนวทางแก้ไขข้อบกพร่อง และประสิทธิผลของการสอน

2. **แบบสัมภาษณ์** คณะผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามมาศึกษาคำตอบแล้วตั้งคำถามเพื่อใช้ในการสัมภาษณ์

แบบกึ่งมีโครงสร้าง (semi-structured interview) ซึ่งประกอบไปด้วยคำถามหลัก 7 ข้อ และคำถามเพิ่มเติม 7 ข้อ (ภาคผนวก ข)

วิธีเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลได้ดำเนินการดังต่อไปนี้

1. ส่งแบบสอบถามให้กับพลวิจัยซึ่งเป็นอาจารย์ที่สอนรายวิชา FE I & FE II ในปีการศึกษา 2545-2546 ณ สถาบันภาษา จำนวน 84 คน ด้วยตนเอง แล้วนำคำตอบมาวิเคราะห์ด้วยการแจกแจงและคิดค่าร้อยละ

2. ทำการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (purposive random sampling) จำนวน 41 คน บันทึกการสัมภาษณ์ลงในแถบบันทึกเสียง และจดบันทึกในกระดาษที่มีหัวข้อคำถามในการสัมภาษณ์ ต่อจากนั้นทำการถอดความและรวบรวมวิเคราะห์คำตอบด้วยการแจกแจงและคิดค่าร้อยละ

3. นำเสนอผลการวิเคราะห์จากแบบสอบถามและการสัมภาษณ์ด้วยการบรรยายคำตอบตามประเด็นคำถามเชิงวิจัยแต่ละข้อ และแสดงปริมาณของข้อมูลเป็นร้อยละ

แนวการสอนเขียนที่เน้นกระบวนการ (Process Writing Approach)

การสอนเขียนที่เน้นกระบวนการได้รับอิทธิพลจากแนวคิดของนักจิตวิทยาแนวทฤษฎีเชิงพฤติกรรม (Behavioral Approach) และแนวทฤษฎีการรู้คิด (Cognitive Approach) Porter, Huntly และ Bloom และ Bloom เป็นผู้นำทฤษฎีปฏิบัตินิยมมาใช้ในการสอนเขียน (Wallace, 1996) นักวิชาการกลุ่มนี้ให้ความสนใจกิจกรรมที่ช่วยเสริมการเขียน (reinforcement) เช่น มีการเตรียมตัวก่อนเขียน ลงมือเขียน แก้ไขงานเขียนใหม่ และผู้สอนใช้ตัวสัญลักษณ์บ่งชี้ข้อผิดพลาดในงานเขียน (Bloom และ Bloom, 1967) โดยเชื่อว่าผู้เรียนจะเขียนได้ดี ถ้าได้รับการฝึกไปตามลำดับขั้นเป็นเวลานานๆ ทฤษฎีนี้มีชื่อว่า The Stage-Model Theory ซึ่งเชื่อว่ากระบวนการเขียนเป็นสิ่งที่เรียนรู้ได้

(Trachsel and Parry, 1992) และการเขียนควรเกิดขึ้นหลังจากพูดได้แล้ว

อย่างไรก็ตาม Piaget (1968), Vygotsky (1978) และ Bruner, (อ้างถึงใน Flower และ Hayes, 1981) ซึ่งเชื่อในแนวทฤษฎีการรู้คิดเสนอว่ากระบวนการเขียนเป็นกระบวนการที่ซับซ้อนวกเวียนไปมา มิได้เป็นลำดับขั้นหรือเส้นตรง และแต่ละขั้นก็จะแตกสาขาย่อยๆ ไปได้ อีก แต่ละคนมีความสามารถจะรับรู้หรือคิดได้ไม่เท่ากัน ดังนั้น การทำงานกลุ่มจะช่วยให้สมาชิกเรียนรู้ได้ดีขึ้น ด้วยเหตุผลหลายประการ เช่น เห็นตัวอย่างการคิดที่มีประสิทธิภาพของผู้อื่น สมาชิกจะช่วยให้คำแนะนำที่สร้างสรรค์แก่กัน และการทำงานกลุ่มจะช่วยให้เห็นคุณค่าของการคิดอย่างรอบคอบเป็นระบบ และเห็นคุณค่าของการประเมินตัดสินโดยกลุ่ม Flower และ Hayes (Flower และ Hayes, 1981) เห็นว่าการเขียนเป็นกระบวนการคิด และได้เสนอทฤษฎีเกี่ยวกับการเขียนไว้ว่า “การเขียนเป็นกระบวนการที่ซับซ้อนเป็นอย่างยิ่ง และเป็นการกระทำที่มีจุดมุ่งหมาย และต้องมีการกระทำซ้ำๆ” กระบวนการเขียนที่เขาเสนอได้รับการวิจารณ์ว่าไม่กระชับชัดเจนพอ แต่ก็มีอิทธิพลต่องาน

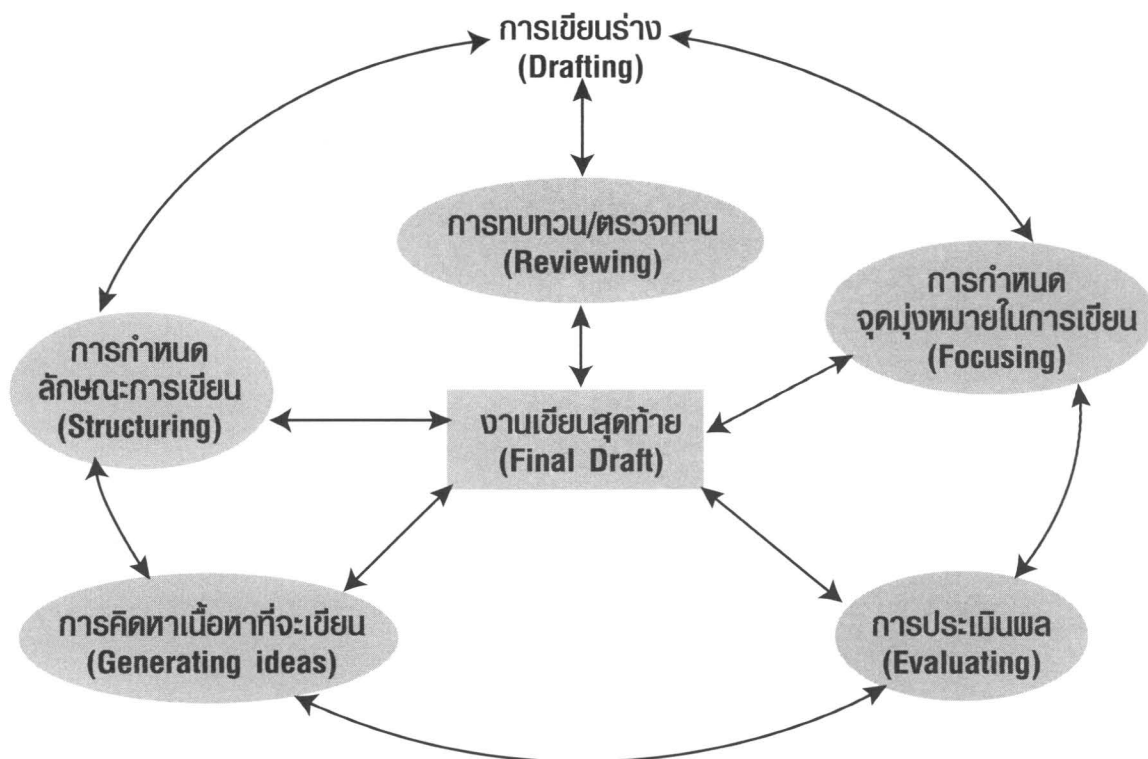
วิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนเขียนภาษาแม่ รวมทั้งงานวิจัยรูปแบบของกระบวนการเขียนของผู้ที่ชำนาญและไม่ชำนาญ (Bereiter และ Scadmalia, 1987)

ปัจจุบันเราเชื่อกันว่ากระบวนการเขียน (Writing Process) ไม่ได้มีเพียงรูปแบบเดียว การเขียนที่เน้นกระบวนการ (Process Writing Approach) ก็มีอยู่หลายรูปแบบที่ใช้ได้ผล เช่น การเขียนที่เน้นกระบวนการที่เสนอโดย White and Arndt (1991) ซึ่งปรากฏอยู่ในแผนภาพที่ 1

แผนภูมินี้แสดงให้เห็นว่า กระบวนการเขียนเป็นกิจกรรมที่เกิดย้อนกลับไปกลับมาได้ ไม่ใช่เป็นกิจกรรมที่เกิดขึ้นตามลำดับขั้นก่อน-หลังในทิศทางเดียว

กิจกรรมขั้นการคิดหาเนื้อหาที่จะเขียน (generating ideas) ได้แก่ การระดมสมอง (brainstorming) ช่วยให้ผู้เรียนรวบรวมความรู้จากความรู้จำระยะยาวออกมาใช้ได้ สามารถตอบคำถามที่ว่า “ฉันจะเขียนอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้บ้าง?” ได้

กิจกรรมขั้นการกำหนดจุดมุ่งหมายในการเขียน (Focusing) เช่น การเขียนอย่างอิสระ (free writing) เป็นกิจกรรมที่ทำเพื่อตอบคำถามว่า “จุดประสงค์หลัก

แผนภาพที่ 1 : แผนภูมิกระบวนการเขียนของ White and Arndt (1991)

ของการเขียนเรื่องนี้คืออะไร?” (What is my overall purpose in writing this?)

กิจกรรมขั้นการกำหนดลักษณะการเขียน (structuring) เป็นการกำหนดโครงสร้างของการเขียน การเรียบเรียง เนื้อหา เพื่อตอบคำถามที่ว่า “ฉันจะนำเสนอความคิดเหล่านี้ให้เป็นที่ยอมรับของผู้อ่านได้อย่างไร?” ซึ่งในด้านการสอนอาจทำได้โดยการให้อ่านเรื่องหลายๆ แบบและให้ดูตัวอย่างงานเขียนต่างๆ

กิจกรรมขั้นการเขียนร่าง (drafting) เป็นการถ่ายทอดความคิดของผู้เรียนออกมาเป็นข้อเขียนที่จะทำให้อ่านเข้าใจได้ ดังนั้นจึงต้องมีการเขียนร่างหลายครั้ง หลายหน (multiple drafts) และการเขียนร่างใหม่แต่ละครั้งเกิดขึ้นจากการได้รับข้อมูลป้อนกลับ (feedback) จากผู้สอนและเพื่อนๆ ในส่วนที่เป็นเนื้อหาและการเรียบเรียงเนื้อหา (content and organization) ก่อน เมื่อผู้เขียนได้แก้ไขจนพอใจแล้ว ผู้สอนจึงให้คำแนะนำในเรื่องการใช้ภาษาโดยการเขียนคำติชม คำแนะนำ ให้นำกลับไปเขียนร่างสุดท้าย (final draft) เพื่อตัดสินใจ

กิจกรรมขั้นการทบทวน (reviewing) คือการนำเรื่องที่เขียนเสร็จกลับมาอ่านดูอีกครั้งแล้วตอบคำถามว่า “นี่ถูกต้องเหมาะสมแล้วหรือยัง?” เพื่อให้งานเขียนที่ได้มามีความหมายและได้ผลตรงกับที่ตั้งใจจะเขียน ถ้ายังไม่ดีพอก็ต้องเขียนใหม่อีกหลายๆ ครั้ง จนกว่าจะพอใจ

การเรียนเขียนเป็นกระบวนการที่ทั้งผู้สอนและผู้เรียนต้องร่วมมือกันจึงจะได้ผล ดังนั้นจึงทำให้บทบาทของผู้สอนและผู้เรียนเปลี่ยนแปลงไป (Leki, 1990) ผู้สอนในสมัยก่อนปลายทศวรรษที่ 60 จะสนใจแต่การดูผลงานเขียนที่ผลิตออกมาว่าถูกต้อง ชัดเจน และเป็นงานเขียนของผู้เรียนเองหรือไม่ แต่หลังจากทศวรรษที่ 60 ผู้สอนจะมุ่งความสนใจไปที่กระบวนการเขียนและการช่วยให้ผู้เรียนเขียนหรือผลิตงานเขียนออกมาได้ โดยใช้วิธีปรึกษาหารือกันระหว่างผู้สอนและผู้เรียน (student-teacher conferences) ให้เพื่อนช่วยเพื่อน (peer tutors) ให้ทำงานกลุ่มและให้ความสนใจกับประสบการณ์และความต้องการของผู้เรียนแต่ละคน ผู้เรียนจะต้องสนใจตรวจสอบงานเขียนของตนเองและของ

เพื่อนด้วย โดยไม่ต้องให้ผู้สอนตรวจแก้ไขแต่ฝ่ายเดียว

หนึ่ง ในการแก้ไขงานเขียนนั้นผู้สอนมีบทบาทสนับสนุนให้เจ้าของงานเขียนแก้ไขงานของตนเองโดยจะให้ข้อมูลป้อนกลับในเรื่องที่สำคัญต่างๆ เช่น เนื้อหา (content) และการเรียบเรียงเนื้อหา (organization) เสียก่อน โดยจะชะลอการติชมเรื่องภาษาไว้จนถึงขั้นสุดท้ายของการแก้ไขงานของผู้เรียน (Johns, 1990) นอกจากนั้น Burke (1990) ยังได้เน้นให้เห็นว่ามีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้เรียนจะต้องรับรู้ว่าการเขียนนั้นไม่ใช่กิจกรรมที่ทำแล้วเสร็จสมบูรณ์ในขั้นตอนเดียว (one-off activity) แต่เป็นกิจกรรมที่ต้องมีการขัดเกลาประเด็นความคิดของตนในงานเขียนอยู่หลายครั้งหลายคราว (redrafting) เพื่อให้เป็นงานเขียนที่ดีพอและสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ในการพัฒนาทักษะการเขียนซึ่งเป็นทักษะที่ยากที่สุดนั้น มีแนวคิดหนึ่งที่ว่า การเขียนจะเกิดขึ้นเมื่อได้ฝึกฝนการพูดมาถึงระดับหนึ่งเสียก่อน (Kroll, 1981) และจากการวิจัยแนวชาติพันธุ์วรรณา (ethnography) ของ Graves (1983, 1984) ผู้เรียนภาษาจะต้องเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งในสิ่งที่ได้พูดคุยกันจนถึงระดับที่สามารถนำคำพูดเหล่านั้นมาเรียบเรียงให้เป็นภาษาเขียน และสามารถปรับปรุงแก้ไขข้อเขียนของตนได้ในระดับหนึ่ง ตามแนวคิดดังกล่าวข้างต้นเป็นแนวคิดที่ได้จากงานวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะภาษาเขียนในกลุ่มของผู้เรียนภาษาแม่ สำหรับการศึกษาค้นคว้าพัฒนาทักษะการเขียนในกลุ่มผู้เรียนภาษาที่สองนั้น Burke (1990) ได้ยืนยันว่าผู้เรียนก็จำเป็นต้องได้รับการพัฒนาทักษะการพูดให้ถึงระดับที่สื่อสารได้เสียก่อนเช่นกัน เพราะทักษะการพูดจะเอื้อให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการเขียนของตนได้

จะเห็นได้ว่าการเขียนที่เน้นกระบวนการนั้นได้ผนวกเอาแนวคิดทั้งปฏิบัตินิยมและแนวปฏิบัติทางสมองมาใช้ประโยชน์ กล่าวคือมีการผลิตงานเขียนหลังจากที่มีการเตรียมตัว มีการแก้ไขงานเองโดยผู้สอนจะชี้ข้อผิดพลาดให้แต่ไม่ได้แก้ไข มีการทำงานเป็นกลุ่มคือมีทั้งการรวบรวมความคิดที่จะนำมาเขียน และการช่วยกันตรวจทาน รวมทั้งการเขียนร่างหลายๆ ร่าง ซึ่งทั้งหมดนี้เป็นกระบวนการที่จะช่วยเสริมทั้งการคิดและการเขียน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผลงานวิจัยที่น่าสนใจของนักวิชาการที่ศึกษาการสอนเขียนที่เน้นกระบวนการมีดังนี้

Chelala (1981) เป็นนักวิจัยคนหนึ่งในกลุ่มแรกๆ ที่เริ่มศึกษาการเขียนที่เน้นกระบวนการโดยศึกษาผู้เรียนชาวสเปน และได้พบว่าในบรรดาพฤติกรรมที่ไม่มีประสิทธิภาพนั้น ได้แก่การใช้ภาษาแม่และการใช้ทั้งภาษาแม่และภาษาที่สองในขั้นก่อนเขียน (pre-writing) แนวคิดนี้ขัดแย้งกับการศึกษาของ Edelsky (1982) ซึ่งได้ศึกษาในระยะยาวและสรุปว่าในการเขียนภาษาที่สองนั้นผู้เขียนได้นำความรู้ความเข้าใจทุกอย่างในภาษาแม่มาใช้ และความรู้เกี่ยวกับการเขียนในภาษาแม่ไม่ได้ขัดขวางการเขียนในภาษาที่สองเช่นกัน ในเรื่องบทบาทของภาษาแม่ต่อการผลิตงานเขียนนั้น Cumming (1987) ได้ศึกษาผู้เรียนชาวแคนาดาที่เป็นผู้ใหญ่ 6 คน โดยมีเครื่องมือเก็บข้อมูลเป็นแบบบันทึกเสียง จากการสังเกตและแบบสอบถาม สรุปว่าผู้เรียนที่มีประสบการณ์จะใช้ภาษาแม่เพื่อคิดเนื้อหาที่จะนำมาเขียนและเพื่อกำหนดลีลา (style) ของเรื่องที่เขียน ในขณะที่ผู้เรียนที่ไม่มีประสบการณ์จะใช้ภาษาที่สองในการคิดเนื้อหาเพื่อนำมาเขียนแต่เพียงอย่างเดียว ต่อมา Friedlander (1997) ได้ศึกษาบทบาทของภาษาแม่ในการคิดเนื้อหาการเขียนและสรุปว่าการใช้ภาษาแม่ทำให้การวางแผนการเขียนดีขึ้น และการแปลไม่เป็นอุปสรรคต่อการผลิตงานเขียนเลย

Jones (1985) ได้ศึกษาปัจจัยที่ขัดขวางการเขียนของผู้เรียนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาที่มีความสามารถทางภาษาในระดับสูง 9 คน โดยศึกษาจากวิดิทัศน์งานเขียนของผู้เรียนและจากการสัมภาษณ์ ผลการศึกษาพบว่าการตรวจสอบแก้ไขงานให้ถูกต้องในขณะที่เขียนไม่ช่วยให้การเขียนของกลุ่มนี้ดีขึ้น (monitoring does not lead to improved writing) แต่กลับเป็นข้อจำกัดในการเขียนของเขา ผลการศึกษานับสนุนและให้ความสำคัญกับการสอนเขียนที่เน้นกระบวนการเขียนกับผู้เรียนภาษาที่สองมากขึ้น ต่อมา Roerschach (1986) ได้ศึกษาผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาในระดับสูง 3 คน ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา โดยศึกษาจากงานเขียนของพวกเขาและจากการสัมภาษณ์ สรุปว่าผู้เขียนกังวลเรื่อง

รูปแบบมากกว่าเนื้อหา (content) เพราะรู้ว่าผู้อ่านคอยจับสังเกตอยู่ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ Jones (1985) ที่ว่าการเฝ้าตรวจสอบเรื่องภาษาจะทำให้ไม่มีพัฒนาการด้านการเขียน จึงควรลดความสำคัญของรูปแบบของภาษา (form) เพื่อให้ผู้เขียนถ่ายทอดเนื้อหาที่ต้องการสื่อความออกมาให้ได้เสียก่อน

ในการศึกษาของ Zamel (1983) นั้นได้แบ่งนักศึกษามหาวิทยาลัยซึ่งเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง 6 คน ออกเป็นกลุ่มที่มีทักษะความชำนาญ (skilled) และกลุ่มที่ไม่มีทักษะความชำนาญ (unskilled) กลุ่มแรกจะได้รับการแก้ไขงานหลายครั้งและใช้เวลากับงานเขียนมากกว่ากลุ่มหลัง โดยทั่วไปกลุ่มนี้จะให้ความสำคัญกับความคิดก่อนและจะแก้ไขในระดับการเรียบเรียงความคิดเสียก่อนจึงจะมาตรวจแก้ (editing) เป็นลำดับสุดท้าย ซึ่งกลยุทธ์เหล่านี้ Zamel สรุปว่าเหมือนกับกระบวนการของผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษาทุกประการ สำหรับนิสิตกลุ่ม unskilled จะมุ่งเน้นไปที่จุดเล็กๆ น้อยๆ ของการเรียบเรียงข้อความ และจะตรวจแก้ไขตั้งแต่ต้นจนจบ ในขณะที่ Raimes (1985) ได้ค้นพบลักษณะอีกอย่างของผู้เรียนกลุ่ม unskilled จากการศึกษาค้นคว้าของผู้เรียนกลุ่มนี้ไม่ใส่ใจที่จะเขียนร่างใหม่ (revising) หรือตรวจแก้ (editing) มุ่งแต่จะเขียนเพื่อนำเสนอความคิดเป็นสำคัญ

งานวิจัยที่น่าสนใจอีกสองเรื่อง คือ การศึกษาของ Diaz (1985, 1986) และ Urzua (1987) Diaz ได้สังเกตผู้เรียนอังกฤษเป็นภาษาที่สองในชั้นเรียนที่ใช้การสอนเขียนที่เน้นกระบวนการซึ่งเธอได้จัดทำขึ้น รวมทั้งศึกษางานเขียนของนักเรียนกลุ่มนี้ด้วย และสรุปว่ากลยุทธ์ที่เน้นกระบวนการนี้เมื่อนำมาใช้กับห้องเรียนที่มีผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (student-centered context) จะยิ่งช่วยให้นักเรียนพัฒนาไปได้ไกลไม่เฉพาะด้านเขียนแต่พัฒนาด้านอื่นๆ ด้วย ในทำนองเดียวกัน Urzua ซึ่งประเมินการนำแนวการสอนที่เน้นกระบวนการไปใช้ในบริบทของผู้เรียนภาษาที่สอง โดยศึกษาจากข้อความที่บันทึกการโต้ตอบของผู้เรียนในระหว่างเรียนไว้ จากเรียงความประจักษ์ปดาร์ และจากบันทึกประจักษ์ปดาร์ของผู้เรียน เธอสรุปว่า นักเรียนเหล่านั้นได้ทักษะที่สำคัญ 3 ทักษะในการเขียน นั่นคือได้รู้ความสำคัญของผู้อ่าน

ลีลาการเขียน และพลังของภาษา

ในเรื่องเกี่ยวกับความคิดเห็นของครูนั้น Cande (1995) ได้ทำการสำรวจว่าครูที่สอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองมีความเข้าใจเกี่ยวกับ Process Writing Approach เหมือนกันหรือไม่ พบว่ากระบวนการสอนในแนวนั้นค่อนข้างซับซ้อน ประกอบไปด้วยขั้นตอนปลีกย่อยอีกหลายขั้น ทั้งนี้เนื่องมาจากการตีความ Process Writing Approach ที่แตกต่างกันของแต่ละคน อีกทั้งยังมีความพยายามทำให้ลำดับขั้นตอนในกระบวนการง่ายขึ้น (simplification) นอกจากนี้ลำดับขั้นตอนการเขียนของผู้เรียนที่มีทักษะความชำนาญ (skilled) กับผู้เรียนที่ไม่มีทักษะความชำนาญ (unskilled) ยังแตกต่างกันด้วย ผู้วิจัยได้เสนอแนะให้ผู้สอนให้ความช่วยเหลือผู้เรียนที่มีปัญหา โดยศึกษาว่าปัญหาเหล่านั้นคืออะไร มีสาเหตุมาจากอะไรเพื่อช่วยให้หลุดพ้นจากปัญหาเหล่านั้นให้ได้ และได้ศึกษาพบว่าภาระงานเขียนกลับมาแก้ไขแล้วเขียนใหม่หลายๆ ครั้งมีความสำคัญมากเพราะสามารถจะทำให้ผู้เขียนค้นพบได้ว่าสิ่งที่เขาต้องการจะสื่อออกมาให้ผู้อ่านรับรู้ นั่นคืออะไรและจะสื่อออกมาได้อย่างไร

งานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้นสะท้อนให้เห็นว่าการสอนเขียนในแนว Process Writing Approach นี้เป็นที่สนใจของนักวิชาการทางภาษาจำนวนมาก และน่าจะเป็นแนวการสอนที่มีประสิทธิภาพ มีรูปแบบที่ไม่ตายตัว ดังนั้นจึงน่าสนใจที่จะทำการศึกษาทั้งในตัวกระบวนการสอนและมุมมองของผู้ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการสอนเขียนในแนวนี้ เพื่อทำให้การสอนเขียนได้ผลบรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้

สรุปผลการวิจัย

จากข้อมูลที่ประมวลจากแบบสอบถามที่ได้รับคืน และการสัมภาษณ์ สรุปประเด็นสำคัญได้ดังนี้

1. อาจารย์ส่วนใหญ่ที่ตอบแบบสอบถามและที่ให้สัมภาษณ์คิดว่า Process Writing Approach ใช้ได้ผล อาจารย์จำนวน 63.16% (12 คน) ที่ตอบแบบสอบถามได้ระบุว่า ต้องการเลือกที่จะใช้ Process Writing Approach ในการสอน ส่วนอาจารย์ที่ให้สัมภาษณ์จำนวน 68.29% (28 คน) ได้ให้ความเห็น

ว่า Process Writing Approach ที่นำไปใช้สอนในห้องนั้นได้ผล

ประเด็นที่สนับสนุน Process Writing Approach ที่สำคัญๆ มีดังนี้

จากแบบสอบถาม

- อาจารย์เชื่อว่า Process Writing Approach ช่วยให้มนิสิตมีความสามารถในการเขียนมากขึ้นในระดับมากถึงมากที่สุด และมีความเหมาะสมกับนิสิตเก่งและนิสิตปานกลางมากกว่านิสิตอ่อน แต่ถ้าในอนาคตไม่มีอาจารย์ช่วยแก้ไขงานเขียนให้ วิธีการเขียนแบบ Process Writing Approach ก็อาจช่วยนิสิตให้เขียนได้ในระดับปานกลาง ทั้งนี้เพราะอาจารย์ถึง 63.16% (12 คน) เชื่อว่าคำแนะนำของอาจารย์ (Teacher's Comments) มีบทบาทสูงในการพัฒนาการเขียนของนิสิตมากที่สุด และอาจารย์ 52.63% (10 คน) ก็เชื่อว่าการที่ครูแก้ไขงานเขียนให้ (Teacher's Correction) นั้นช่วยนิสิตพัฒนาการเขียนได้มาก

จากการสัมภาษณ์

- ...มีการพัฒนาให้ผู้เรียนมีความคิดก่อนเขียน และช่วยให้ผู้เรียนเห็นความเชื่อมโยง รู้ว่ากระบวนการเขียนนั้น จะต้องคิด (ก่อนเขียน) กลับไปอ่านงานของตนช่วยกันดูงาน แล้วเขียนแก้ไขใหม่
- "...it's effective, though not measurable on the marking scale ...it can improve the lexical level and organization."
- "...ได้ฝึกสังเกต (ในช่วง peer editing) ทำให้เกิด awareness ทางภาษามากขึ้น"
- "...ได้เรียนรู้ grammar จากข้อผิดพลาดของตัวเองและเพื่อน"
- "... (สอน) ได้กับทุกกลุ่ม เพราะเราเน้นแสดงความคิดเห็น เด็กอ่อน ภาษาไม่ดีก็สามารถแสดงความคิดเห็นได้"
- "...คิดว่ากระบวนการ Process Writing ช่วยพัฒนาความเชื่อมั่นของผู้เรียน เพราะมีขั้นตอนพัฒนาให้เกิดความคิดเห็นจากการทำงานกลุ่ม คู่...เดี่ยว ...คิดว่าเขาสามารถลุกขึ้นมาพูดและเสนอวิธีการ ผลงานของเขาได้"

- "...เขาได้มีความรับผิดชอบต่องานเขียนของเขา ต่อการเรียนรู้ของเขา ต่อการเรียนรู้ของเพื่อน"
- "...แม้จะ (เป็น) นิสิตกลุ่ม) อ่อนก็ได้ประโยชน์ แต่ควรแยก course และเป้าหมายให้ชัดเจน ไม่ใช่รวม skill แล้วไปตั้งความหวังให้เด็กอ่อน...จริงๆ แล้วมันมี improvement (ในด้านการเขียน)"
- "...มันคือคำตอบ เพียงแต่เราอาจยังไม่มีโอกาสทำได้เต็มที่ หรือ...สิ่งใหม่ๆ ยังไม่สามารถเอาชนะความเคยชินเก่าๆ แม้แต่ของผู้สอนเอง...คิดว่า...Process Writing เป็นวิธีการที่เราควรต้องทำ"
- "...คิดว่าปัจจุบัน (process writing) ได้ผลและต้องทำ"

2. อาจารย์ทุกท่านที่ให้สัมภาษณ์มีความเห็นว่าไม่อาจให้นิสิตทำทุกขั้นตอนใน Process Writing Approach ในห้องได้ตลอดเวลาโดยเห็นตรงกันว่ามีอุปสรรคด้านเวลาที่จำกัด เพราะกำหนดไว้ว่านิสิตจะเรียนการเขียนเพียง 1 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ซึ่งไม่พอเพียง นอกจากนี้ วัฒนธรรมการเรียนรู้ของนิสิตไทย และพื้นฐานทางภาษาที่ไม่แน่นพอของนิสิตก็เป็นอุปสรรค นิสิตไทยมักจะไม่ชอบวิจารณ์ผู้อื่น เพราะเกรงใจเพื่อนกลัวตัวเองผิดและกลัวเสียหน้า และคุ้นเคยกับการพึ่งอาจารย์มากกว่าเรียนรู้จากเพื่อน การที่ขาดพื้นฐานทางภาษาที่ดีก็นำมาสู่ความไม่มั่นใจพอที่จะตรวจงานของเพื่อนและอาจตรวจและแก้ไขกันอย่างผิดๆ อีกทั้งไม่ถนัดที่จะตรวจงานเขียนของผู้อื่นด้วย จึงทำ peer editing ไม่ได้ดีนัก ดังจะเห็นได้จากข้อมูลที่ประมวลมาว่าขณะที่อาจารย์ 52.63% (10 คน) ที่ตอบแบบสอบถามเห็นว่า นิสิตสามารถแก้ไขงานตนเองได้ดี มีอาจารย์เพียง 36.84% (7 คน) เชื่อว่าขั้นตอน peer editing ประสบผลสำเร็จ นอกจากนี้แล้วอาจารย์ที่ให้สัมภาษณ์ 78.05% (32 คน) เห็นว่ากลุ่มที่มีความสามารถต่ำไม่สามารถแก้ไขภาษาได้เลย และอาจแก้ผิด (mis-correct) ทำให้เสียเวลาแก้ไขการแก้ที่ผิดเหล่านั้นเพิ่มขึ้นไปอีก และอาจารย์ในกลุ่มที่ให้สัมภาษณ์ 53.66% (22 คน) ได้รายงานว่าได้เห็นว่าเพื่อนไม่ยอมรับการแก้ไขของเพื่อนด้วยตนเอง

ดังนั้น ความคิดเห็นของอาจารย์ที่ประมวลได้จึง

เป็นไปในแนวทางจะปรับแก้จุดอ่อนเหล่านี้เพื่อให้หน้า Process Writing Approach มาใช้ให้ได้ผลมากขึ้น ข้อเสนอแนะที่น่าสนใจสามารถสรุปได้ดังนี้

2.1 เนื่องจาก Process Writing Approach เป็นกระบวนการเรียนการสอนเขียนที่กินเวลาจึงควรมีการสอนเต็มรูปแบบในช่วงแรกๆ เท่านั้น เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจขั้นตอนและจุดประสงค์แต่ละขั้นตอนและรู้ว่าตนจะต้องทำอะไรเสียก่อน ในระยะหลังอาจให้ทำเฉพาะบางขั้นตอนในห้อง เช่น ทำกิจกรรม pre-writing และเขียนร่างแรกในชั่วโมงเรียน แล้วให้ทำ peer editing นอกชั่วโมงเรียน หรือถ้าจำเป็นอาจารย์อาจให้ทำงานกลุ่มสลับกับงานเดี่ยวบ้างเพื่อประหยัดเวลาในการเขียนและการตรวจ

2.2 เพื่อช่วยฟื้นฟูหรือปูพื้นฐานทางภาษาของนิสิตกลุ่มอ่อนและเพื่อเป็นการลดการแก้ผิดๆ (mis-correct) ในหมู่ของผู้ที่มีความสามารถทางภาษาต่ำ อาจารย์อาจแนะนำตำราไวยากรณ์ดีๆ หรือให้แบบฝึกหัดซ่อมเสริมไวยากรณ์ไปศึกษาเอง อาจารย์บางท่านแนะนำควรมีรายวิชาซ่อมเสริมไวยากรณ์เปิดคู่ขนานไปกับวิชาการเขียนสำหรับผู้มีปัญหาด้านภาษามากๆ และอาจารย์บางท่านได้จัด Teacher-Student Conference นอกเวลาเรียนเพื่อแนะนำและแก้ไขความผิดด้านภาษาให้นิสิตกลุ่มอ่อน

2.3 การทำ peer editing เป็นเรื่องใหม่สำหรับการเรียนการสอนภาษาในประเทศไทย และเป็นปัญหาหนักสำหรับทั้งผู้สอนและผู้เรียน จึงจำเป็นต้องฝึกให้ผู้เรียนหัดตรวจงานทั้งของตนเองและของเพื่อนในช่วงแรกของการสอนโดยอาจนำงานเขียนที่มีข้อผิดพลาดมากๆ มาให้ผู้เรียนตรวจร่วมกัน แบ่งกลุ่ม เพื่อชี้ปัญหาทั้งทางเนื้อหา (content) การเรียบเรียงความคิด (organization) และภาษา (language) และควรนำงานเขียนดีๆ มาให้ดูเป็นตัวอย่างด้วย ในการตรวจงานเขียนควรสอนให้ผู้เรียนตรวจเป็นประเด็นๆ ไป ในอันดับแรกควรมุ่งดูที่เนื้อหาและการเรียบเรียงข้อมูล ในครั้งต่อไปให้มุ่งที่โครงสร้างประโยค แล้วจึงมุ่งดูที่ประเด็น ไวยากรณ์ย่อยรองลงมา เช่น tense และ verb form ด้านการเรียบเรียงความคิดนั้นอาจให้ผู้เรียนนำงานเขียนของเพื่อนมาทำ outline ถ้าทำได้โดยสามารถแสดง

ความคิดของผู้เขียนออกมาได้ชัดเจนเข้าใจได้ง่าย ก็แสดงว่างานเขียนชิ้นนั้นมีการเรียบเรียงความคิดที่ดี

2.4 เพื่อเป็นการรับวัฒนธรรมในการเรียนรู้ของนิสิตส่วนใหญ่ในบางครั้งอาจารย์ควรเข้าไปจัดคู่มือการทำงาน peer editing ให้ เพื่อจับคู่ผู้มีความสามารถสูงกับผู้มีความสามารถทางภาษาต่ำ เพื่อให้ผู้ที่เก่งกว่าช่วยผู้ที่อ่อนกว่าทางภาษาได้ ควรบอกนิสิตว่าหลายครั้งที่ผู้ที่มีความสามารถทางภาษาน้อยกว่าอาจจะมีความคิดในหัวข้อนั้นๆ มากกว่า จึงถือว่าเป็นการช่วยกันเรียนและแม้ในกลุ่มผู้ที่เก่งภาษาก็ยังสามารถทำความเข้าใจทางภาษาขั้นพื้นฐานได้เช่นกัน เพราะฉะนั้นการช่วยกันเรียนรู้ก็เป็นสิ่งที่เป็นไปได้และมีประโยชน์เช่นกัน

3. ในบรรดาขั้นตอนของ Process Writing Approach ทั้งหมดนั้น สามารถสรุปได้อย่างชัดเจนว่า brainstorming ซึ่งนำมาใช้เป็นกิจกรรมก่อนเรียน เพื่อระดมความคิดสำหรับเขียนนั้น ใช้ได้ผลที่สุดและถูกนำมาใช้บ่อยกว่ากิจกรรมก่อนเขียนอื่นๆ ความคิดเห็นนี้สนับสนุนโดยจำนวนอาจารย์ 89.47% (17 คน) ที่ตอบแบบสอบถามและจำนวนอาจารย์ 90.24% (37 คน) ที่ให้สัมภาษณ์ อาจารย์จำนวนหนึ่งได้ให้เหตุผลว่าเป็นเพราะนิสิตชอบทำงานเป็นกลุ่มอยู่แล้ว แต่ที่น่าสังเกตคือแม้แต่ในกลุ่มเก่งนิสิตจะไม่พูดภาษาอังกฤษกับเพื่อนในระหว่างทำ brainstorming นิสิตปานกลางและอ่อนก็จะใช้ทั้งสองภาษา โดยใช้ภาษาไทยเป็นหลักเกี่ยวกับเรื่องนี้มีข้อคิดที่อาจารย์บางท่านให้ไว้ดังนี้

- “In the early stage, they used 'Thai'. To me it doesn't hurt. But when they've got it, they have to translate it into English ... We should give them time to gather ideas before asking them to express in the target language ... Even low-ability students can do. It doesn't overload them.”

- “...เมื่อมีโอกาสก็จะให้เขาได้ใช้ภาษาอังกฤษเต็มที่...ในกลุ่มเศรษฐศาสตร์ (นิสิต) ส่วนใหญ่เคยมีประสบการณ์ในต่างประเทศทั้งระยะสั้นและยาว เขารู้สึกว่าที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษในห้องกับครูไทยและเพื่อนคนไทย แต่พอเข้าใจเขาก็พยายามใช้ความสามารถและ

ประสบการณ์เท่าที่มีช่วยอีกกลุ่มหนึ่ง (นิสิตที่เก่งด้านภาษาแต่ยังไม่กล้าแสดงออก) ให้พัฒนาและใช้ภาษาอังกฤษ ต่อจากนั้นเขาก็คุ้นที่จะใช้ (ภาษาอังกฤษ) กับเพื่อน และมีข้อสังเกตที่บางครั้งการเขียนภาษาของผู้มีประสบการณ์ต่างประเทศเขียนได้ไม่ดีเท่าผู้ไม่มีประสบการณ์ พวกนี้ (ผู้ไม่มีประสบการณ์) บางคนสามารถแสดงความคิดได้ดีทางการเขียน”

อีกขั้นตอนที่อาจารย์ส่วนใหญ่คิดว่าได้ผลรองลงมาและเห็นว่าสำคัญคือการแก้ไขงานเขียน (revision) อาจารย์ที่ตอบแบบสอบถามจำนวน 68.42% (13 คน) เชื่อว่าได้ผลมาก และ 10.52% (2 คน) คิดว่าได้ผลมากที่สุด ทางด้านข้อมูลจากการสัมภาษณ์จะเห็นได้ชัดเจนว่าอาจารย์จำนวน 78.05% (32 คน) เห็นตรงกันว่ามีผลจำเป็นต้องให้ผู้เรียนเขียนร่างใหม่ เพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดทั้งทางภาษาและการเรียบเรียงความคิดซึ่งหมายถึงว่า จะต้องเขียนทั้งหมด 3 ร่างต่องาน 1 ชิ้น แม้ว่าอาจารย์ในกลุ่มนี้บางท่านจะยอมให้นิสิตที่เขียนได้ดีแล้วไม่ต้องเขียนร่างที่ 3 ก็ตาม และในกลุ่มที่ให้สัมภาษณ์อาจารย์จำนวน 63.41% (26 คน) ระบุว่าควรมีหัวข้อฝึกเขียนจำนวนไม่มากนักเพื่อให้มีเวลาแก้ไขร่างงานเขียนจะดีกว่า

4. จากประสบการณ์ของผู้สอนเมื่อพิจารณาผลงานเขียนสุดท้ายที่นิสิตส่งมาให้ตรวจ อาจารย์ในกลุ่มที่ตอบแบบสอบถามจำนวน 63.16% (12 คน) เห็นว่ามีการพัฒนาด้านไวยากรณ์มากขึ้น และ 21.05% (4 คน) เห็นว่าการพัฒนาด้านไวยากรณ์มีมากที่สุด มีอาจารย์จำนวน 57.89% (11 คน) เห็นว่ามีการพัฒนาด้านศัพท์จำนวนมาก และมี 10.52% (2 คน) เห็นว่าการพัฒนาด้านนี้มีมากที่สุด สิ่งสุดท้ายที่อาจารย์ในกลุ่มตอบแบบสอบถามระบุว่ามีการพัฒนาคือ การเรียบเรียงความคิด โดยมีอาจารย์จำนวน 47.37% (9 คน) ระบุว่ามีการพัฒนามากและยังมีอาจารย์จำนวน 15.78% (3 คน) เห็นว่ามีการพัฒนาด้านนี้มากที่สุด

5. การสอนในแนว Process Writing Approach ไม่เหมาะสมกับลักษณะรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานในปัจจุบัน อาจารย์ที่ให้สัมภาษณ์จำนวน

58.54% (24 คน) มีความเห็นตรงกันว่าการสอนเขียนควรจะเป็นรายวิชาเฉพาะที่ให้นิสัยมุ่งฝึกหัดเขียนโดยไม่ต้องพะวงกับทักษะอีกหลายทักษะเช่นปัจจุบันอาจารย์ที่ให้สัมภาษณ์ จำนวน 46.34% (19 คน) เห็นว่าในการสอนเขียนควรจะใช้ Process Writing Approach แต่ปรับขั้นตอน เหตุผลที่ให้ประกอบความเห็นก็คือถ้าจะสอนเขียนให้ได้ผลต้องใช้เวลามากกว่านี้และการตรวจหลายร่างตามแนว Process Writing Approach ต้องใช้เวลาจึงต้องเป็นกลุ่มที่มีขนาดค่อนข้างเล็ก และอาจารย์ในกลุ่มที่ให้สัมภาษณ์ถึง 73.17% (30 คน) เห็นว่าน่าจะใช้ Process Writing Approach กับนิสิตเก่ง และจำนวน 82.93% (34 คน) คิดว่าควรใช้กับกลุ่มขนาด 15-20 คนเท่านั้น

นอกจากนี้แล้วอาจารย์ที่ให้สัมภาษณ์ 46.34% (19 คน) เห็นว่าควรมีการปูพื้นฐานด้านไวยากรณ์ให้นิสิตด้วยในการสอนเขียน

อาจารย์ท่านหนึ่งแสดงความเห็นว่าควรใช้ Process Writing Approach ต่อไปแต่ควรเพิ่มทักษะการฟัง ก่อนเขียนด้วยจะทำให้ได้ฝึกหลายทักษะ

อาจารย์ท่านหนึ่งเสนอว่าเราต้องใช้ Process Writing Approach แต่ควรเน้นความถูกต้อง (accuracy) ไปพร้อมๆ กับการเรียบเรียงเนื้อหา (organization)

ประเด็นสุดท้ายที่อาจารย์ที่ให้สัมภาษณ์ 4 คน (9.76%) เสนอข้อคิดไว้คือ การวัดผลนั้นต้องสอดคล้องกับการสอน กล่าวคือถ้าเราใช้ Process Writing Approach ก็ควรให้คะแนนที่กระบวนการหรือการพัฒนาในการเขียน ดังนั้นจึงน่าจะประเมินผลโดยใช้ portfolio และลดคะแนนสอบตอนปลายภาคลง

กล่าวโดยสรุปถ้าจะสอนเขียนอย่างจริงจัง อาจารย์ที่ให้สัมภาษณ์มากกว่า 50% เห็นว่าควรแยกเป็นวิชาเฉพาะ และอาจารย์ผู้สอนจำนวนมากคิดว่ายังควรใช้ Process Writing Approach แต่ต้องปรับขั้นตอน มีการปูพื้นฐานด้านไวยากรณ์ ทำให้กลุ่มเล็กลงและควรปรับการประเมินผลให้สอดคล้องกับวิธีการสอน

ข. ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อแนวการสอน Process Writing Approach ผู้วิจัยขอประมวลข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. แม้จะมีข้อบกพร่องและอุปสรรคในการใช้แนวการสอน Process Writing Approach กับนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปี 1 ในขณะนี้ ผู้สอนส่วนใหญ่ก็เชื่อว่าเป็นวิธีการที่ได้ผลกว่าแนวการสอนที่เคยใช้มา ผู้วิจัยเองเห็นด้วยกับอาจารย์จำนวนหนึ่งที่เสนอให้จัดการสอนเขียนให้นิสิต ปี 1 เป็นรายวิชาแยก โดยสอนในกลุ่มไม่เกิน 20 คน เพื่อฝึกทักษะเขียนโดยเฉพาะโดยใช้แนวการสอน Process Writing Approach เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนอย่างจริงจัง และใช้เวลาฝึกอย่างเพียงพอ เพราะขั้นตอนที่ต้องใช้นั้นค่อนข้างกินเวลามากโดยเฉพาะในช่วงเริ่มต้น การเขียนในแนวที่เน้นกระบวนการเป็นการปลูกฝังให้ผู้เรียนคิดอย่างมีระบบ โดยผ่านการระดมสมองและเรียบเรียงข้อมูล และพยายามใช้ภาษาสื่อความคิดที่มีอยู่ อีกทั้งยังฝึกให้ระดมการใช้ภาษาและสำนวน และการแก้ไขงานเขียนของตนหลายรอบ ทั้งหมดนี้เป็นกระบวนการเหมือนจริงในชีวิตของผู้ที่จะต้องผลิตงานเขียนในวิชาชีพต่างๆ ฉะนั้นเราควรปลูกฝังกระบวนการเหล่านี้ทันทีที่นิสิตเข้ามาเรียนในมหาวิทยาลัย

2. อาจารย์ส่วนใหญ่เห็นด้วยว่ากิจกรรม brainstorming ใช้ได้ผลในช่วง pre-writing เป็นที่ชัดเจนว่านิสิตพร้อมที่จะมีปฏิสัมพันธ์กันเป็นกลุ่ม น่าจะเป็นความคิดที่ดีถ้าจะมีการสนับสนุนให้นิสิตมีปฏิสัมพันธ์กันโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลัก ในขณะที่นิสิตส่วนใหญ่จะใช้ทั้งสองภาษา ซึ่งแม้ว่าจะมีผลงานวิจัยยืนยันว่าการใช้ภาษาแม่ ทำให้การวางแผนการเขียนดีขึ้น (Friedlander, 1997) และการแปลไม่ได้เป็นอุปสรรคต่อการผลิตงานเขียนเลย (Friedlander, 1997 และ Edelsky, 1998) แต่ถ้าเราจะทำให้ได้ผลเต็มที่ก็ควรมีเวลาให้นิสิตฝึกพูดภาษาที่เรียน เช่น มีการออกมานำเสนอความคิดเป็นกลุ่มโดยใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้คำที่จะนำไปเขียนในภาษาพูดเสียก่อน ลักษณะเช่นนี้จะช่วยเสริมสร้างความมั่นใจในการพูดและสอดคล้องกับความต้องการความสามารถด้านการพูดของบัณฑิตจาก

สังคม อาจารย์จำนวนหนึ่งที่เห็นว่าควรจะเป็นวิชาฝึกทักษะเขียนโดยเฉพาะเพื่อให้บัณฑิตฝึกให้เต็มที่ มีความเห็นว่าในรายวิชาลักษณะดังกล่าวนี้สืตจะพัฒนาการเขียนได้จากภาษาที่ใช้พูด แนวคิดนี้สอดคล้องกับแนวคิดของ Kroll (1981) และ Burke (1990) ที่เชื่อว่าการฝึกเขียนในกลุ่มผู้เรียนภาษานั้นเป็นสิ่งที่ตามมาหลังจากผู้เรียนมีทักษะการพูดถึงระดับหนึ่งแล้ว การจะให้บัณฑิตมีโอกาสปฏิสัมพันธ์ในภาษาอังกฤษก่อนเขียนนั้นต้องการเวลา ดังนั้นความคิดที่จะสนับสนุนการฝึกการพูดภาษาอังกฤษดังกล่าวจึงสอดคล้องกับข้อเสนอแนะก่อนหน้านี้ที่ว่าควรมีการแยกการสอนเขียนออกเป็นวิชาเฉพาะ

3. สำหรับการทำให้ peer editing ซึ่งเป็นปัญหาใหญ่สำหรับทั้งนิสิตและอาจารย์ นิสิตโดยเฉพาะกลุ่มความสามารถต่ำควรได้รับการช่วยเหลือปรับปรุงภาษาโดยการซ่อมเสริมไวยากรณ์ในรูปของรายวิชาพิเศษ จัดให้คู่ขนานกับรายวิชาสอนเขียน หรือการทำงานด้วยตนเองโดยใช้บทเรียนซ่อมเสริมที่อาจารย์จัดไว้ให้ในศูนย์เรียนรู้ด้วยตนเอง และอาจารย์ควรฝึกหัดให้นิสิตตรวจงานเขียนให้เป็นเสียก่อนที่จะปล่อยให้ตรวจกันตามลำพัง โดยการเน้นที่เนื้อหาที่เข้าประเด็น การเรียบเรียงความคิด แล้วจึงมาสู่ประเด็นทางภาษาด้านโครงสร้างและไวยากรณ์ และอื่นๆ อีกทั้งอาจารย์ควรช่วยสร้างทัศนคติในการเรียนรู้ร่วมกันระหว่างเพื่อนให้มากขึ้น เพราะแม้จะมีความสามารถทางภาษาต่างกัน นิสิตก็

สามารถร่วมกันสร้างงานเขียนได้โดยใช้ประโยชน์จากสิ่งที่ตนถนัด เช่น ฝ่ายหนึ่งอาจช่วยให้ความคิด อีกฝ่ายเสริมด้วยภาษาที่ดีกว่า ลักษณะเช่นนี้จะเป็นการปลูกฝังการทำงานร่วมกันกับผู้อื่น ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อชีวิตจริงในอนาคตของนิสิต

4. การสอนแนว Process Writing Approach เป็นกระบวนการที่ผู้เรียนต้องทำงานหนัก ควรจะมีการประเมินผลของผู้เรียนเป็นระยะตลอดช่วงเวลาเรียน (formative evaluation) มากกว่าการประเมินผลตอนจบการเรียน (summative evaluation) ทั้งนี้อาจทำในรูปของ portfolio หรือตรวจเช็คกันว่าแต่ละคนได้ผ่านทุกขั้นตอนของ Process Writing Approach แล้วอย่างสมบูรณ์และได้ผล

5. ควรมีการทำวิจัยเพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้เรียนที่เรียนการเขียนด้วยวิธีที่เน้นกระบวนการบ้าง เพราะผู้เรียนคือผู้ที่ได้รับผลโดยตรงจากวิธีการนี้ หัวข้อการวิจัยอาจจะเป็นความคิดเห็นกว้างๆ เช่น ความพึงพอใจในผลการเรียนแนวนี้ วิธีการเรียนที่ทำให้มีความใกล้ชิดกับเพื่อนทั้งกลุ่มหรือบางคนมากขึ้น หรืออาจจะเป็นการศึกษาบางหัวข้อและบางขั้นตอนของวิธีการนี้ในแนวลึก เช่น พัฒนาการด้านการใช้ภาษา (ไวยากรณ์ คัพท์ สำนวน) การเรียบเรียงเนื้อหา (Organization) ของผู้เรียนบางคนที่มีความสามารถทางภาษาต่ำ/สูงกว่าคนอื่นในกลุ่มโดยทำในลักษณะเป็นกรณีศึกษา (case study) เป็นต้น

คำขอบคุณ :

ผู้ทำวิจัยใคร่ขอขอบพระคุณอาจารย์ทุกท่านทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศที่กรุณาให้ข้อมูลทั้งในรูปการตอบแบบสอบถามและการให้สัมภาษณ์ ผู้วิจัยได้พยายามที่สุดที่จะรวบรวมและเสนอคำตอบของทุกท่านโดยจัดเรียงไว้ให้ในหัวข้อต่างๆ ที่จะช่วยสะท้อนให้เห็นแนวคิด คำแนะนำ และความปรารถนาดีของท่านที่มีต่อนิสิตและการพัฒนาการเรียนการสอนเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตไทย

บรรณานุกรม

- Bereiter and Scardamalia 1987 (อ้างถึงใน Furneaux, Clare's page by p.a. thomson@reading.ac.Uk;copyrights C 2000).
- Bloom, Lynn, and Martin Bloom. (1967). "The Teaching and Learning of Argumentative Writing." College English 29: 128-35.
- Burke, D. (1990). Students from non-English speaking backgrounds and writer across the curriculum. In Workshop 6 in ESL in the Mainstream Teacher Development Course, 42-57. Adelaide: Newton Curriculum Centre.
- Cande, Tim. 1995. "What the Process Approach Means to Practising Teachers of Second Language Writing Skills". TESL-EJ vol. 4. A-3 June.
- Chelala, S. (1981). The composing process of two Spanish-speakers and the coherence of their texts: A case study. Unpublished doctoral dissertation, New York University.
- Cumming, A. (1987). Decision making and text representation in ESL writing performance. Paper presented at the 21st Annual TESOL Convention, Miami, April.
- Diaz, D. (1985). The process classroom and the adult L2 writer. Unpublished doctoral dissertation, Columbia University Teachers College.
- Diaz, D. (1986). The adult ESL writer: The process and the context. Paper presented at the 76th Annual NCTE Convention, San Antonio, Texas, Nov.
- Edelsky, C. (1982). Writing in a bilingual program: The relation of L1 and L2 texts. *TESOL Quarterly*, 16, 211-228.
- Flower, L. and Hayes, J.R. (1981). A cognitive process theory of writing. *College English*, 44. 765-77.
- Friedlander, A. (1990). Composing in English: effects of a first language on writing in English as a second language. In B. Kroll (Ed.) *Second Language Writing: Research insights for the classroom*. U.K.; Cambridge University Press.
- Graves, D. (1983). *Writing: Teachers and children at work*. Portsmouth, NH: Heinemann.
- Graves, D. (1984). *A researcher learns to write*. London and Portsmouth, NH: Heinemann.
- Hogue, A. (1996). *First Steps in Academic Writing*. New York: Addison-Wesley Longman.
- Johns, A.M. (1990). L1 composition theories: implications for developing theories of L2 composition. In Barbara Kroll. (ed). *Second language writing: research insights for the classroom*, 24-34. Cambridge: Cambridge University Press.

- Jones, S. (1985). Problems with monitor use in second language composing. In M. Rose (Ed.), *Studies in writer's block and other composing process problems* (pp. 96-118). New York: Guilford Press.
- Kroll, B.M. (1981). Developmental Relationships between Speaking and Writing. In Barry M. Kroll and Roberta J. Vann. (eds). *Exploring speaking-writing relationships*. 32-54. Urbana, Ill: NCTE.
- Leki, I. (1990). 'Coaching from the margins: issues in written response'. In B. Kroll (ed.), *Second Language Writing*. Cambridge: Cambridge University Press, 57-68.
- Piaget J. (1986) *Educational Psychology Interactive: Cognitive Development*. Valdosta, G.A. Valdosta State University.
- Raimes, A. (1985). What unskilled writers do as they write: A classroom study of composing. *TESOL Quarterly*, 19, 229-258.
- Rorschach, E. (1986). The effects of reader awareness: A case study of three ESL student writers. Unpublished doctoral dissertation, New York University.
- Trachsel and Parry, 1992, *Theoretical Background*. www.humboldt.edu/~ecc7/theory.html.
- Urzua, C. (1987). "You stopped too soon": Second language children composing and revising. *TESOL Quarterly*, 21, 279-304.
- Vygotsky, L.S. (1978). *Mind in society: The development of higher psychological processes*. Cambridge, MA: Harvard University Press.
- Wallace, David. 1996. "Reconsidering Behaviorist Composition Pedagogues: Positivism, Empiricism, and the Paradot of Post-modernism". JAC Online: 16.1
- White, R. and Arndt, V. (1991). *Process Writing*. London: Longman.
- Zamel, V. (1983). The composing processes of advanced ESL students: Six case studies. *TESOL Quarterly*, 17, 165-187.

ภาคผนวก ก

แบบสอบถาม

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ (หน้าข้อที่ท่านเลือก)

1. ทักษะใดจะช่วยเพิ่มความสามารถในการเขียนมากที่สุด ในความคิดของท่าน (กรุณาใส่หมายเลข 1-3 ตามความสำคัญจากน้อยไปหามาก)

☐	ฟัง
☐	พูด
☐	อ่าน

2. ถ้าท่านสามารถเลือกได้ท่านคิดว่าจะใช้หรือไม่ใช้ Process Writing Approach ในการสอน และโปรดระบุเหตุผล

☐	ใช้
☐	ไม่ใช้

เหตุผล _____

โปรดกาเครื่องหมาย X ทับบนตัวเลขที่ท่านเลือก (น้อยที่สุด 1 → 4 มากที่สุด)

3. จากประสบการณ์ของท่าน Process Writing Approach ช่วยให้บัณฑิตมีความสามารถในการเขียนเพิ่มขึ้น

1 2 3 4

4. ท่านคิดว่า Process Writing Approach ใช้ได้ผลดีกับนิสิตจุฬาฯ ในกลุ่มใด

- เก่ง
- กลาง
- อ่อน

โปรดระบุเหตุผล _____

5. จากประสบการณ์ของท่านขั้นตอนใน Process Writing Approach ข้างล่างนี้ประสบความสำเร็จในระดับใด

ก. pre-writing:				
brainstorming	1	2	3	4
interview	1	2	3	4
free writing	1	2	3	4
clustering	1	2	3	4
outlining	1	2	3	4

ข.	writing (the first draft)	1	2	3	4
ค.	editing:				
	self editing	1	2	3	4
	peer editing	1	2	3	4
ง.	revising (→ writing the second draft)	1	2	3	4
6. ท่านคิดว่าหัวข้อต่อไปนี้มีบทบาทต่อการพัฒนาการเขียนของนิสิตในระดับใด
ก.	Teacher's comments	1	2	3	4
ข.	Teacher's correction	1	2	3	4
7. ในอนาคตเมื่อไม่มีครูแก้ไขงานเขียนให้นิสิต ท่านคิดว่า Process Writing Approach จะช่วยให้ นิสิตสามารถเขียนได้ด้วยตนเองในระดับใด
		1	2	3	4
8. ในการทำ peer editing ท่านพบว่านิสิตได้ประโยชน์มากน้อยเพียงใดในหัวข้อต่อไปนี้
ก.	ความคิดเพิ่มเติม	1	2	3	4
ข.	ไวยากรณ์	1	2	3	4
ค.	ศัพท์ & สำนวน	1	2	3	4
ง.	การเรียบเรียงข้อความ	1	2	3	4
จ.	อื่นๆ (โปรดระบุ) _____	1	2	3	4
-
9. หลังจากที่ท่านได้ให้ feedback แก่นิสิตไปแล้ว ท่านได้รับงานเขียนที่ได้รับการแก้ไขคืนมาจากนิสิต มากน้อยเพียงใด
		1	2	3	4
10. งานที่นิสิตแก้ไขและส่งคืนมา มีความผิดพลาดลดลงในระดับใดในหัวข้อต่อไปนี้
ก.	ไวยากรณ์	1	2	3	4
ข.	ศัพท์ & สำนวน	1	2	3	4
ค.	การเรียบเรียงข้อความ	1	2	3	4
ง.	อื่น ๆ (โปรดระบุ) _____	1	2	3	4
-
11. โปรดตอบคำถามต่อไปนี้
- ท่านคิดว่า Process Writing Approach มีจุดอ่อนและจุดแข็งในขั้นตอนใด และท่านคิดว่ามีวิธีแก้ไขปรับปรุงอย่างไร
-
-
-
-
-
-
-

ภาคผนวก ข

คำถามสำหรับสัมภาษณ์อาจารย์

1. ท่านได้ใช้วิธีสอนแนว Process Writing Approach หรือไม่เพราะเหตุใด
2. ท่านคิดว่า learning culture ใดของผู้เรียนคนไทยเป็นอุปสรรคของการเรียนแนวนี้ และเราจะแก้ไขได้อย่างไร
3. กิจกรรมในช่วง prewriting ส่วนใหญ่ที่ท่านใช้คืออะไร ท่านคิดว่าได้ผลหรือไม่
4. ท่านคิดว่าในช่วงเวลา peer editing นิสิตจะได้ประโยชน์อะไรบ้างจากกิจกรรมนี้
5. ท่านคิดว่านิสิตจำเป็นต้องเขียนร่างใหม่หลังจากอาจารย์ได้ตรวจแนะนำการแก้ไขหรือไม่
6. ท่านคิดอย่างไรกับการให้นิสิตเขียนหลากหลายหัวข้อ กับการเขียนน้อยหัวข้อ แต่มีการแก้ไขหลายครั้ง
7. ท่านคิดว่าการสอนเขียนในวิชา FE ควรใช้วิธีใดให้ได้ผลมากที่สุด

คำถามเพิ่มเติม

8. ท่านคิดว่านิสิตกลุ่มใดจะได้ประโยชน์จากการเขียนในแนว Process Writing Approach มากที่สุด
9. ท่านคิดว่าการสอนแนว Process Writing Approach จะได้ผลเฉพาะในกลุ่มเล็กเท่านั้นหรือไม่
10. จะมีวิธีการแก้ไขให้การเรียนการสอน Process Writing Approach ไม่กินเวลามากนักในห้องเรียนได้อย่างไร
11. ท่านคิดว่านิสิตที่มีความสามารถทางภาษาต่ำ ต้องการความช่วยเหลืออะไรบ้าง ถ้าท่านจะนำแนว Process Writing Approach ไปใช้สอน
12. ท่านมีข้อเสนอแนะอะไรบ้าง ที่จะทำให้นิสิตมีความสามารถในการทำ peer editing ได้ทั้งด้านภาษาและการเรียบเรียงข้อมูล
13. ท่านคิดว่าการได้แก้ไขข้อผิดพลาดให้ตัวเองและเพื่อนในช่วง peer editing จะช่วยฝึกฝนภาษาและความมั่นใจในการเขียนของนิสิตหรือไม่
14. ท่านคิดว่าการเรียนการสอนในแนว Process Writing Approach จะช่วยสร้างความมั่นใจในการแสดงออกของนิสิตหรือไม่

REVISED & UP dated

CU-TEP Practice Test

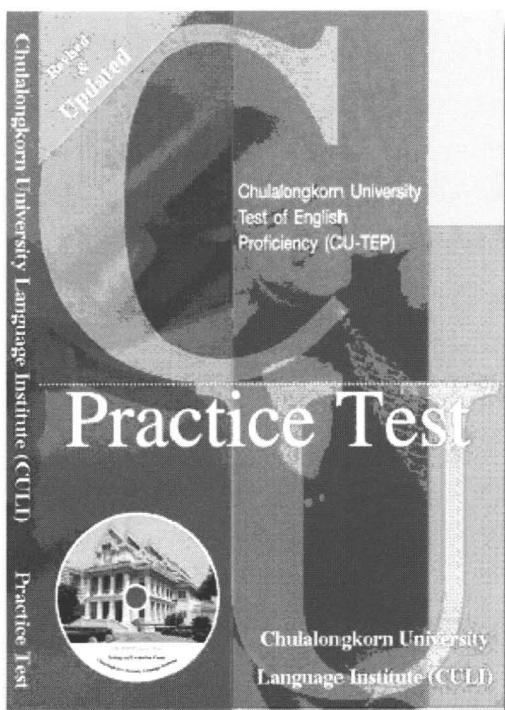
เตรียมความพร้อมในการสอบ CU-TEP
อย่างมั่นใจด้วย

CU-TEP Practice Test

ของศูนย์ทดสอบและประเมินผล

สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ที่ครบครันด้วยเนื้อหาและคุณภาพ

- ตัวอย่างข้อสอบฉบับเต็ม 3 ชุด
- เฉลยพร้อมคำอธิบายและเทปสคริปต์
- CD-ROM สำหรับ Listening
- คำแนะนำและเทคนิคการทำข้อสอบ

สนใจติดต่อ

สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อาคารเปรมบุรฉัตร ชั้น 3 ห้อง 306

โทร. 0 2218 6026, 0 2218 6111

ราคาเล่มละ 250 บาท

มีอะไรใหม่ ใน TOEFL iBT

ผู้ช่วยศาสตราจารย์อุบลรัตน์ เต็งไตรรัตน์

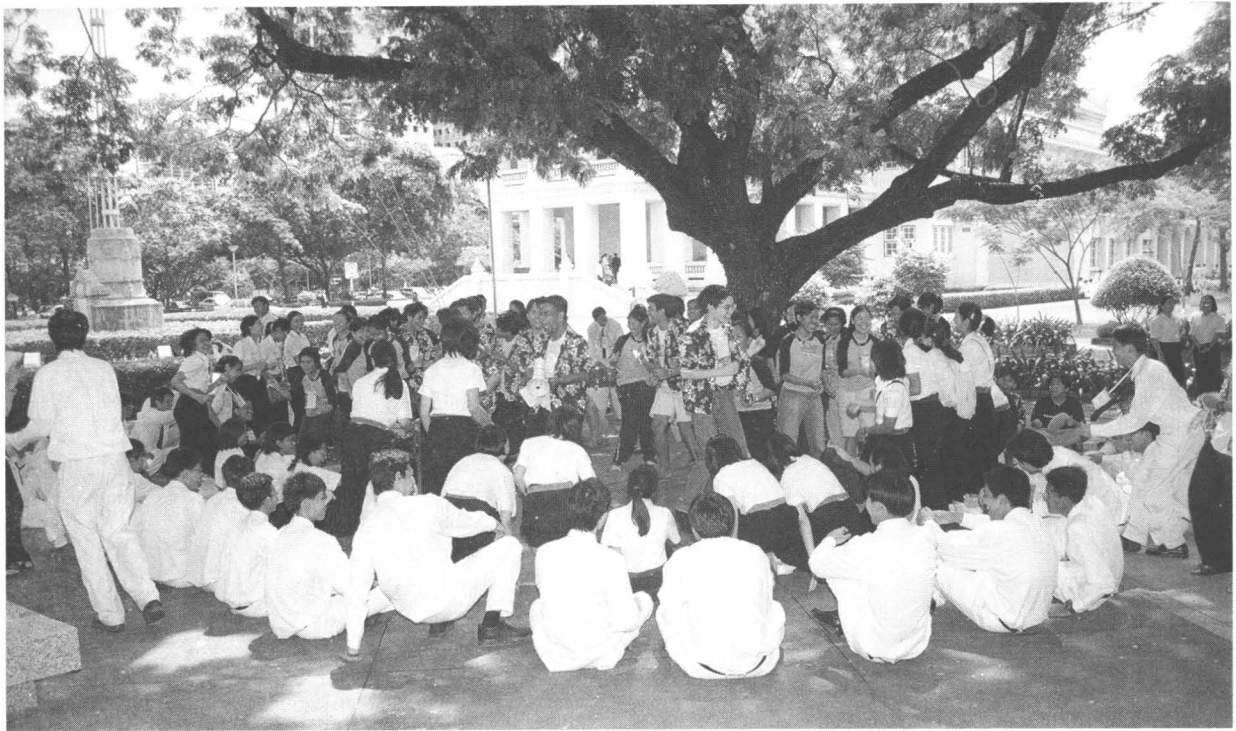
แต่เดิมนั้น การทดสอบภาษาอังกฤษในฐานะที่เป็นภาษาต่างประเทศ หรือ TOEFL เป็นการสอบโดยการเขียนตอบลงบนกระดาษ เรียกว่า paper-based test ต่อมาได้ปรับปรุงเป็นการสอบโดยการใช้อุปกรณ์คอมพิวเตอร์เรียกว่า computer-based test ซึ่งผู้สอบพิมพ์คำตอบหรือเลือกคำตอบที่ปรากฏบนจอ

ในปี 2005 จะเริ่มมีการใช้การทดสอบแบบใหม่ คือแบบที่สอบผ่านทางอินเทอร์เน็ต หรือที่เรียกว่าเป็น Internet-based test โดยจะเริ่มในสหรัฐอเมริกา ก่อนในเดือนกันยายน ตามด้วยแคนาดา ฝรั่งเศส เยอรมนี และอิตาลี ในเดือนตุลาคม คาดว่า จะมีการใช้การทดสอบแบบใหม่นี้ทั่วโลกในปี 2006 รวมทั้งประเทศไทยด้วย ส่วนกำหนดที่แน่นอนสามารถติดตามตรวจสอบได้ที่

www.ets.org/toefl/nextgen/timeline.html

(อนึ่ง จะยังคงมีการเปิดสอบ paper-based test และ computer-based test ต่อไปในบางพื้นที่ ก่อนที่จะทยอยเลิกไป จนกระทั่งสามารถสอบแบบ Internet-based test ได้ทั้งหมด)

บทความนี้ จะกล่าวถึงสิ่งที่แตกต่างไปใน TOEFL แบบใหม่โดยย่อ รายละเอียดเนื้อหาข้อสอบ และคำถามที่มักจะถามกัน ดังนี้

มีอะไรใหม่ ใน TOEFL แบบใหม่

- TOEFL แบบใหม่นี้จะทดสอบทักษะทางภาษาทั้งสี่ทักษะที่สำคัญในการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ กล่าวคือ การพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน

- ผู้สอบจะต้องใช้คอมพิวเตอร์เป็น เพราะจะไม่มีคำแนะนำการทำข้อสอบโดยใช้คอมพิวเตอร์อย่างใน computer-based test อีกต่อไป

- ไม่มีการสอบไวยากรณ์ หรือที่เรียกว่า structure หรือ grammar section อีกต่อไป อย่างไรก็ตาม ความรู้ทางไวยากรณ์ของผู้สอบจะถูกประเมินในการทำข้อสอบพูดและเขียนด้วย

- ในการทำข้อสอบบางข้อ ผู้สอบจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องใช้ทักษะมากกว่าหนึ่งทักษะรวมกัน กล่าวได้ว่าเป็นการใช้ทักษะแบบประสมประสาน หรือ integrated skills ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นในการสื่อสารในชีวิตการเรียนจริงๆ เช่น ข้อสอบ หรือ 'task' บางข้อจะให้ผู้สอบ

- อ่าน ฟัง แล้วตอบคำถามด้วยการพูด
- ฟัง แล้วตอบคำถามด้วยการพูด
- อ่าน ฟัง แล้วตอบคำถามด้วยการเขียน

- TOEFL แบบใหม่ มีการสอบพูด ส่วนนี้มีความถาม หรือ tasks หักข้อด้วยกัน ผู้สอบจะได้นั่งอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์ สวมหูฟัง และพูดตอบคำถามลงในไมโครโฟน คำตอบของผู้สอบจะถูกบันทึกและส่งในรูปแบบดิจิทัลไปยังเครือข่ายการให้คะแนนออนไลน์ ให้ 'คนตรวจข้อสอบ' ได้ฟังและให้คะแนน ผู้ที่มีหน้าที่ตรวจสอบข้อสอบนี้จะถูกตรวจสอบเป็นอย่างดีเช่นกัน จึงมั่นใจกันได้ในเรื่องความเชื่อถือได้ (reliability) ของคะแนนการสอบพูด

- ในการสอบทักษะการเขียน ผู้สอบต้องเขียนเรียงความ (essay) หลังจากที่ได้ฟังและได้อ่านข้อมูลบางอย่าง ผู้สอบจะต้องใช้คอมพิวเตอร์พิมพ์คำตอบของตน และส่งคำตอบไปยังเครือข่ายการให้คะแนนออนไลน์ ข้อสอบเขียนนี้ใช้คนตรวจเช่นกัน

- TOEFL แบบใหม่นี้ จะใช้เวลาประมาณ 4 ชั่วโมง ผู้สอบจะได้สอบทุกส่วนภายในวันเดียวกัน อย่างไรก็ตาม ส่วนที่เป็นการอ่าน และการฟังนั้น ผู้สอบบางคนจะได้ทำมากกว่า หรือน้อยกว่าบางคน แต่ผู้สอบที่ต้องทำข้อสอบมากกว่าคนอื่นก็จะได้ไม่ทราบว่าข้อไหนเป็นข้อที่จะถูกนำไปคิดคะแนน

- ในการสอบ TOEFL แบบใหม่ ผู้สอบสามารถจดโน้ตสิ่งที่อ่านหรือได้ยินตามที่ต้องการได้ตลอดเวลา

- จากการสอบ TOEFL แบบใหม่ซึ่งแจกแจงทั้งคะแนนแต่ละทักษะ และคะแนนรวม จะช่วยอธิบายถึงความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของผู้สอบอย่างครอบคลุมกว้างขวาง ผู้สนใจสามารถดูคำบรรยายสมิทธิภาพสำหรับแต่ละทักษะในแต่ละระดับคะแนนได้ที่ www.ets.org/toefl คำบรรยายดังกล่าวจะช่วยอธิบายว่าคะแนนสอบที่ได้นั้นหมายความว่าอย่างไร นอกจากนี้ ผู้สอบยังจะได้รับข้อมูลป้อนกลับหรือความเห็นเกี่ยวกับประสิทธิภาพการใช้ภาษาของตนด้วยในใบรายงานคะแนนสอบ

- ผู้สอบจะได้คะแนนสอบทางออนไลน์ภายใน 15 วันทำการหลังจากวันสอบ และยังสามารถสำเนารายงานทางไปรษณีย์ด้วยอีกหนึ่งฉบับ

เนื้อหาข้อสอบแต่ละทักษะ

การฟัง

ให้ฟังการบรรยาย (lectures) 4-6 เรื่อง อาจให้ฟังการอภิปรายในห้องเรียนด้วย ความยาว 3-5 นาที แต่ละเรื่องมีคำถาม 6 ข้อ ต่อจากนั้น ให้ฟังบทสนทนา 2-3 บท ความยาวบทละ 3 นาที แต่ละบทมีคำถาม 5 ข้อ

ใช้เวลาทั้งหมด 60-90 นาที

สิ่งใหม่ในเรื่องข้อสอบฟังนี้คือ ผู้สอบจะได้ยินการพูดภาษาอังกฤษโดยเจ้าของภาษาแต่หลากหลายสำเนียง (native English accents) ทั้งการบรรยายและบทสนทนามีความยาวกว่าเดิม และเป็นของจริงมากขึ้น (more authentic) ผู้สอบสามารถจดโน้ตหรือบันทึกสิ่งที่ได้ยินได้ มีคำถามแบบใหม่ซึ่งวัดความเข้าใจ ทศนคติ ความเข้าใจ จุดประสงค์ หรือแรงจูงใจของผู้พูด ซึ่งเรียกโดยรวมว่าเป็น pragmatic understanding

การพูด

มีข้อสอบด้วยกันทั้งหมด 6 ข้อ สองข้อแรก ให้แสดงความเห็นในเรื่องที่ผู้สอบน่าจะคุ้นเคย ตัวอย่างเช่น วิชาที่ชอบ หรือประเทศของตนเอง (เรียกว่า เป็น independent tasks) ส่วนอีกสี่ข้อ ให้พูดตอบคำถามโดยอาศัยสิ่งที่ได้อ่านและได้ฟัง (เรียกว่า เป็น inte-

grated tasks) ผู้สอบมีเวลาคิด ทำความเข้าใจคำถาม เตรียมตัวตอบประมาณ 30 วินาทีสำหรับข้อสอบแต่ละข้อ และมีเวลาพูดตอบเต็มที่ประมาณหนึ่งนาที ที่หน้าจอก็จะมีนาฬิกาจับเวลาปรากฏอยู่ ใช้เวลาทั้งหมด 20 นาที

การสอบพูดนี้ เป็นส่วนของการสอบที่ใหม่หมดโดยสิ้นเชิง

การอ่าน

ผู้สอบจะได้อ่านบทอ่าน 3-5 ชิ้น เป็นบทอ่านที่นำมาจากตำราต่าง ๆ ความยาวประมาณบทละ 700 คำ มีบทอ่านที่มีจุดเน้นหลายแบบรวมกันด้วย เช่น ในบทอ่านบทหนึ่ง อาจจะมีทั้งการเปรียบเทียบความเหมือน ความต่าง และเรื่องสาเหตุผลลัพธ์ด้วย เป็นต้น แต่ละบทอ่าน มีคำถาม 12-14 ข้อ ผู้สอบจะใช้เวลาประมาณ 60-100 นาที สิ่งที่แตกต่างกันคือ มีการให้รายการคำศัพท์ (glossary) ผู้สอบสามารถหาความหมายของคำ และกลับไปทบทวนดูบทอ่านก่อนตอบคำถามได้โดยง่าย นอกจากนั้น ยังมีลักษณะคำถามแบบใหม่ คือ มีการให้จัดประเภทข้อมูล เลือกข้อความเติมลงในตาราง และเติมเรื่องย่อให้สมบูรณ์ เป็นต้น

การเขียน

ข้อสอบการเขียนมีสองข้อ ข้อหนึ่งเป็น integrated task เขียนโดยอาศัยสิ่งที่ได้อ่านและได้ยิน (20 นาที) อีกข้อหนึ่งเป็น independent task เขียนสนับสนุนความเห็นเรื่องใดเรื่องหนึ่ง (30 นาที) รวมเวลาที่ใช้สอบ 50 นาที ผู้สอบจำเป็นต้องพิมพ์ดีดภาษาอังกฤษได้

คำถามที่มักจะถามกันบ่อยๆ

ทำไมถึงเปลี่ยน

iBT ใหม่จะวัดความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษในการเป็นนักศึกษาในอเมริกาได้ดีกว่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งการทดสอบการพูดภาษาอังกฤษ และการทดสอบการพูดและการเขียนแบบประสมประสานจะวัดความ

สามารถในการเชื่อมโยงข้อมูลจากหลายๆ แหล่งและ
สื่อสารเรื่องนั้น

มีตัวอย่างใหม่

หาตัวอย่างได้โดยไม่เสียค่าใช้จ่ายที่ www.ets.org/toefl นอกจากนั้น ผู้สนใจยังสามารถทดลอง
สอบโดยใช้แบบทดสอบฝึกหัด หรือ practice test ได้
ครั้งละ 20 เหยี่ยุสหรือ

การให้คะแนนการพูดเป็นอย่างไร

ข้อสอบทักษะการพูดแต่ละข้อทั้งหกข้อจะมี
คะแนนตั้งแต่ 0-4 ผลรวมของคะแนนทั้งหมดจะถูก
ปรับเป็น scaled score ตั้งแต่ 0-30 จะมี “คนตรวจ
ข้อสอบ” เป็นผู้ให้คะแนน ไม่ใช่ตรวจด้วยโปรแกรม
คอมพิวเตอร์หรือเครื่องมืออื่นใด

การให้คะแนนการเขียนเป็นอย่างไร

ข้อสอบทักษะการเขียนทั้งสองข้อ มีคะแนน
ตั้งแต่ 0-5 ผลรวมของคะแนนทั้งหมดจะถูกปรับเป็น
scaled score ตั้งแต่ 0-30 เช่นเดียวกับการตรวจ
ข้อสอบทักษะการพูด จะมี “คนตรวจข้อสอบ” เป็นผู้ให้
คะแนน ไม่ใช่ตรวจด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์หรือ
เครื่องมืออื่นใด

ผู้สนใจสามารถดูคู่มือการให้คะแนนและตัวอย่าง
คำตอบว่าพูดหรือเขียนแบบไหนได้คะแนนเท่าใด ได้ที่
www.ets.org/toefl

เปิดสอบที่ไหน เมื่อใด

iBT หรือ TOEFL ใหม่ จะเปิดสอบตามเครือข่าย
ศูนย์ทดสอบที่มีอินเทอร์เน็ต ผู้สอบสามารถเลือกสถาน
ที่สอบที่สะดวกและใกล้ได้มากขึ้น นอกจากนั้น ยังเปิด
สอบบ่อยครั้งขึ้นด้วย คือประมาณ 30-40 ครั้งต่อปี

เสียค่าสอบเท่าไร

ค่าสอบ TOEFL แบบใหม่ คือ 140 เหยี่ยุส
หรือ

สรุป

จะเห็นได้ว่าการสอบ TOEFL แบบใหม่ ผู้สอบ
จะต้องมีความรู้ความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์
ต้องใช้ทักษะทางภาษาแบบประสมประสาน อาจกล่าวได้
ว่า ผู้สอบจะต้องมีความสามารถในการสื่อสาร (commu-
nicative competence) และทักษะอื่นๆ ที่ควรฝึกฝน
เช่นกัน ได้แก่ เรื่อง paraphrasing (การเขียนเรื่องที่
ได้อ่านได้ขึ้นมาโดยใช้คำพูดของตนเอง) แทนที่จะลอก
มาเป็นประโยคหรือเป็นย่อหน้า ทั้งนี้เพื่อหลีกเลี่ยง
plagiarism (การลอกเลียนหรือขโมยถ้อยคำของผู้อื่น)
เรื่อง summarizing (การเขียนเรื่องย่อ) และเรื่อง note-
taking (การจดโน้ต) ทั้งหมดนี้ไม่ได้เป็นสิ่งที่จะปรากฏ
ในข้อสอบโดยตรง แต่เป็นทักษะที่จะเป็นประโยชน์มาก
ในการทำสอบ ซึ่งจะแสดงให้เห็นว่า ผู้สอบมีทักษะใน
การเรียนรู้เป็นภาษาอังกฤษเพียงใดด้วย

หมายเหตุ : บทความนี้เรียบเรียงขึ้นจากเอกสาร เรื่อง TOEFL iBT At a Glance from ETS และจาก
การเข้าประชุมปฏิบัติการ เรื่อง Next Generation TOEFL ที่ AUA จัดขึ้นที่จังหวัดเชียงใหม่ เมื่อวันที่ 24
กรกฎาคม 2548

มีอะไรใหม่ ใน TOEFL iBT

ผู้ช่วยศาสตราจารย์อุบลรัตน์ เต็งไตรรัตน์

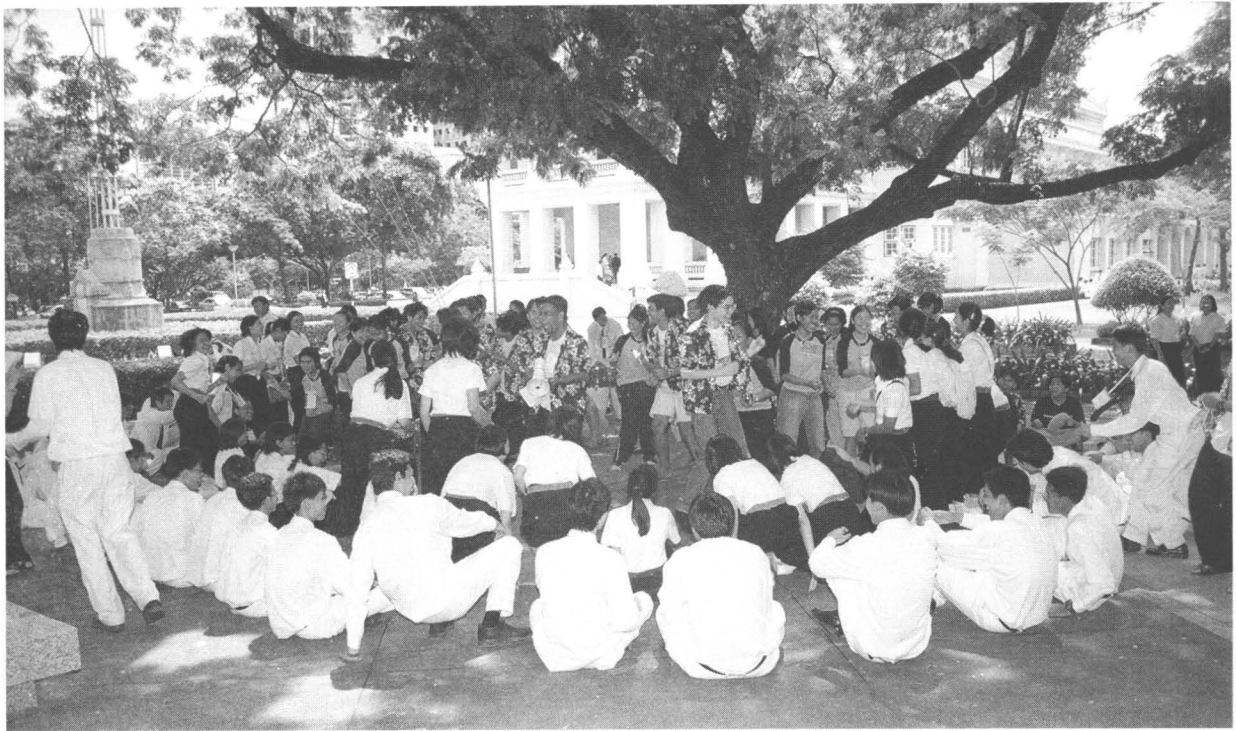
แต่เดิมนั้น การทดสอบภาษาอังกฤษในฐานะที่เป็นภาษาต่างประเทศ หรือ TOEFL เป็นการสอบโดยการเขียนตอบลงบนกระดาษ เรียกว่า paper-based test ต่อมาได้ปรับปรุงเป็นการสอบโดยการใช้อุปกรณ์คอมพิวเตอร์เรียกว่า computer-based test ซึ่งผู้สอบพิมพ์คำตอบหรือเลือกคำตอบที่ปรากฏบนจอ

ในปี 2005 จะเริ่มมีการใช้การทดสอบแบบใหม่ คือแบบที่สอบผ่านทางอินเทอร์เน็ต หรือที่เรียกว่าเป็น Internet-based test โดยจะเริ่มในสหรัฐอเมริกา ก่อนในเดือนกันยายน ตามด้วยแคนาดา ฝรั่งเศส เยอรมนี และอิตาลี ในเดือนตุลาคม คาดว่า จะมีการใช้การทดสอบแบบใหม่นี้ทั่วโลกในปี 2006 รวมทั้งประเทศไทยด้วย ส่วนกำหนดที่แน่นอนสามารถติดตามตรวจสอบได้ที่

www.ets.org/toefl/nextgen/timeline.html

(อนึ่ง จะยังคงมีการเปิดสอบ paper-based test และ computer-based test ต่อไปในบางพื้นที่ ก่อนที่จะทยอยเลิกไป จนกระทั่งสามารถสอบแบบ Internet-based test ได้ทั้งหมด)

บทความนี้ จะกล่าวถึงสิ่งที่แตกต่างไปใน TOEFL แบบใหม่โดยย่อ รายละเอียดเนื้อหาข้อสอบ และคำถามที่มักจะถามกัน ดังนี้

มีอะไรใหม่ ใน TOEFL แบบใหม่

- TOEFL แบบใหม่นี้จะทดสอบทักษะทางภาษาทั้งสี่ทักษะที่สำคัญในการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ กล่าวคือ การพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน

- ผู้สอบจะต้องใช้คอมพิวเตอร์เป็น เพราะจะไม่มีคำแนะนำการทำข้อสอบโดยใช้คอมพิวเตอร์อย่างใน computer-based test อีกต่อไป

- ไม่มีการสอบไวยากรณ์ หรือที่เรียกว่า structure หรือ grammar section อีกต่อไป อย่างไรก็ตาม ความรู้ทางไวยากรณ์ของผู้สอบจะถูกประเมินในการทำข้อสอบพูดและเขียนด้วย

- ในการทำข้อสอบบางข้อ ผู้สอบจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องใช้ทักษะมากกว่าหนึ่งทักษะรวมกัน กล่าวได้ว่าเป็นการใช้ทักษะแบบประสมประสาน หรือ integrated skills ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นในการสื่อสารในชีวิตการเรียนจริงๆ เช่น ข้อสอบ หรือ 'task' บางข้อจะให้ผู้สอบ

- อ่าน ฟัง แล้วตอบคำถามด้วยการพูด
- ฟัง แล้วตอบคำถามด้วยการพูด
- อ่าน ฟัง แล้วตอบคำถามด้วยการเขียน

- TOEFL แบบใหม่ มีการสอบพูด ส่วนนี้มีความถาม หรือ tasks หักข้อด้วยกัน ผู้สอบจะได้นั่งอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์ สวมหูฟัง และพูดตอบคำถามลงในไมโครโฟน คำตอบของผู้สอบจะถูกบันทึกและส่งในรูปแบบดิจิทัลไปยังเครือข่ายการให้คะแนนออนไลน์ ให้ 'คนตรวจข้อสอบ' ได้ฟังและให้คะแนน ผู้ที่มีหน้าที่ตรวจสอบข้อสอบนี้จะถูกตรวจสอบเป็นอย่างดีเช่นกัน จึงมั่นใจกันได้ในเรื่องความเชื่อถือได้ (reliability) ของคะแนนการสอบพูด

- ในการสอบทักษะการเขียน ผู้สอบต้องเขียนเรียงความ (essay) หลังจากที่ได้ฟังและได้อ่านข้อมูลบางอย่าง ผู้สอบจะต้องใช้คอมพิวเตอร์พิมพ์คำตอบของตน และส่งคำตอบไปยังเครือข่ายการให้คะแนนออนไลน์ ข้อสอบเขียนนี้ใช้คนตรวจเช่นกัน

- TOEFL แบบใหม่นี้ จะใช้เวลาประมาณ 4 ชั่วโมง ผู้สอบจะได้สอบทุกส่วนภายในวันเดียวกัน อย่างไรก็ตาม ส่วนที่เป็น การอ่าน และการฟังนั้น ผู้สอบบางคนจะได้ทำมากกว่า หรือน้อยกว่าบางคน แต่ผู้สอบที่ต้องทำข้อสอบมากกว่าคนอื่นก็จะได้ไม่ทราบว่าข้อไหนเป็นข้อที่จะถูกนำไปคิดคะแนน

- ในการสอบ TOEFL แบบใหม่ ผู้สอบสามารถจดโน้ตสิ่งที่อ่านหรือได้ยินตามที่ต้องการได้ตลอดเวลา

- จากการสอบ TOEFL แบบใหม่ซึ่งແຈແຈທັງ
คะแนนแต่ละทักษะ และคะแนนรวม จะช่วยอธิบายถึง
ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของผู้สอบอย่าง
ครอบคลุมกว้างขวาง ผู้สนใจสามารถดูคำบรรยายสมิทธิ
ภาพสำหรับแต่ละทักษะในแต่ละระดับคะแนนได้ที่
www.ets.org/toefl คำบรรยายดังกล่าวจะช่วยอธิบาย
ว่าคะแนนสอบที่ได้นั้นหมายความว่าอย่างไร นอกจากนี้
นั้น ผู้สอบยังจะได้รับข้อมูลป้อนกลับหรือความเห็น
เกี่ยวกับประสิทธิภาพการใช้ภาษาของตนด้วยในใบ
รายงานคะแนนสอบ

- ผู้สอบจะได้คะแนนสอบทางออนไลน์ภายใน
15 วันทำการหลังจากวันสอบ และยังสามารถสำเนา
รายงานทางไปรษณีย์ด้วยอีกหนึ่งฉบับ

เนื้อหาข้อสอบ แต่ละทักษะ

การฟัง

ให้ฟังการบรรยาย (lectures) 4-6 เรื่อง อาจให้ฟัง
การอภิปรายในห้องเรียนด้วย ความยาว 3-5 นาที แต่ละ
เรื่องมีคำถาม 6 ข้อ ต่อจากนั้น ให้ฟังบทสนทนา 2-3 บท
ความยาวบทละ 3 นาที แต่ละบทมีคำถาม 5 ข้อ

ใช้เวลาทั้งหมด 60-90 นาที

สิ่งใหม่ในเรื่องข้อสอบฟังนี้คือ ผู้สอบจะได้ยิน
การพูดภาษาอังกฤษโดยเจ้าของภาษาแต่หลากหลายสำเนียง
(native English accents) ทั้งการบรรยายและบท
สนทนามีความยาวกว่าเดิม และเป็นของจริงมากขึ้น
(more authentic) ผู้สอบสามารถจดโน้ตหรือบันทึก
สิ่งที่ได้ยินได้ มีคำถามแบบใหม่ซึ่งวัดความเข้าใจ ทศน
คติ ความเข้าใจ จุดประสงค์ หรือแรงจูงใจของผู้พูด ซึ่ง
เรียกโดยรวมว่าเป็น pragmatic understanding

การพูด

มีข้อสอบด้วยกันทั้งหมด 6 ข้อ สองข้อแรก ให้
แสดงความเห็นในเรื่องที่ผู้สอบน่าจะคุ้นเคย ตัวอย่าง
เช่น วิชาที่ชอบ หรือประเทศของตนเอง (เรียกว่า เป็น
independent tasks) ส่วนอีกสี่ข้อ ให้พูดตอบคำถาม
โดยอาศัยสิ่งที่ได้อ่านและได้ฟัง (เรียกว่า เป็น inte-

grated tasks) ผู้สอบมีเวลาคิด ทำความเข้าใจคำถาม
เตรียมตัวตอบประมาณ 30 วินาทีสำหรับข้อสอบแต่ละ
ข้อ และมีเวลาพูดตอบเต็มที่ประมาณหนึ่งนาที ที่
หน้าจอก็จะมีนาฬิกาจับเวลาปรากฏอยู่ ใช้เวลาทั้งหมด
20 นาที

การสอบพูดนี้ เป็นส่วนของการสอบที่ใหม่หมด
โดยสิ้นเชิง

การอ่าน

ผู้สอบจะได้อ่านบทอ่าน 3-5 ชิ้น เป็นบทอ่าน
ที่นำมาจากตำราต่าง ๆ ความยาวประมาณบทละ 700 คำ
มีบทอ่านที่มีจุดเน้นหลายแบบรวมกันด้วย เช่น ในบท
อ่านบทหนึ่ง อาจจะมีทั้งการเปรียบเทียบความเหมือน
ความต่าง และเรื่องสาเหตุผลลัพธ์ด้วย เป็นต้น แต่ละ
บทอ่าน มีคำถาม 12-14 ข้อ ผู้สอบจะใช้เวลาประมาณ
60-100 นาที สิ่งที่แตกต่างกันคือ มีการให้รายการคำ
ศัพท์ (glossary) ผู้สอบสามารถหาความหมายของคำ
และกลับไปทบทวนดูบทอ่านก่อนตอบคำถามได้โดย
ง่าย นอกจากนั้น ยังมีลักษณะคำถามแบบใหม่ คือ มี
การให้จัดประเภทข้อมูล เลือกข้อความเติมลงในตาราง
และเติมเรื่องย่อให้สมบูรณ์ เป็นต้น

การเขียน

ข้อสอบการเขียนมีสองข้อ ข้อหนึ่งเป็น inte-
grated task เขียนโดยอาศัยสิ่งที่ได้อ่านและได้ยิน
(20 นาที) อีกข้อหนึ่งเป็น independent task เขียน
สนับสนุนความเห็นเรื่องใดเรื่องหนึ่ง (30 นาที) รวม
เวลาที่ใช้สอบ 50 นาที ผู้สอบจำเป็นต้องพิมพ์ดีดภาษา
อังกฤษได้

คำถาม ที่มักจะถามกันบ่อยๆ

ทำไมถึงเปลี่ยน

iBT ใหม่จะวัดความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษ
ในการเป็นนักศึกษาในอเมริกาได้ดีกว่า โดยเฉพาะอย่าง
ยิ่งการทดสอบการพูดภาษาอังกฤษ และการทดสอบ
การพูดและการเขียนแบบประสมประสานจะวัดความ

สามารถในการเชื่อมโยงข้อมูลจากหลายๆ แหล่งและ
สื่อสารเรื่องนั้น

มีตัวอย่างใหม่

หาตัวอย่างได้โดยไม่เสียค่าใช้จ่ายที่ www.ets.org/toefl นอกจากนั้น ผู้สนใจยังสามารถทดลอง
สอบโดยใช้แบบทดสอบฝึกหัด หรือ practice test ได้
ครั้งละ 20 เหยียดสหรัฐ

การให้คะแนนการพูดเป็นอย่างไร

ข้อสอบทักษะการพูดแต่ละข้อทั้งหกข้อจะมี
คะแนนตั้งแต่ 0-4 ผลรวมของคะแนนทั้งหมดจะถูก
ปรับเป็น scaled score ตั้งแต่ 0-30 จะมี “คนตรวจ
ข้อสอบ” เป็นผู้ให้คะแนน ไม่ใช่ตรวจด้วยโปรแกรม
คอมพิวเตอร์หรือเครื่องมืออื่นใด

การให้คะแนนการเขียนเป็นอย่างไร

ข้อสอบทักษะการเขียนทั้งสองข้อ มีคะแนน
ตั้งแต่ 0-5 ผลรวมของคะแนนทั้งหมดจะถูกปรับเป็น
scaled score ตั้งแต่ 0-30 เช่นเดียวกันกับการตรวจ
ข้อสอบทักษะการพูด จะมี “คนตรวจข้อสอบ” เป็นผู้ให้
คะแนน ไม่ใช่ตรวจด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์หรือ
เครื่องมืออื่นใด

ผู้สนใจสามารถดูคู่มือการให้คะแนนและตัวอย่าง
คำตอบว่าพูดหรือเขียนแบบไหนได้คะแนนเท่าใด ได้ที่
www.ets.org/toefl

เปิดสอบที่ไหน เมื่อใด

iBT หรือ TOEFL ใหม่ จะเปิดสอบตามเครือข่าย
ศูนย์ทดสอบที่มีอินเทอร์เน็ต ผู้สอบสามารถเลือกสถานที่
สอบที่สะดวกและใกล้ได้มากขึ้น นอกจากนั้น ยังเปิด
สอบบ่อยครั้งขึ้นด้วย คือประมาณ 30-40 ครั้งต่อปี

เสียค่าสอบเท่าไร

ค่าสอบ TOEFL แบบใหม่ คือ 140 เหยียด
สหรัฐ

สรุป

จะเห็นได้ว่าการสอบ TOEFL แบบใหม่ ผู้สอบ
จะต้องมีความรู้ความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์
ต้องใช้ทักษะทางภาษาแบบประสมประสาน อาจกล่าวได้
ว่า ผู้สอบจะต้องมีความสามารถในการสื่อสาร (commu-
nicative competence) และทักษะอื่นๆ ที่ควรฝึกฝน
เช่นกัน ได้แก่ เรื่อง paraphrasing (การเขียนเรื่องที่
ได้อ่านได้ยินมาโดยใช้คำพูดของตนเอง) แทนที่จะลอก
มาเป็นประโยคหรือเป็นย่อหน้า ทั้งนี้เพื่อหลีกเลี่ยง
plagiarism (การลอกเลียนหรือขโมยถ้อยคำของผู้อื่น)
เรื่อง summarizing (การเขียนเรื่องย่อ) และเรื่อง note-
taking (การจดโน้ต) ทั้งหมดนี้ไม่ได้เป็นสิ่งที่จะปรากฏ
ในข้อสอบโดยตรง แต่เป็นทักษะที่จะเป็นประโยชน์มาก
ในการทำสอบ ซึ่งจะแสดงให้เห็นว่า ผู้สอบมีทักษะใน
การเรียนรู้เป็นภาษาอังกฤษเพียงใดด้วย

หมายเหตุ : บทความนี้เรียบเรียงขึ้นจากเอกสาร เรื่อง TOEFL iBT At a Glance from ETS และจาก
การเข้าประชุมปฏิบัติการ เรื่อง Next Generation TOEFL ที่ AUA จัดขึ้นที่จังหวัดเชียงใหม่ เมื่อวันที่ 24
กรกฎาคม 2548

การประเมินตนเองระยะสั้น เพื่อการแก้ไขปัญหา และการปรับปรุงการสอน

รองศาสตราจารย์ผ่าน บาลโพธิ์

ความนำ

การประเมินตนเองมีประโยชน์เพราะจะช่วยให้ผู้สอนสามารถปรับปรุงการสอนของตนให้ดียิ่งขึ้น การประเมินมีหลายรูปแบบและหลายลักษณะ แต่มีการประเมินที่น่าสนใจยิ่งรูปแบบหนึ่งที่หลายท่านทำอย่างเป็นกิจจะลักษณะอยู่เป็นประจำ ในขณะที่หลายท่านเคยคิดและเคยทำบ้างเป็นบางครั้ง การประเมินดังกล่าวนี้ได้แก่การประเมินตนเองระยะสั้น เพื่อใช้ในการแก้ไขปัญหาและการปรับปรุงการสอนสำหรับคาบการสอนต่อไปหรือการสอนครั้งต่อไป

โดยปกติแล้วเมื่อกล่าวถึงกิจกรรมเกี่ยวกับการสอนก็มักจะมีการกล่าวถึงกิจกรรมก่อนการสอน (before-the-class activities) และกิจกรรมในชั้นเรียน หรือกิจกรรมขณะสอน (in-the-class activities) ซึ่งเป็นกิจกรรมสำคัญและมีผลต่อการสอนและการเรียนรู้ของผู้เรียน แต่หากลองมองย้อนกลับไปว่าหลังการสอนแต่ละครั้ง ท่านคิดถึงสิ่งใดเกี่ยวกับการสอนของท่านบ้าง โดยอาจเริ่มต้นจากความคิดที่เกิดขึ้นก่อนจบการสอนแต่ละคาบ ความคิดขณะที่ท่านกำลังกลับห้องพัก และความคิดเมื่อกลับถึงห้องพักแล้ว เชื่อว่าคงมีความคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้หลากหลาย โดยเฉพาะความรู้สึกพอใจหรือไม่พอใจกับการสอนของตนเอง หากท่านคิดในลักษณะนี้ก็นับว่าเป็นความคิดที่มีประโยชน์ต่อกระบวนการเรียนการสอนอย่างยิ่ง เพราะแสดงให้เห็นว่าท่านกำลัง

ประเมินการสอนของตนเอง และการประเมินในลักษณะนี้จะนำไปสู่การปรับเปลี่ยนรูปแบบและวิธีสอน กิจกรรมการสอน และสื่อการเรียนการสอน เพื่อที่จะสามารถแก้ไขปัญหาของผู้เรียนในคาบการสอนที่ผ่านมา และหากท่านสามารถบริหารและจัดการกิจกรรมหลังการสอน (after-the-class activities) ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม ก็จะช่วยให้การเตรียมการสอนและการสอนในคาบต่อไปหรือครั้งต่อไปประสบความสำเร็จมากยิ่งขึ้น บทความเรื่องนี้จะเสนอแนะแนวทางประกอบการพิจารณาเพื่อแก้ไขปัญหาการสอน และเสนอตัวอย่างกิจกรรมหลังการสอนที่อาจช่วยให้การสอนครั้งต่อไปของท่านได้ผลดียิ่งขึ้น

ความหมายและความสำคัญ

การประเมินตนเอง (self-assessment) ระยะสั้นของผู้สอนเป็นการประเมินการสอนในห้องเรียน (classroom assessment) รูปแบบหนึ่ง ซึ่งมีจุดมุ่งหมายเพื่อช่วยให้ผู้สอนและผู้เรียนมีข้อมูลและความชัดเจนเพียงพอสำหรับการปรับปรุงประสิทธิภาพของการสอนและคุณภาพของการเรียน (Angelo, 1991) ในการประเมินตนเองต้องมีกระบวนการเก็บรวบรวมและการแปลความหมายของข้อมูลเกี่ยวกับการสอน โดยใช้กลวิธีต่างๆ ที่ช่วยให้ผู้สอนทราบผลของการสอนของตนตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ในคาบการสอนที่เพิ่งเสร็จสิ้นลงหรือการสอนในครั้งที่ผ่านมา

การประเมินตนเองเป็นกิจกรรมทางวิชาการหลังการสอนที่สำคัญยิ่ง เพราะการสอนแต่ละครั้งมีทั้งที่ประสบผลดีและไม่ประสบผลดี ดังนั้น เมื่อผู้สอนได้พิจารณาการสอนที่เพิ่งเสร็จสิ้นลงก็ย่อมจะทราบจุดอ่อนจุดแข็งของการสอนในครั้งนั้น และสามารถนำสิ่งที่ได้ไปใช้กับการสอนกลุ่มต่อไป หรือการสอนกลุ่มเดิมในครั้งต่อไป และจะสามารถแก้ไขปัญหาที่เพิ่งประสบมาได้ดียิ่งขึ้น

สิ่งที่ควรพิจารณาในการประเมินตนเอง

เพื่อช่วยให้ท่านสามารถประเมินตนเองได้อย่างสร้างสรรค์และเกิดประโยชน์อย่างแท้จริง ท่านควรพิจารณาประเด็นสำคัญต่อไปนี้

1. ช่วงเวลาการประเมิน

เนื่องจากการประเมินระยะสั้น ดังนั้น ท่านควรรีบประเมินทันที เช่น อาจใช้เวลาก่อนหมดคาบการสอน 3 ถึง 5 นาที จึงจะสามารถนำผลการประเมินมาใช้ประโยชน์สำหรับการปรับเปลี่ยนการสอนที่จะใช้กับกลุ่มต่อไป หรือการสอนครั้งต่อไป

2. เนื้อหาที่ต้องการสอน

สำหรับการประเมินเนื้อหา ท่านอาจประเมินคร่าวๆ ว่าผู้เรียนได้เรียนรู้เนื้อหาตามจุดมุ่งหมายของบทเรียนหรือไม่ และเรียนรู้มากน้อยเพียงใด เพราะประเด็นนี้จะมีผลต่อการปรับปรุงการสอนโดยตรง หากประเมินแล้วพบว่าผู้เรียนสามารถเข้าใจและนำความรู้ด้านเนื้อหาไปใช้ได้ดี ท่านควรจดจำด้วยว่าท่านสอนอย่างไร ใช้ถ้อยคำอย่างไร ใช้กิจกรรมและสื่อการสอนใด เพราะท่านอาจนำวิธีการเดิมไปปรับใช้กับการสอนผู้เรียนกลุ่มต่อไป หรือนำไปดัดแปลงใช้กับผู้เรียนกลุ่มเดิมในครั้งต่อไป ในทางตรงกันข้าม หากผู้เรียนไม่สามารถเรียนรู้เนื้อหาที่ท่านสอน หรือเรียนรู้ได้น้อย ท่านควรพิจารณาหาสาเหตุเพื่อที่จะสามารถปรับปรุงหรือปรับเปลี่ยนการสอนของท่านให้ดียิ่งขึ้น

3. ความแตกต่างและการเรียนรู้ของผู้เรียน

ผู้เรียนมีความแตกต่างกันในหลายเรื่องหลายประเด็น และความแตกต่างหลายเรื่องก็มีผลโดยตรงกับการเรียนรู้ของผู้เรียนโดยเฉพาะความแตกต่างด้านสติปัญญา ความสามารถในการรับรู้ (perception) และความรู้ทั่วไป (general knowledge) นอกจากนี้ ความแตกต่างด้านครอบครัว บางครั้งก็มีผลต่อการเรียน เป็นต้นว่าผู้เรียนที่ต้องทำงานช่วยครอบครัวอาจมีเวลาในการทบทวนบทเรียนน้อยกว่าผู้อื่นที่ไม่ต้องทำเช่นนั้น ดังนั้น แม้ผู้สอนจะพยายามสอนและเน้นย้ำประเด็นสำคัญต่างๆ ของบทเรียน ผู้เรียนบางคนอาจเข้าใจ ผู้เรียนบางคนได้ยินและทราบว่าผู้

สอนกล่าวถึงสิ่งใด แต่ก็ยังไม่เกิดการเรียนรู้แต่อย่างใด ในขณะที่ผู้เรียนอีกกลุ่มหนึ่งอาจฟังผู้สอน แต่ก็ไม่เข้าใจประเด็นที่ควรเข้าใจ ในขณะเดียวกัน ผู้เรียนบางคนอาจไม่ได้ฟังว่าผู้สอนกล่าวถึงสิ่งใด ความแตกต่างในลักษณะนี้อาจเกิดขึ้นกับการสอนทุกระดับ ซึ่งท่านอาจไม่สามารถคาดหวังได้ว่าผู้เรียนจะสามารถเข้าใจ และสามารถใช้ภาษาได้ตามที่ท่านสอนทั้งหมด ท่านควรเตรียมการแก้ไขปัญหาลักษณะนี้ไว้ให้พร้อมจึงจะสามารถช่วยผู้เรียนได้ทุกคน และเมื่อสิ่งที่ท่านสอนนั้นยาก ท่านต้องเตรียมตัวมากยิ่งขึ้น ท่านต้องเตรียมทั้งกิจกรรม สื่อการเรียนการสอน ขั้นตอนการสอน รวมไปถึงการใช้ถ้อยคำในการสอน

4. วิธีสอน และขั้นตอนการสอน

อีกสิ่งหนึ่งที่ท่านควรพิจารณาในการประเมินตนเองได้แก่วิธีสอน และขั้นตอนการสอน เพราะแม้ท่านจะเตรียมการสอนเป็นอย่างดี แต่ผู้เรียนอาจไม่สามารถติดตามวิธีสอนและขั้นตอนการสอนของท่าน โดยเฉพาะเมื่อท่านพยายามสอนเพื่อให้ผู้เรียนใช้ศักยภาพ (potential) ของตนเอง และพยายามสอนให้ผู้เรียนสามารถคิดและวิเคราะห์ ท่านอาจพบว่าผู้เรียนจำนวนไม่น้อยที่ไม่คุ้นเคยกับวิธีการดังกล่าวนี้ ดังนั้นหลังการสอนแต่ละครั้ง ท่านควรคิดทบทวนว่าท่านได้ให้ข้อมูลสำคัญ หรือข้อมูลป้อนเข้า (inputs) และวิธีการต่างๆ ที่ผู้เรียนสามารถนำมาใช้ในการทำกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาหรือไม่ เช่น จากตัวอย่างการสอนให้ผู้เรียนสามารถคิดวิเคราะห์ ท่านต้องทบทวนว่าได้สอนหลักการคิดวิเคราะห์ด้วยหรือไม่ เพราะถ้าไม่ได้สอนผู้เรียนส่วนใหญ่อาจไม่สามารถเรียนรู้ได้ตามที่ท่านต้องการ

5. สื่อการสอน

สื่อการสอนก็เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่ท่านควรพิจารณาในการประเมินตนเอง เพราะสื่อการสอนที่ดี และเหมาะสม จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจสิ่งที่ผู้สอนต้องการได้ง่ายและรวดเร็วขึ้น เมื่อก้าวถึงสื่อการสอน ในปัจจุบันผู้สอนจำนวนมากมักคิดถึงสื่อคอมพิวเตอร์ แต่ในความเป็นจริงผู้สอนสามารถใช้สื่อใดก็ได้ที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ บางครั้งท่านอาจใช้คอมพิวเตอร์ บางครั้งท่านอาจใช้ของจริง แต่บางครั้งอาจต้องใช้รูปภาพ ภาพวาด หรือไดอะแกรม (diagram)

6. บรรยากาศในห้องเรียน

นอกจากการพิจารณาด้านการสอนโดยทั่วไปแล้ว บรรยากาศ (atmosphere) ในห้องเรียนก็เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่ท่านควรพิจารณา เพราะหากบรรยากาศในห้องเรียนตึงเครียด ผู้เรียนอาจไม่สามารถเรียนรู้และใช้ภาษาได้ตามจุดมุ่งหมายของบทเรียน ดังนั้น ในการสอนแต่ละครั้งท่านควรพยายามสร้างบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน

7. ประเด็นและสาเหตุของปัญหา

ขณะสอน ท่านควรสังเกต ตรวจสอบ และระบุหรือจับประเด็นปัญหาของผู้เรียนให้ถูกต้องและชัดเจน จึงจะสามารถแก้ไขปัญหาก็ได้ ปัญหาของผู้เรียนอาจมาจากหลายสาเหตุแตกต่างกัน เป็นต้นว่าการที่ผู้เรียนไม่เข้าใจประเด็นใดประเด็นหนึ่งนั้นอาจเป็นเพราะประเด็นที่เป็นปัญหานั้นยาก หรือผู้เรียนอาจไม่สามารถติดตามวิธีการนำเสนอของผู้สอน อาจไม่เข้าใจความหมายของศัพท์ที่สำคัญ อาจไม่เข้าใจคำอธิบายของผู้สอน หรืออาจไม่ได้ยินคำอธิบายของผู้สอนอย่างชัดเจน ดังนั้น ท่านควรแก้ปัญหาตามสาเหตุที่แท้จริงเสมอ

8. ข้อมูลป้อนกลับและการใช้ภาษาในห้องเรียน

โดยปกติในการสอน ผู้สอนมักต้องถามคำถามอยู่เสมอ โดยเฉพาะคำถามเพื่อตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียน เมื่อมีคำถามก็ต้องมีคำตอบจากผู้เรียน และเมื่อผู้เรียนตอบ ผู้สอนต้องให้ข้อมูลย้อนกลับ หรือข้อมูลป้อนกลับ (feedback) ซึ่งมีเนื้อหาโดยรวมดังนี้

- 8.1 การบอกให้ผู้เรียนทราบว่าตอบถูกต้องหรือไม่
- 8.2 การชม
- 8.3 การเพิ่มเติม หรือการขยายคำตอบของผู้เรียน

8.4 การพูดคำตอบของผู้เรียนซ้ำ

8.5 การสรุปคำตอบของผู้เรียน

8.6 การวิเคราะห์วิจารณ์ หรือชี้แนะข้อผิดพลาดของคำตอบ

แต่ไม่ว่าท่านจะให้ข้อมูลป้อนกลับแบบใดก็ตาม ข้อมูลป้อนกลับนั้นต้องเหมาะสม เข้าใจได้ง่าย ตรงประเด็น สร้างสรรค์ และให้กำลังใจผู้เรียน เพราะข้อมูลป้อนกลับไม่เป็นเพียงการแจ้งข้อมูลให้ผู้เรียนทราบ แต่ยังเป็นการเพิ่มแรงจูงใจ และสร้างบรรยากาศที่ดีให้กับชั้นเรียนอีกด้วย (Richards and Lockhart, 1995 : 188)

ข้อควรพิจารณาในการประเมินตนเองที่กล่าวมานี้สำคัญยิ่งและควรปรากฏอยู่ในแบบฟอร์มการประเมิน แต่ท่านควรเพิ่มประเด็นต่างๆ ให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมของท่านยิ่งขึ้น

วิธีการประเมินตนเอง

จุดมุ่งหมายสำคัญของการประเมินตนเองระยะสั้นก็เพื่อการปรับเปลี่ยนการสอนเพื่อใช้กับผู้เรียนกลุ่มต่อไป หรือกับผู้เรียนกลุ่มเดิมสำหรับการสอนครั้งต่อไป เพื่อไม่ให้เกิดปัญหาเดิม การประเมินตนเองระยะสั้นอาจทำได้หลายวิธี ทั้งการประเมินอย่างเป็นทางการและไม่เป็นทางการ แต่ส่วนใหญ่แล้วการประเมินระยะสั้นมักใช้การประเมินแบบไม่เป็นทางการมากกว่าการประเมินแบบเป็นทางการ เช่น อาจใช้แบบสอบถาม (questionnaire) การสัมภาษณ์ผู้เรียน (interview) หรือการสังเกตการสอนโดยกรรมการ การประเมินแบบไม่เป็นทางการอาจทำได้ดังนี้

1. การสังเกต

การสังเกต (observation) ได้แก่การที่ผู้สอนสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนว่าเข้าใจ และ / หรือสามารถใช้ภาษาตามจุดประสงค์ของการสอน และมีความพึงพอใจกับการสอนของผู้สอนมากน้อยเพียงใด

2. การถามคำถาม

การเก็บข้อมูลเพื่อประเมินการสอนระยะสั้นอาจทำได้ด้วยการถามคำถาม ซึ่งอาจถามความรู้ ความเข้าใจ และความสามารถในการใช้ภาษาตามจุดประสงค์ของการสอน

3. การตรวจแบบฝึกหัด

การตรวจแบบฝึกหัดก็เป็นอีกวิธีหนึ่งที่สามารถบอกให้ทราบว่า การสอนของผู้สอนเป็นอย่างไร ประสพผลสำเร็จมากน้อยเพียงใด

4. การทดสอบย่อย

การทดสอบย่อย (quiz) เป็นวิธีที่จะช่วยให้ทราบว่าผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาการสอนและสามารถใช้ภาษาได้ตามจุดประสงค์ของการสอนหรือไม่

5. การพูดคุยซักถาม และ / หรือการสัมภาษณ์

การประเมินการสอนของผู้สอนแบบตรงวิธีหนึ่งได้แก่การพูดคุยซักถาม หรืออาจใช้ทั้งการพูดคุยซักถาม และการสัมภาษณ์ผู้เรียนว่าการสอนของผู้สอนเป็นอย่างไร

6. การใช้แบบสอบถาม

การประเมินการสอนของผู้สอนที่ตรงที่สุดอีกวิธีหนึ่งได้แก่การให้ผู้เรียนตอบแบบสอบถาม ซึ่งอาจเป็นแบบเลือกจากประเด็นต่างๆ ที่ให้มา (checklist) หรืออาจใช้แบบสอบถาม แบบชนิด 5 ตัวเลือก (5-point Likert scale) ดังตัวอย่างแบบสอบถามต่อไปนี้ ซึ่งเป็นแบบสอบถามที่ประกอบด้วยสิ่งที่ควรประเมินทั้งหมดที่ได้กล่าวถึงไปแล้ว แบบสอบถามนี้ถามผู้เรียนเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของการสอน วิธีสอน สื่อการสอน ขั้นตอนการสอน บรรยากาศในห้องเรียน การส่งเสริมการแสดงออกของผู้เรียน ข้อมูลป้อนกลับ และการส่งเสริมการใช้ศักยภาพของผู้เรียน

Brief Classroom Assessment

Instruction: 1. Please indicate your choice by putting a check mark (✓) in the appropriate circle for each statement.

2. Keys: SA - Strongly agree U - Undecided D - Disagree

A - Agree

SD - Strongly disagree

Put ✓ in desired circle	Dimension Assessed
SA ☐ A ☐ U ☐ D ☐ SD ☐	1. My teacher clearly stated the purpose of the lesson.
SA ☐ A ☐ U ☐ D ☐ SD ☐	2. My teacher varied his/her teaching techniques.
SA ☐ A ☐ U ☐ D ☐ SD ☐	3. My teacher used appropriate visual aids and technology.
SA ☐ A ☐ U ☐ D ☐ SD ☐	4. The session progressed systematically.
SA ☐ A ☐ U ☐ D ☐ SD ☐	5. The classroom atmosphere was good.
SA ☐ A ☐ U ☐ D ☐ SD ☐	6. Students were encouraged to express themselves.
SA ☐ A ☐ U ☐ D ☐ SD ☐	7. Students received appropriate and focused feedback.
SA ☐ A ☐ U ☐ D ☐ SD ☐	8. Students were empowered to use their potential.
SA ☐ A ☐ U ☐ D ☐ SD ☐	9. I still need more information about _____.
SA ☐ A ☐ U ☐ D ☐ SD ☐	10. Overall, this session was informative and interesting.

หมายเหตุ ท่านสามารถปรับรูปแบบและสิ่งที่ต้องการประเมินให้เหมาะสมกับสภาพความเป็นจริง

การประเมินตนเองด้วยวิธีต่างๆ ดังที่กล่าวมานี้อาจกระทำในเวลาที่แตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับวิธีการประเมิน เช่น ในการสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียน ท่านอาจสังเกตตลอดเวลาที่ทำการสอน ในขณะที่เมื่อใช้แบบสอบถาม ท่านอาจต้องทำในช่วงท้ายของการสอน เช่น อาจประเมินระหว่าง 3 ถึง 5 นาทีก่อนหมดคาบการสอน

กิจกรรมทางวิชาการหลังการสอน

หลังจากการประเมินตนเอง ท่านจะทราบว่าการสอนของท่านในคาบการสอนที่เพิ่งเสร็จสิ้นลงว่าได้ผลมากน้อยเพียงใด หากพบว่าการสอนโดยรวมประสบผลสำเร็จ ท่านอาจนำวิธีที่ได้ผลนั้นไปใช้กับการสอนผู้เรียนกลุ่มต่อไป หรืออาจนำวิธีการเดิมมาดัดแปลงใช้กับผู้เรียนกลุ่มเดิมในครั้งต่อไป แต่หากพบว่าการสอนในคาบที่ผ่านมา

นั้นไม่ประสบผลสำเร็จตามที่คาดหวัง ท่านควรทบทวนวิธีและขั้นตอนการสอน รวมทั้งการสื่อสารในชั้นเรียน เพื่อช่วยปรับเปลี่ยนการสอนให้ดีขึ้น

การสำรวจกิจกรรมทางวิชาการหลังการสอน อาจทำเป็นขั้นตอนดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่าง

เพื่อที่จะทราบกิจกรรมทางวิชาการหลังการสอนที่ผู้สอนหลายท่านทำอยู่เสมอว่ามีกิจกรรมใดบ้าง ผู้เขียนได้ส่งแบบสอบถามถึงกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้สอนภาชาระดับมหาวิทยาลัย ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง (92%) และส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการสอนมากกว่า 10-15 ปีขึ้นไป จำนวน 50 ท่าน

2. เครื่องมือการวิจัย

เครื่องมือการวิจัยได้แก่แบบสอบถาม ซึ่งประกอบด้วยคำถาม 2 ข้อ ข้อแรกถามว่าผู้ตอบแบบสอบถามทำกิจกรรมทางวิชาการใดบ้าง โดยให้เลือกรากจาก 5 กิจกรรมต่อไปนี้ ผู้ตอบแบบสอบถามสามารถเลือกได้หลายกิจกรรม และให้ผู้ตอบแบบสอบถามเพิ่มเติมกิจกรรมที่ไม่ปรากฏในแบบสอบถามได้ สำหรับคำถามข้อที่สองถามว่ากิจกรรมที่ผู้ตอบแบบสอบถามทำอยู่เสมอ 3 กิจกรรมแรก คือกิจกรรมใดบ้าง ให้ผู้ตอบแบบสอบถามเรียงลำดับจากกิจกรรมที่ทำมากที่สุดลงไปตามลำดับ

กิจกรรมที่ให้ผู้ตอบแบบสอบถามเลือกมีดังนี้

1. ปรึกษาหารือ และ / หรือ ปรับทุกข์ กับเพื่อนร่วมงาน
2. ทำเอกสารเสริม (supplementary materials) สำหรับประเด็นที่เป็นปัญหา
3. ทบทวนและปรับเปลี่ยนขั้นตอนการสอน รวมทั้งการเปลี่ยนถ้อยคำที่ใช้ในการสอนประเด็นที่เป็นปัญหา และนำไปใช้กับนักเรียนกลุ่มอื่น
4. ไม่เปลี่ยนแปลง เพราะผู้เรียนกลุ่มต่อไปแตกต่างจากกลุ่มที่มีปัญหา
5. จดจำ / หรือบันทึกปัญหาที่เกิดขึ้น เพื่อหาวิธีแก้ไขเมื่อมีโอกาส

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยขออนุญาตหน่วยงานทำการศึกษาเรื่องกิจกรรมทางวิชาการหลังการสอนเพื่อการปรับปรุงการสอน และส่งแบบสอบถามถึงกลุ่มผู้สอนเป้าหมายที่จะใช้เป็นตัวอย่างของการศึกษา โดยให้ผู้สอนคืนแบบสอบถามที่กล่อรับจดหมาย และ / หรือ กล่อรับเอกสารของผู้วิจัย โดยให้ระยะเวลา 2 สัปดาห์

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

นำข้อมูลที่ไ้จากการตอบแบบสอบถาม จำนวน 50 ชุดมาประมวลและแจกนับเพื่อหาความถี่ และค่าร้อยละ

5. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลที่ได้จากการสำรวจมีดังนี้

1. กิจกรรมที่ทำอยู่เสมอ

กลุ่มตัวอย่างเลือกกิจกรรมทุกข้อ (ตารางที่ 1) และมีการระบุกิจกรรมเพิ่มเติมในข้อ 6

2. กิจกรรมที่ผู้สอนทำมากที่สุดและน้อยที่สุด

จากกิจกรรมทั้ง 5 ข้อ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เลือกกิจกรรมข้อ 2 และ 3 มากที่สุดเท่ากัน (90%) แต่ข้อ 4 เป็นกิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างเลือกน้อยที่สุด (4%) ซึ่งกิจกรรมข้อ 4 กล่าวว่าผู้สอนจะไม่เปลี่ยนแปลงการสอน เพราะผู้เรียนกลุ่มต่อไปไม่เหมือนกับกลุ่มเดิม

ข้อที่	f (n= 50)	%
1	35	70
2	45	90
3	45	90
4	2	4
5	29	58
6	10	20

ตารางที่ 1 : กิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างเลือก

3. กิจกรรมเพิ่มเติม

จากคำถามปลายเปิด ผู้ตอบแบบสอบถาม ได้ระบุกิจกรรมที่ทำเพิ่มเติมดังนี้

1. ให้ผู้เรียนที่ยังไม่เข้าใจมาปรึกษาประเด็นที่เป็นปัญหนอกเวลาเรียน
2. อธิบายซ้ำในประเด็นที่เป็นปัญหาให้กระจ่างและชัดเจน
3. ซักถามผู้เรียนที่ยังไม่เข้าใจเพื่อหาสาเหตุ และอธิบายเพิ่มเติม

4. กิจกรรม 3 ลำดับแรก

ผลการเรียงลำดับกิจกรรมทางวิชาการหลังการสอนโดยเริ่มจากกิจกรรมที่ทำมากที่สุดลงไปรวม 3 ลำดับเป็นดังนี้

1. กิจกรรมแรกได้แก่กิจกรรมที่ผู้สอนทบทวนและปรับเปลี่ยนขั้นตอนการสอน รวมทั้งการเปลี่ยนถ้อยคำที่ใช้ในการสอนประเด็นที่เป็นปัญหา และนำไปใช้กับผู้เรียนกลุ่มอื่น (42%)
2. กิจกรรมลำดับที่สองได้แก่การปรึกษาหารือ และ / หรือ ปรับทุกข์กับเพื่อนร่วมงาน (26%)
3. กิจกรรมลำดับที่สาม ได้แก่การทำเอกสารเสริมสำหรับประเด็นที่เป็นปัญหา (26%)

ลำดับที่	ข้อที่	f (n= 50)	%
1	3	21	42
2	1	3	26
3	2	7	14
4-6	4-6	6	12
ไม่จัดลำดับ		3	6
รวม		50	100

ตารางที่ 2 : กิจกรรม 3 ลำดับแรก

5. กลุ่มกิจกรรม

จากข้อมูลที่ได้พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามเลือกกิจกรรมเป็นกลุ่ม

1. ผู้ที่เลือกกิจกรรมข้อ 3 เป็นอันดับแรกจะเลือกกิจกรรมข้อ 2 (26%) และข้อ 5 (10%) ตามลำดับ
2. ผู้ที่เลือกกิจกรรมข้อ 1 เป็นอันดับแรกจะเลือกกิจกรรมข้อ 3 (12%) และข้อ 2 (6%) ตามลำดับ
3. ผู้ที่เลือกกิจกรรมข้อ 2 เป็นอันดับแรกจะเลือกกิจกรรมข้อ 3 (10%) และข้อ 5 (6.6%) ตามลำดับ
4. ผู้ที่เลือกกิจกรรมข้อ 5 เป็นอันดับแรกจะเลือกกิจกรรมข้อ 3 (6%) และข้อ 1 และข้อ 2 เท่ากัน (2%)

6. สรุปและอภิปรายผล

การสำรวจครั้งนี้เป็นการสำรวจเพื่อศึกษากิจกรรมทางวิชาการที่ผู้สอนทำอยู่เสมอและเพื่อทราบกิจกรรมที่ผู้สอนทำมากที่สุด 3 ลำดับ กลุ่มตัวอย่างได้แก่อาจารย์มหาวิทยาลัยจำนวน 50 ท่าน

1. ผลการสำรวจพบว่ากลุ่มตัวอย่างทำกิจกรรมทั้ง 5 กิจกรรมในสัดส่วนที่แตกต่างกัน โดยเฉพาะกิจกรรมข้อ 4 (ผู้สอนจะไม่เปลี่ยนแปลงการสอน เพราะผู้เรียนกลุ่มต่อไปแตกต่างจากกลุ่มที่มีปัญหา) มีกลุ่มตัวอย่างเลือกเพียง 4% เท่านั้น นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่าง (20%) ยังได้เพิ่มเติมวิธีแก้ไขปัญหามาจากที่มีให้เลือก ผลการสำรวจที่กล่าวมานี้แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างมุ่งมั่นที่จะติดตามผลการสอนของตนเอง และเมื่อทราบปัญหาก็จะแก้ไขปัญหาด้วยวิธีการต่างๆ อย่างไรก็ตาม วิธีแก้ปัญหาคือศึกษาเป็นเพียงการแก้ปัญหาในระยะสั้นเท่านั้น แต่เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้สอนระดับมหาวิทยาลัยและผู้เรียนได้รับการคัดเลือกมาเป็นอย่างดี และกลุ่มตัวอย่างมีความพร้อมและมีสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ โดยเฉพาะมีเครื่องคอมพิวเตอร์ที่สามารถเข้าสู่เครือข่ายอินเทอร์เน็ตได้ตลอดเวลา ดังนั้น ผลการสำรวจอาจไม่เหมือนกับข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างที่สอนในระดับอื่น

2. ผลการสำรวจที่พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ (90%) มักจะทำกิจกรรมข้อ 3 ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ผู้สอนจะคิดทบทวนและปรับเปลี่ยนขั้นตอนการสอน รวมทั้งการเปลี่ยนถ้อยคำที่ใช้ในการสอนประเด็นที่เป็นปัญหา สอดคล้องกับกระบวนการการปรับตัวและการพัฒนาตนเอง ตามกระบวนการการคิดทบทวนและมองย้อนกลับถึงสิ่งที่ตนเองได้ทำมา

3. จากผลการศึกษาที่พบว่ากลุ่มตัวอย่างทำเอกสารเสริม (supplementary materials) อยู่เสมอมีจำนวนเท่ากับกลุ่มตัวอย่างที่ทำกิจกรรมข้อ 3 (90%) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญกับเอกสารเสริมมาก ซึ่งผล

การศึกษานี้สอดคล้องกับหลักทั่วไปในการทำเอกสารเสริมที่กล่าวว่าผู้สอนควรทำเอกสารเมื่อพบว่าทเรียนหลักมีปัญหา เช่น ปัญหาด้านเนื้อหา แบบฝึกหัด และปัญหาด้านเวลาที่จะใช้ในการสอน (Handouts online, 2005)

4. กิจกรรมข้อแรก ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ผู้สอนจำนวนมาก (70%) ให้อยู่เสมอ นับได้ว่าเป็นกิจกรรมยอดนิยมเช่นกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเป็นธรรมชาติที่ผู้สอนจะปรึกษาหารือหรือปรึกษากับเพื่อนร่วมงานเกี่ยวกับปัญหาการสอน ผลการศึกษาข้อนี้สอดคล้องกับข้อเสนอแนะของ Lewis และ Hill (1992:49-50) ซึ่งแนะนำไว้ว่าเมื่อมีปัญหาผู้สอนควรปรึกษาปัญหากับเพื่อนร่วมงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเป็นปัญหาด้านไวยากรณ์ ผู้สอนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา ควรปรึกษากับเจ้าของภาษา นอกจากนี้ การปรึกษาหารือหรือปรึกษากับเพื่อนร่วมงานในลักษณะนี้ยังจะนำไปสู่การแลกเปลี่ยนประสบการณ์โดยเฉพาะการแลกเปลี่ยนความคิด หรือการเสนอแนะการแก้ปัญหา กิจกรรมนี้นับได้ว่าเป็นกิจกรรมที่สร้างสรรค์ เพราะนอกจากจะช่วยให้ผู้สอนที่ประสบปัญหารู้สึกผ่อนคลายลงแล้วยังอาจนำไปสู่การสร้างผลงานวิชาการที่สำคัญขึ้น เพราะความคิดในลักษณะนี้บางครั้งก็สามารถจุดประกายให้เกิดความคิดที่ยิ่งใหญ่ขึ้นได้เช่นกัน เช่น อาจก่อให้เกิดการวิจัยเพื่อศึกษาหรือทดลองในประเด็นที่เป็นปัญหา หรืออาจช่วยให้เกิดการเขียนหนังสือ หรือการสร้างสื่อการสอนที่ทันสมัย เช่น การเขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำหรับประเด็นที่เป็นปัญหา

อย่างไรก็ตาม แม้กิจกรรมลำดับข้อ 2 และ 3 จะมีผู้เลือกเท่ากัน (90%) แต่เมื่อให้กลุ่มตัวอย่างเรียงลำดับกิจกรรมที่ทำอยู่เสมอ 3 ลำดับ กลุ่มตัวอย่างเลือกกิจกรรมข้อ 3 เป็นลำดับแรก (42%) และเลือกกิจกรรมข้อ 1 เป็นลำดับที่ 2 (26%) ส่วนกิจกรรมข้อ 2 ได้รับการจัดอันดับเป็นลำดับที่ 3 (14%) ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะแม้กิจกรรมข้อ 2 (การทำเอกสารเสริม) จะสำคัญ แต่เมื่อต้องเรียงลำดับว่าทำกิจกรรมใดบ่อยกว่ากัน กลุ่มตัวอย่างคงให้ข้อมูลตามความเป็นจริง กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างคงปรึกษาหารือ และ / หรือ ปรึกษากับเพื่อนร่วมงาน มากกว่าทำเอกสารเสริม

5. นอกจากนี้ จากการสำรวจพบว่ากลุ่มตัวอย่างเลือกกิจกรรมเป็นกลุ่ม

กิจกรรมกลุ่มแรกคือ 3-2-5 กล่าวคือกลุ่มตัวอย่างที่เลือกกิจกรรมข้อ 3 เป็นอันดับแรก จะเลือกกิจกรรมข้อ 2 เป็นอันดับ 2 และข้อ 5 เป็นอันดับ 3 อันเป็นกลุ่มกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกัน ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่าสำหรับการแก้ไขปัญหาในระยะสั้น กลุ่มตัวอย่างจะปรับเปลี่ยนการสอนให้เหมาะสมยิ่งขึ้น แล้วทำเอกสารเสริม แต่หากแก้ไขไม่ทันก็จะจดจำปัญหาแล้วจึงคิดหาทางแก้ไขต่อไป

กิจกรรมกลุ่มที่สองคือ 1-3-2 สำหรับกิจกรรมในกลุ่มนี้ กลุ่มตัวอย่างเลือกที่จะปรึกษาหารือ และ / หรือ ปรึกษากับเพื่อนร่วมงานก่อน จากนั้นจึงคิดทบทวนและปรับเปลี่ยนการสอนให้รัดกุมยิ่งขึ้น และอาจทำเอกสารเสริม ผลการสำรวจข้อนี้เป็นสิ่งที่พบเห็นได้เสมอ และดูเป็นธรรมชาติอย่างยิ่ง

กิจกรรมกลุ่มที่สามคือ 2-3-5 ซึ่งคล้ายกับกิจกรรมกลุ่มแรกเพียงแต่ลำดับการเลือกแตกต่างกัน ในกลุ่มนี้ผู้ตอบแบบสอบถามเลือกที่จะทำเอกสารเสริมก่อน แล้วจึงคิดทบทวนปรับเปลี่ยนการสอน และต้องใช้เวลาแก้ปัญหา การที่เลือกที่จะทำเอกสารเสริมก่อนแสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทราบประเด็นปัญหาของผู้เรียนอย่างชัดเจน ดังนั้นจึงเตรียมการแก้ไขปัญหามากกว่าที่จะปรึกษากับเพื่อนร่วมงาน

กิจกรรมกลุ่มที่สี่คือ 5-3-1/2 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างเลือกที่จะแก้ปัญหาในระยะที่ยาวขึ้น แต่ก็ไม่มีสิ่งที่จะคิดทบทวนและปรับเปลี่ยนการสอนให้ดีขึ้น และหากมีโอกาสก็จะปรึกษากับเพื่อนร่วมงานและทำเอกสารเสริม จากผลการสำรวจข้อนี้ ทำให้เห็นได้ว่าผู้สอนหลายท่านอาจต้องใช้เวลาในการแก้ไขปัญหาตามสมควร และอาจเป็นไปได้ว่าผู้สอนกลุ่มนี้เห็นว่าตำราหรือเอกสารการสอนหลักดีอยู่แล้ว เมื่อผู้สอนอาจต้องทำความเข้าใจมากขึ้นก็จะสามารถแก้ไขปัญหาได้ ในขณะเดียวกันหลายท่านอาจไม่พร้อมที่จะทำเอกสารเสริมเพราะอาจมีภารกิจจำเป็นอย่างอื่น

กล่าวโดยสรุป จากการสำรวจกิจกรรมทางวิชาการหลังการสอนพบว่าแม้กลุ่มตัวอย่างเลือกทำกิจกรรมหลายอย่างแตกต่างกัน แต่ส่วนใหญ่แล้วจะเลือกการคิดทบทวนและปรับเปลี่ยนการสอน การทำเอกสารเสริม และการปรึกษาหารือ และ/ หรือปรึกษากับเพื่อนร่วมงาน

7. ข้อเสนอแนะด้านการเรียนการสอน

1. จากผลการสำรวจที่พบว่ากลุ่มตัวอย่างเลือกกิจกรรมทางวิชาการหลังการสอนทุกกิจกรรม แต่เลือกกิจกรรมข้อ 4 น้อยที่สุด (4%) แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างไม่พึงเจตต่อปัญหาการสอน และการเลือกกิจกรรมข้อ 3 2 และ 5 ยิ่งแสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างมุ่งมั่นที่จะแก้ไขปัญหา ดังนั้น หน่วยงานและสถานศึกษาควรสนับสนุนและส่งเสริมให้ผู้สอนสามารถสอน และแก้ปัญหาได้ดียิ่งขึ้น ควรเผยแพร่วิธีแก้ไขปัญหาที่เด่นๆ ให้ผู้สอนอื่นๆ ได้ทราบ และควรให้กำลังใจแก่ผู้คิดค้นวิธีการดังกล่าวในรูปแบบต่างๆ ตามความเหมาะสม

2. จากการสำรวจพบว่าผู้สอน (42%) เลือกที่จะทำเอกสารเสริมเป็นอันดับแรก (14%) เป็นอันดับที่สอง (34%) และเป็นอันดับที่สาม (34%) แสดงว่าผู้สอนมีความพร้อมที่ทำเอกสารเสริมบทเรียนหลัก ดังนั้น หน่วยงานหรือสถานศึกษาอาจสนับสนุนการแก้ไขปัญหาการสอนด้วยการทำเอกสารเสริมได้หลายวิธีดังตัวอย่างต่อไปนี้

2.1 ควรจัดเตรียมสิ่งอำนวยความสะดวกในการทำเอกสารเสริม ดังตัวอย่างต่อไปนี้

2.1.1 เตรียมเครื่องคอมพิวเตอร์พร้อมด้วยเครื่องพิมพ์ให้เพียงพอกับผู้สอน

2.1.2 เตรียมชุดข้อมูล (corpus) สำหรับแต่ละสายการสอน เช่น สายสังคม สายธุรกิจ และสายวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เพื่อให้อาจารย์สืบค้น (search) ข้อมูลที่ได้จากภาษาที่มีการใช้จริง (authentic)

2.1.3 ควรมีโปรแกรม Concordancer ไว้ใช้สำหรับค้นหาคำหรือวลีที่อยู่ในบริบท (context) ต่างๆ กัน ซึ่งท่านสามารถศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับโปรแกรมนี้ได้ในวารสารภาษาปริทัศน์ (ผ่าน 2543) หากพบว่าผู้สอนยังขาดความรู้การใช้โปรแกรมสำคัญนี้ ควรจัดการฝึกอบรมหรือประชุมเชิงปฏิบัติการ (workshop)

2.1.4 ควรมีการแนะนำให้ผู้สอนสามารถใช้โปรแกรมสำหรับสืบค้นข้อมูลของ Google ชื่อ Google Desktop (แต่ต้องใช้กับ Windows XP หรือ Windows 2000 SP 3+) สำหรับการใช้งานนั้น ชื่อของโปรแกรมก็

บอกอย่างชัดเจนว่าเป็นโปรแกรมที่ใช้ค้นหาข้อมูลจากเครื่องคอมพิวเตอร์ของท่านเอง โดย Google. Desktop จะทำการค้นหาสิ่งที่ท่านต้องการเหมือนกับ Google.com เพียงแต่จำกัดการค้นหาอยู่เพียงข้อมูลที่เกิดขึ้นในเครื่องคอมพิวเตอร์ที่ท่านใช้อยู่ขณะนั้น และเมื่อพบก็จะบอกชื่อไฟล์ที่มีข้อมูลซึ่งท่านสามารถเข้าไปหารายละเอียดได้ ท่านสามารถ Download โปรแกรมนี้และอาจนำไปเก็บไว้ที่ Desktop (หน้าจอแรกของ Windows) ขั้นตอนการ Download ทำได้ง่าย โดยให้เข้าสู่ Google (<http://www.google.com>) แล้วคลิกเมาส์ที่ More >> จากนั้นจะเข้าสู่หน้าจอ ซึ่งมีโปรแกรมย่อยๆ ของ Google หลายโปรแกรม รวมทั้งโปรแกรม Google Desktop จากนั้นให้คลิกเมาส์ที่ Google Desktop แล้วคลิก

Agree and Download

จากนั้นให้เลือกสถานที่เก็บโปรแกรมนี้ เช่น ท่านอาจนำไปเก็บไว้ที่ Desktop หรือ My document สำหรับการใช้โปรแกรม Google.Desktop ให้ทำเหมือนกับการใช้ Google.com กล่าวคือท่านต้องพิมพ์ Key word แล้วกดแป้น Enter หรือคลิกเมาส์ที่ Go หรือ Google search

สำหรับรายละเอียดของหน้าจอที่จะใช้ Download โปรแกรม Google.Desktop มีดังนี้

Google. Desktop

Search your own computer.

Find your email, files, media, web history and chats instantly

View web pages you've seen, even when you're not online

New! Search directly from your desktop with the deskbar

Google Desktop searches:

Outlook Email New!

Outlook Express Netscape Mail / Thunderbird

Word Netscape / Firefox / Mozilla

Excel PDF

PowerPoint Music

Internet Explorer Images

AOL Instant Messenger Video

Even more with these plug-ins. Developers: If you don't see your application listed above, you can help by writing your own plug-in.

About Press & Testimonials Screenshots Help

By downloading, you agree to our

Terms & Conditions and Privacy Policy

FREE and takes seconds to install

2.2 ควรจัดเตรียมหนังสือแบบฝึกหัด โดยเฉพาะด้านไวยากรณ์ แบบฝึกหัดการอ่านเพื่อจุดประสงค์ต่างๆ ให้ผู้สอนได้เลือกใช้ และจะดียิ่งขึ้นหากเป็นแบบฝึกหัดที่อยู่ในรูปแบบและขนาดที่ผู้สอนจะสามารถถ่ายสำเนาและนำไปใช้ได้ทันที

2.3 เนื่องจากในชีวิตจริงนั้นผู้สอนบางท่านอาจมีภารกิจอื่นนอกเหนือจากการสอน ในกรณีนี้หากภาควิชา หรือศูนย์ / สถาบันภาษา สามารถจัดเตรียมเอกสารเสริมในเรื่องหรือประเด็นเดียวกันไว้หลายชุดให้ผู้สอนเลือกก็จะช่วยอำนวยความสะดวกให้กับผู้สอนได้มากขึ้น เพราะในหลายสถานศึกษานั้น นอกจากจะต้องสอนแล้วผู้สอนหลายท่านยังมีการงานอย่างอื่นอีกหลายด้าน จึงอาจไม่มีเวลาทำเอกสารเสริมด้วยตนเอง

3. เพื่อช่วยให้ผู้สอนสามารถเตรียมการสอน และแก้ไขปัญหาของผู้เรียนได้ดียิ่งขึ้น ควรมีการจัดประชุมเชิงปฏิบัติการด้านการใช้ทรัพยากรต่างๆ ที่มีให้เลือกมากมายในเครือข่ายอินเทอร์เน็ต เพราะนอกจากจะเป็นการเปิดโลกทัศน์ให้กับผู้สอนว่าผู้อื่นเขาได้สร้างผลงานใดไว้บ้างแล้ว ยังช่วยอำนวยความสะดวกให้กับผู้สอนในเรื่องต่างๆ อีกด้วย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

3.1 การใช้ Dictionary ชนิด Online

บางครั้งการใช้พจนานุกรมบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตก็ดีกว่าการใช้พจนานุกรมแบบเดิมที่เราใช้อยู่เสมอ เพราะส่วนใหญ่แล้วพจนานุกรมดังกล่าวนี้มักทันสมัย และมีคำจำนวนมาก นอกจากนี้ยังให้เสียงอ่านได้อีกด้วย เช่นท่านอาจเข้า Google แล้วพิมพ์ dictionary online ก็จะได้ข้อมูลจำนวนมาก ดังตัวอย่างต่อไปนี้

Dictionary.com

Free **online English dictionary**, thesaurus and reference guide, crossword puzzles and other word games, **online translator** and Word of the Day.

www.dictionary.com/ - 13k - Cached - Similar pages

Merriam-Webster Online

Merriam-Webster provides a free **online dictionary**, thesaurus, audio pronunciations, Word of the Day, word games, and other English language resources.

www.m-w.com/ - 18k - Cached - Similar pages

Cambridge Dictionaries Online - Cambridge University Press

Free **online dictionary** from Cambridge University Press.

dictionary.cambridge.org/ - 10k - Cached - Similar pages

ท่านเพียงคลิกเมาส์ที่พจนานุกรมที่ต้องการก็จะเข้าสู่ Web site ของพจนานุกรมนั้น ในตัวอย่างนี้ ท่านอาจคลิกที่ Merriam-Webster Online ก็จะเข้าสู่ Web site ของพจนานุกรมนี้อือ <http://www.m-w.com/>

3.2 การค้นหาและนำภาพมาใช้ในการสอน

ท่านอาจเข้าสู่ Google.com คลิก Image แล้วพิมพ์ลักษณะของรูปภาพ เช่น transportation หรือ spacecraft ท่านก็จะได้รูปภาพจำนวนมาก

3.3 คำอธิบายประเด็นทางไวยากรณ์

ท่านอาจพิมพ์ชื่อประเด็นที่เป็นปัญหา เช่น subject-verb agreement Google ก็จะนำ

Web sites ที่มีคำอธิบายเกี่ยวกับ subject-verb agreement เช่น Web site ของ Webster คือ <http://webster.commnet.edu/grammar/powerpoint.htm> ก็จะมีข้อความต่อไปนี้ปรากฏ

PowerPoint Presentations

PowerPoint Presentations. There are several PowerPoint presentations available within the Guide to Grammar and Writing. These presentations make for ...

เมื่อท่านคลิกเมาส์ที่ PowerPoint Presentations ก็จะมีประเด็นต่างๆ ด้านไวยากรณ์ให้เลือก เช่นจะมี Subject-Verb Agreement และให้ท่านทำสำเนามาใช้ได้อีกด้วย

8. ข้อเสนอแนะด้านการวิจัย

1. เนื่องจากการสำรวจครั้งนี้เป็นการสำรวจปัญหาการสอนโดยทั่วไป ดังนั้น ควรมีการศึกษาประเด็นปัญหาเฉพาะด้าน เช่น ปัญหาการอ่าน การเขียน การพูด และการฟัง ว่าเมื่อมีปัญหาที่ผู้เรียนไม่เข้าใจประเด็นใดประเด็นหนึ่งนั้น ผู้สอนทำกิจกรรมทางวิชาการหลังการสอนได้บ้าง
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการสำรวจครั้งนี้เป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยในส่วนกลางของประเทศ ดังนั้นจึงน่าจะมีการวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างกลุ่มอื่น เช่น อาจารย์มหาวิทยาลัยในส่วนต่างๆ ของประเทศ อาจารย์ระดับมัธยมศึกษา และอาจารย์ระดับประถมศึกษา
3. ในการสำรวจครั้งนี้แม้จะเปิดโอกาสให้ผู้ตอบแบบสอบถามเพิ่มเติมกิจกรรมที่ทำอยู่เสมอได้ แต่ก็ยังมีเพียง 20% เท่านั้นที่ระบุกิจกรรมอื่นที่ไม่มีในตัวเลือกที่ให้มา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะไม่สะดวกที่จะเขียนกิจกรรมเพิ่มเติม ดังนั้น จึงควรเพิ่มตัวเลือกให้มากขึ้น

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอขอบคุณอาจารย์ทุกท่านที่กรุณาตอบแบบสอบถามและให้ข้อคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ต่อการวิจัยครั้งนี้

เอกสารอ้างอิง

- ผ่าน บาลโพธิ์. 2543. "ประโยชน์และการใช้โปรแกรม Concordancer" *ภาษาปริทัศน์* 18 (ฉบับปี 2542-2543). หน้า 43-59.
- Angelo, T.A., 1991. "Ten easy pieces: Assessing higher learning in four dimensions. In *Classroom research: Early lessons from success*". **New Directions in Teaching and Learning** N0.46 (Summer), pp.17-31.
- Handoutsonline.com/navigation/guide1.htm. "Supplementary Materials for EFL Teachers" (18 March 2005).
- Lewis, Michael and Jimmie Hill. 1992. **Practical Techniques for Language Teaching**. England: Language Teaching Publications.
- Richards, Jack C. and Charles Lockhart. 1995. **Reflective Teaching in Second Language Classrooms**, Cambridge: Cambridge University Press.

การประเมินผลความต่อเนื่อง และความเหมาะสม ของหลักสูตรวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษ (Consolidating Skills in English) ที่ใช้ในคณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์สาวิตรี วุฒิโคะโร

ความนำ

เนื่องจากทางคณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีความเห็นว่าเป็นไปโดยทั่วไปแล้ว นิสิตที่สามารถสอบผ่านเข้ามาศึกษาในคณะได้มีพื้นฐานความรู้ทางภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง หรือค่อนข้างต่ำ เพราะว่าจากนิสิตจำนวนหนึ่งจบจากสถาบันทางวิชาชีพที่ไม่ได้เน้นความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนมากนัก เช่น วิทยาลัยนาฏศิลป์ หรือ วิทยาลัยอาชีวศึกษา เป็นต้น ดังนั้น จึงทำให้นิสิตเหล่านี้มีปัญหาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 ซึ่งเป็นวิชาบังคับในระดับปริญญาบัณฑิต หรือสามารถสอบผ่านวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 ได้ด้วยระดับคะแนน (เกรด) เพียงพอใช้ หรือต่ำกว่านั้น ดังนั้น สถาบันภาษาและคณะศิลปกรรมศาสตร์ จึงเห็นความจำเป็นที่จะต้องเปิดสอนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษ (Consolidating Skills in English) เป็นวิชาบังคับก่อนเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 และวิชานี้ได้เปิดสอนมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2536 นับถึงปัจจุบันเป็นเวลา 10 ปีแล้ว แต่ยังไม่เคยมีการประเมินผลรายวิชาดังกล่าวนี้อย่างเต็มรูปแบบ

เนื่องจากการประเมินผลรายวิชามีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อกระบวนการเรียนการสอนเพราะการประเมินเป็นขั้นตอนหนึ่งที่สำคัญในการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาให้มีความเหมาะสมกับผู้เรียนมากยิ่งขึ้น เช่น ทำให้เนื้อหาวิชามีความถูกต้องและทันสมัยอยู่เสมอ เป็นการตรวจสอบความถูกต้องและความสัมพันธ์กันระหว่างเนื้อหาวิชา กิจกรรมการเรียน การสอน และการประเมินผลการเรียนว่ามีความน้อยเพียงใด รวมทั้ง

ได้ข้อสารสนเทศเกี่ยวกับปัญหาต่างๆ ในการเรียนการสอนที่ผู้สอนจะสามารถนำมาพิจารณาปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้นได้ด้วย (Wheeler, 1983:30) ดังนั้น ในฐานะที่ผู้วิจัยเป็นผู้รับผิดชอบในการเรียนการสอนรายวิชาดังกล่าว จึงได้ทำการประเมินผลรายวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษขึ้นในปีการศึกษา พ.ศ. 2545

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อประเมินผลหลักสูตรรายวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษใน 9 มิติที่สำคัญคือ
 - 1) ความจำเป็นของหลักสูตรรายวิชา
 - 2) ความต่อเนื่องของหลักสูตร
 - 3) ความเหมาะสมของหลักสูตร
 - 4) ความสอดคล้องของกิจกรรมการเรียนการสอนกับปัจจัยอื่นๆ
 - 5) ปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอน
 - 6) ความหลากหลายของปัจจัยนำเข้าและกระบวนการ
 - 7) การให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้
 - 8) เจตคติของผู้เรียนต่อหลักสูตร และ
 - 9) ความพึงพอใจ ประโยชน์ และความสำเร็จในการเรียน
2. เพื่อประเมินความสอดคล้องของหลักสูตรรายวิชาด้านสภาวะแวดล้อม (Context) ปัจจัยนำเข้า (Input) กระบวนการ (Process) และผลลัพธ์ (Product)

ขอบเขตของการวิจัย

ก. การประเมินผลมีทั้งหมด 34 ด้าน ดังต่อไปนี้

1. ความจำเป็นของหลักสูตร ประเมินผล 3 ด้าน คือ
 - 1) ความสำคัญของภาษาอังกฤษในการดำรงชีวิตในอนาคตของผู้เรียน
 - 2) ประโยชน์ของภาษาอังกฤษในการศึกษาค้นคว้าในการเรียน
 - 3) ความจำเป็นของรายวิชานี้ในหลักสูตร
2. ความต่อเนื่องของหลักสูตร ประเมินผล 2 ด้านคือ
 - 1) เนื้อหา คำศัพท์ และโครงสร้างภาษากับรายวิชาอื่นที่เรียนมาแล้ว
 - 2) ความสัมพันธ์ภายในของเนื้อหารายวิชา
3. ความเหมาะสมของหลักสูตร ประเมินผล 8 ด้านคือ
 - 1) ความยากของเนื้อหาวิชา
 - 2) ความน่าสนใจของเนื้อหาวิชา
 - 3) ประโยชน์ของเนื้อหาวิชา
 - 4) ความน่าสนใจของกิจกรรมการเรียนการสอน
 - 5) ประโยชน์ของกิจกรรมการเรียนการสอน
 - 6) วิธีการเรียนการสอน
 - 7) เนื้อหารายวิชา
 - 8) กิจกรรมการเรียนการสอนกับความสามารถของผู้เรียน

4. ความสอดคล้องของกิจกรรมการเรียนการสอนกับปัจจัยอื่นๆ ประเมินผล 3 ด้านคือ
 - 1) เนื้อหาของรายวิชากับความต้องการของผู้เรียน
 - 2) เนื้อหาของรายวิชากับการทดสอบกลางภาค
 - 3) เนื้อหาของรายวิชากับประสบการณ์เดิมของผู้เรียน
5. ปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอนรายวิชา ประเมิน 3 ด้านคือ
 - 1) การใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนของผู้เรียน
 - 2) การใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนของผู้เรียน
 - 3) การใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการเรียนการสอนของอาจารย์
6. ความหลากหลายของปัจจัยนำเข้าและกระบวนการเรียนการสอน ประเมิน 5 ด้านคือ
 - 1) การใช้สื่อการเรียนการสอนอื่นๆ นอกจากสิ่งพิมพ์
 - 2) คำศัพท์ใหม่
 - 3) โครงสร้างและสำนวนภาษาใหม่
 - 4) เนื้อหารายวิชาและกิจกรรมการเรียนการสอน
 - 5) แบบฝึกหัดและการทดสอบ
7. การให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ ประเมิน 4 ด้าน คือ
 - 1) การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองของผู้เรียนนอกชั้นเรียน
 - 2) เจตคติและความใส่ใจต่อผู้เรียน
 - 3) การให้ความสำคัญกับผู้เรียน
 - 4) การให้โอกาสซักถามปัญหาในการเรียน
8. เจตคติของผู้เรียนต่อหลักสูตร ประเมิน 3 ด้านคือ
 - 1) เจตคติต่อกิจกรรมการเรียนการสอน
 - 2) เจตคติต่อเนื้อหารายวิชา
 - 3) เจตคติต่อบรรยากาศในการเรียน
9. ความพึงพอใจ ประโยชน์และความสำเร็จในการเรียน ประเมิน 3 ด้านคือ
 - 1) ความพึงพอใจกับผลทดสอบกลางภาค
 - 2) ความสำเร็จในการเรียนรายวิชาที่ประเมินผล
 - 3) ประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรายวิชาที่ประเมินผล

ข. ผู้วิจัยทำการประเมินผลหลักสูตรรายวิชาดังกล่าวเฉพาะที่เปิดสอนในภาคต้นปีการศึกษา พ.ศ. 2545 เท่านั้น

รูปแบบของการประเมินที่ใช้

ในการประเมินผลหลักสูตรครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้รูปแบบการประเมินของ CIPP Model (Stufflebeam, 2002) ซึ่งมีการประเมินองค์ประกอบ 4 ด้าน คือ

1. การประเมินผลสภาวะแวดล้อมหรือบริบท (Context Evaluation) คือการประเมินผลวัตถุประสงค์ หรือ จุดมุ่งหมายต่างๆ ของหลักสูตรว่าสอดคล้องกับนโยบายหรือปรัชญาของหน่วยงานและสังคมหรือไม่ สังคมมีความต้องการหรือความจำเป็นที่ต้องมีหลักสูตรรายวิชาที่จะประเมินหรือไม่ และมากน้อยเพียงใด

2. การประเมินผลปัจจัยนำเข้า (Input Evaluation) คือการประเมินผลปัจจัยต่างๆ ที่นำไปสู่กระบวนการเรียนการสอนว่ามีลักษณะอย่างไร เหมาะสมกับกระบวนการเรียนการสอนมากน้อยเพียงใด เช่น ระดับความรู้พื้นฐานของผู้เรียนเหมาะสมกับเนื้อหาของรายวิชามากน้อยเพียงใดและผู้สอนมีความรู้ความสามารถในการสอนมากน้อยเพียงใด เป็นต้น

3. การประเมินผลกระบวนการ (Process Evaluation) คือการประเมินกระบวนการในการจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลการเรียนการสอนว่ามีกระบวนการดำเนินงานตามแผนที่กำหนดไว้หรือไม่

4. การประเมินผลผลลัพธ์ (Product Evaluation) คือการประเมินผลลัพธ์ของหลักสูตรว่าได้ผลตามจุดมุ่งหมายมากน้อยเพียงใด และมีปัญหาในการเรียนการสอนหรือไม่ และมากน้อยเพียงใด เป็นต้น

เกณฑ์การประเมินผล

การประเมินผลครั้งนี้ใช้แบบสอบถามแบบมาตรวัด 7 ระดับ ซึ่งสามารถตีค่ามัชฌิมเลขคณิต (Arithmetic mean) ได้ดังนี้ คือ

0.00 - 1.50	=	น้อยที่สุด
1.51 - 2.50	=	น้อย
2.51 - 3.50	=	ค่อนข้างน้อย
3.51 - 4.50	=	ปานกลาง
4.51 - 5.50	=	ค่อนข้างมาก
5.51 - 6.50	=	มาก
6.51 - 7.00	=	มากที่สุด

ส่วนเกณฑ์มาตรฐานที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ได้แก่

1. ความยากของเนื้อหาวิชาตามเกณฑ์ที่ยอมรับได้ คือ $\bar{x} = 3.51 - 5.50$ จาก 7.00 (ยากง่ายปานกลางถึงค่อนข้างยาก)

2. สำหรับคำถามเชิงประเมินผลข้ออื่นหรือมิติอื่นๆ เกณฑ์ที่ยอมรับได้ คือ $\bar{x} = > 4.50$ (มากกว่าปานกลาง)

ข้อจำกัดในการวิจัย

ในการประเมินครั้งนี้ ผู้วิจัยไม่ได้ศึกษาถึงความแตกต่างเกี่ยวกับเรื่องเพศ อายุ ภูมิหลังทางด้านการศึกษาลัทธิ และเศรษฐกิจ รวมทั้งระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนิสิตที่ให้ข้อมูลสำหรับการประเมิน

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. แบบทดสอบสัมฤทธิ์ผลของภาคและแบบทดสอบย่อยที่ใช้ในการทดสอบและประเมินผลของรายวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษ เป็นแบบสอบที่มีความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) เนื่องจากเป็นแบบสอบที่สร้างขึ้นโดยคณะอาจารย์ที่รับผิดชอบรายวิชาดังกล่าว และมีความรู้ความสามารถทางด้านการเรียนการสอนและการ

ทดสอบ

2. นิสิตที่ให้ข้อมูลตอบแบบสอบถามด้วยความจริงใจ และตรงตามสภาพความเป็นจริง เพราะแบบสอบถามไม่มีข้อความใดที่อาจจะทำให้เกิดผลเสียแก่ผู้ให้ข้อมูล อ่านเข้าใจง่าย ตอบง่าย และเสียเวลาในการตอบไม่มาก และผู้วิจัยได้เขียนไว้ในคำแนะนำในการตอบด้วยว่า ข้อมูลที่ได้รับจะเป็นประโยชน์ในการปรับปรุงการเรียนการสอนรายวิชาที่นิสิตให้ข้อมูลให้ดียิ่งขึ้น และจะไม่มีผลเสียใดๆ ต่อผลการเรียนรายวิชาดังกล่าวของนิสิต

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. สถาบันภาษาจะได้ทราบถึงข้อดีและข้อบกพร่องของหลักสูตรรายวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษ รวมทั้งข้อเสนอแนะในการปรับปรุงหลักสูตรรายวิชาให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น
2. สถาบันภาษาจะได้ข้อมูลเกี่ยวกับระดับความเหมาะสมและความสอดคล้องของหลักสูตรรายวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษที่ให้บริการการสอนในคณะศิลปกรรมศาสตร์ว่ามีมากน้อยเพียงใด ทั้งนี้เพื่อเป็นข้อมูลสำหรับการวางแผนเพื่อพัฒนาหลักสูตรรายวิชาต่างๆ ต่อไป
3. อาจารย์ที่รับผิดชอบรายวิชาดังกล่าวจะได้ข้อมูลจำนวนมากที่จะนำมาใช้พัฒนาหลักสูตรที่ตนรับผิดชอบให้ดียิ่งขึ้น
4. นิสิตจะได้เรียนภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับระดับความสามารถ ความสนใจ และพื้นฐานทางวิชาชีพของตนมากยิ่งขึ้น
5. คณะศิลปกรรมศาสตร์จะได้หลักสูตรที่สนองความต้องการของคณะมากยิ่งขึ้น
6. ในอนาคตนิสิตจะมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาดีขึ้นกว่าหลักสูตรเดิมก่อนการปรับปรุงแก้ไข

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. วิธีการประเมินผลรายวิชาภาษาอังกฤษ

จากการศึกษางานวิจัยเชิงประเมินผลรายวิชา หรือหลักสูตรภาษาอังกฤษในประเทศและต่างประเทศจำนวนหนึ่ง พบว่าผู้วิจัยใช้วิธีการประเมินผลแตกต่างกันพอสรุปได้เป็น 4 วิธีดังนี้

1. ใช้การวิจัยเชิงบรรยาย (Descriptive Research) ประกอบสถิติพรรณนา (Descriptive Statistics) คือ ค่าความถี่ ค่ามัธยฐานเลขคณิต และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เช่น งานวิจัยของอัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ (2522, 2523) และศิริรัฐ ทองใหญ่ฯ และคณะ (2525) เป็นต้น

2. ใช้การวิจัยเชิงบรรยายประกอบข้อมูลเชิงคุณลักษณะและเชิงปริมาณ (quality and quantity data) เช่น การสัมภาษณ์ ข้อมูลจากอนุทินของผู้เรียน (learner diaries) แบบแสดงความคิดเห็นภายหลังการเรียน (post-lesson comment sheets) และแบบสอบถาม เช่น งานวิจัยของ Barnard (1996) ซึ่งพบว่าการใช้ข้อมูลจากหลายแหล่งดังกล่าว มีประโยชน์ต่อการประเมินผลหลักสูตรรายวิชามาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อมูลจากแบบแสดงความคิดเห็นภายหลังการเรียน และการสัมภาษณ์ และสรุปว่าไม่มีวิธีใดที่ดีที่สุดเพียงวิธีเดียวที่จะใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการประเมินผลหลักสูตร แต่ควรจะใช้หลายๆ วิธี

3. ใช้ CIPP Model เพียงอย่างเดียว เช่น งานวิจัยของ อุทุมพร ชื่นวิญญา (2545) พเยาว์ สุลล (2540) สนิท วิศิษฐภากุล (2528) สุภาวดี เครือโชติกุล (2537) และอัญชลี บรรจงศิริ (2539) เป็นต้น

4. ใช้แบบจำลองหลายอย่างมาประยุกต์ใช้ คือ CIPP Model, Stake's Model และ Puissance Technique เช่น งานวิจัยของสุพัฒน์ สุกมลสันต์ และคณะ (2529)

2. การประเมินผลหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้ CIPP Model

ในปี พ.ศ. 2529 สุพรรณ และคณะ (2529) ได้ประเมินผลหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน โดยอาศัยรูปแบบผลระหว่าง CIPP Model, Stake's Model และ Puissance Technique สรุปผลการวิจัยคือ หลักสูตรนี้สนองความต้องการของสังคม คณะ และผู้เรียน เป็นอย่างดี สอดคล้องกับแนวโน้มใหม่ทางการเรียนการสอนภาษา คือเน้นหนักที่การเรียนการสอนเพื่อการสื่อสาร วัตถุประสงค์ ความมุ่งหมาย เป้าหมาย เนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอนและการประเมินผลมีความสัมพันธ์กันเป็นอย่างดี เนื้อหาของหลักสูตรมีคุณภาพดีและความเหมาะสมกับผู้เรียนในระดับปานกลาง แต่การเรียนเนื้อหายังไม่เป็นระบบที่ดี และการเรียนการสอนยังไม่เหมาะกับหลักสูตรที่เน้นการสื่อสารความหมายเป็นสำคัญ ผลลัพธ์ของหลักสูตรด้านสัมฤทธิ์ผลในการเรียนและแรงจูงใจอยู่ในระดับปานกลาง นิสิตส่วนใหญ่มีสัมฤทธิ์ผลด้านการอ่านในระดับน่าพอใจ แต่ด้านการเขียนยังต้องปรับปรุงแก้ไข

ในปี 2545 อุทุมพร ชื่นวิญญา ได้ใช้ CIPP Model ประเมินผลหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลายของโรงเรียนโยธินบูรณะ และพบว่าหลักสูตรสามารถทำให้ผู้เรียนมีความรู้และความสามารถทางภาษาอังกฤษมาก ยกเว้นความสามารถด้านการสื่อสารและความเชื่อมั่นตนเองในการใช้ภาษาอังกฤษยังอยู่ในระดับปานกลาง (อุทุมพร ชื่นวิญญา, 2545)

ส่วนการประเมินผลหลักสูตรรายวิชาอื่นในโครงการต่างๆ นอกเหนือจากวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้ CIPP Model มีหลายเรื่อง เช่น การประเมินผลหลักสูตรนายสิบอาวุโสเหล่าแพทย์ พุทธศักราช 2535 ของกรมแพทย์ทหารบก (เพียว์ สุผล, 2540) การประเมินผลหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาศึกษาชั้นสูงวิชาเอกพลศึกษา พุทธศักราช 2529 ของกรมพลศึกษา (อัญชลี บรรจงศิริ, 2539) การประเมินผลหลักสูตรพยาบาลศาสตรระดับปริญญาตรี พุทธศักราช 2531 ของวิทยาลัยก่อการุณย์ (สุภาวดี เครือโชติกุล, 2537) และการประเมินผลหลักสูตรทหารอากาศไทยพุทธศักราช 2525 (สนธิ วิศิษฐานุกุล, 2528) ปรากฏว่างานวิจัยต่างๆ ดังกล่าวแล้วสามารถดำเนินการประเมินผลหลักสูตรได้เป็นอย่างดีเมื่อใช้ CIPP Model เป็นแนวคิดในการดำเนินการวิจัย โดยผู้วิจัยแต่ละคนจะทำการประเมินผลหลักสูตรครบทั้ง 4 ด้าน ตามแนวคิดของ CIPP Model ดังได้กล่าวมาแล้ว

อนึ่ง จากการศึกษาของ เนติ เหลียวเรศ เมื่อปี พ.ศ. 2541 เพื่อวิเคราะห์รูปแบบการนำ CIPP Model ไปใช้ในการประเมินผลโครงการต่างๆ ทางการศึกษาของบัณฑิตมหาวิทยาลัยต่างๆ 10 แห่ง พบว่ามีอยู่ทั้งหมด 5 แบบ และแบบที่นิยมมากที่สุดถึงร้อยละ 73.90 ได้แก่การใช้รูปแบบดังกล่าวประเมินผลโครงการที่กำลังดำเนินการอยู่ จนกระทั่งโครงการสิ้นสุด โดยประเมินสภาวะแวดล้อม (context) และปัจจัยนำเข้า (input) ย้อนหลัง แล้วจึงประเมินผลกระบวนการ (process) และผลลัพธ์ (product) และผลจากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) พบว่า การนำ CIPP Model ไปใช้ในการประเมินผลโครงการสามารถทำนายคุณภาพของการประเมินได้อย่างมีนัยสำคัญ และสามารถอธิบายความแปรปรวนได้ร้อยละ 24.90 (เนติ เหลียวเรศ, 2541)

ดังนั้น ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีความเห็นว่า CIPP Model เป็นรูปแบบการประเมินที่มีความเหมาะสมกับการประเมินผลหลักสูตรภาษาอังกฤษเป็นอย่างดี จึงได้ใช้แนวคิดการประเมินผลหลักสูตรครั้งนี้ตามแนวคิดของ Stufflebeam (Stufflebeam, 2002)

วิธีการประเมินผล

ในการประเมินผลหลักสูตรเสริมทักษะภาษาอังกฤษครั้งนี้ ผู้ประเมินได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ประชากรและพลวิจัย

ก. ประชากร (Population)

1. ประชากรของการประเมินผลครั้งนี้คือ นิสิตชั้นปีที่ 1 คณะศิลปกรรมศาสตร์ที่กำลังเรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษในภาคต้นปีการศึกษา พ.ศ. 2545 จำนวนทั้งสิ้น 97 คน โดยแบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม ผู้ประเมินได้แจกแบบสอบถามให้แก่ นิสิตตอบทุกคน

2. อาจารย์ของสถาบันภาษาที่สอนรายวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษในภาคต้นปีการศึกษา พ.ศ. 2545 จำนวน 4 คน ผู้ประเมินได้สัมภาษณ์อาจารย์ 3 คน (ไม่รวมผู้ประเมิน)

ข. พลวิจัย (Subjects)

จากนิสิตจำนวนทั้งหมด 97 คนเมื่อกำหนดให้ความคลาดเคลื่อนในการสุ่มไม่เกินร้อยละ 5 และความเชื่อถือได้ร้อยละ 95 ได้ขนาดกลุ่มพลวิจัยที่เหมาะสมจำนวน 76 คน (Krejcie and Morgan, 1970:607) ดังนั้นผู้วิจัยจึงใช้เครื่องคอมพิวเตอร์สุ่มตัวอย่างขนาดดังกล่าวด้วยโปรแกรม SPSS (Statistical Package for the Social Sciences) Version 11.50

2. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้เพื่อการประเมินผลครั้งนี้มี 2 อย่าง คือ แบบสอบถามความคิดเห็นเชิงประเมินเกี่ยวกับหลักสูตรรายวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่ง รศ.ดร.สุพัฒน์ สุกมลสันต์ สร้างขึ้นเพื่อใช้ในการวิจัย (สุพัฒน์ สุกมลสันต์, 2547) แล้วผู้วิจัยนำมาประยุกต์ใช้สอบถามนิสิตเกี่ยวกับความคิดเห็นต่อรายวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษ แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยคำถามที่สำคัญ 3 ด้าน คือ

- 1) ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้กรอกแบบสอบถาม
- 2) ข้อมูลเพื่อการประเมินผลทั้ง 4 มิติ ของ CIPP Model คือ สภาวะแวดล้อมหรือบริบท ปัจจัยนำเข้า กระบวนการเรียนการสอน และผลลัพธ์ และ
- 3) ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงรายวิชานี้ แบบสอบถามนี้มีค่าความตรงเชิงเนื้อหา (I-O Index) = 0.87 และค่าความเที่ยงแบบ Cronbach alpha = 0.95 แบบสอบถามส่วนที่ 2 เป็นแบบ Likert Scale ที่มี 7 ระดับ และส่วนที่ 3 เป็นแบบคำถามปลายเปิด (Open-ended Question) เพื่อให้ผู้ตอบแสดงความคิดเห็น ส่วนเครื่องมืออีกอย่างหนึ่งที่ใช้ คือการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนเกี่ยวกับความคิดเห็นต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนรายวิชาที่มุ่งประเมิน

3. วิธีเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้ประเมินดำเนินการเก็บรวบรวม และวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. นำแบบสอบถามความคิดเห็นเชิงประเมิน ไปแจกให้นิสิตทั้งหมดที่กำลังเรียนรายวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษในภาคต้นปีการศึกษา พ.ศ. 2545 ในวันสอบปลายภาค โดยให้นิสิตตอบและคืนทันทีหลังจากทำข้อสอบปลายภาคเสร็จแล้ว
2. สัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนทุกคน (3 คน) ตามประเด็นต่างๆ ของรูปแบบการประเมินแบบ CIPP Model

3. นำแบบสอบถามมาเตรียมข้อมูลโดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์อ่านผลการตอบของนิสิตแต่ละคน ส่วนที่เป็นความคิดเห็น ผู้วิจัยทำการรวบรวมและสรุปผลเอง
4. ใช้เครื่องคอมพิวเตอร์สุ่มกระจายคำตอบนิสิตจำนวน 76 คน จาก 97 คน เพื่อใช้เป็นพลวิสัยสำหรับการประเมินผลครั้งนี้
5. นำข้อมูลที่ได้จากพลวิสัยมาวิเคราะห์หาค่ามัธยฐานเลขคณิต ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) โดยใช้โปรแกรม SPSS (Statistical Package for the Social Sciences) Version 11.50
6. รวบรวมและสรุปผลความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอนที่ได้จากการสัมภาษณ์

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตารางแสดงผลการประเมินรายวิชา 5500091 (Con Skills Eng) ทั้ง 4 มิติ และ 9 ด้าน

ข้อที่	ด้านที่ประเมิน และคำถามเชิงประเมิน	ผลลัพธ์		ผลการประเมิน
		$\bar{X}$	S.D.	
ก.	สภาวะแวดล้อม			
	1. ความจำเป็น	5.85	0.76	6
1.	ในอนาคตภาษาอังกฤษจะมีความจำเป็นต่อการดำรงชีวิตของท่านมากน้อยเพียงใด	6.49	0.77	6
2.	ปกติแล้วท่านใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษาค้นคว้าในการเรียนมากน้อยเพียงใด	4.58	1.31	5
3.	รายวิชานี้ควรจะอยู่ในหลักสูตรอย่างที่เป็นอยู่ขณะนี้มากน้อยเพียงใด	5.53	1.32	6
ข.-ค.	ปัจจัยนำเข้า และกระบวนการ			
	2. ความต่อเนื่องของหลักสูตร	4.73	1.02	5
4.	รายวิชานี้มีความต่อเนื่องด้านเนื้อหา คำศัพท์ และโครงสร้างทางภาษากับรายวิชาภาษาอังกฤษอื่นที่ท่านเพิ่งเรียนมาในภาคเรียนก่อนมากน้อยเพียงใด	4.47	1.31	4
5.	เนื้อหาของรายวิชามีความสัมพันธ์และต่อเนื่องกันมากน้อยเพียงใด	5.00	1.13	5
	3. ความเหมาะสมของหลักสูตร	4.72	0.86	5
6.	เนื้อหาของรายวิชามีความยากสำหรับท่านมากน้อยเพียงใด	5.18	1.10	5
7.	เนื้อหาของรายวิชามีความน่าสนใจสำหรับท่านมากน้อยเพียงใด	4.83	1.17	5
8.	เนื้อหาของรายวิชามีประโยชน์สำหรับท่านมากน้อยเพียงใด	4.53	1.22	5
9.	วิธีการเรียนการสอนเหมาะสมกับความสามารถของท่านมากน้อยเพียงใด	4.12	1.47	4
10.	เนื้อหาวิชาเหมาะสมกับความสามารถของท่านมากน้อยเพียงใด	4.59	1.03	5
11.	กิจกรรมในการเรียนการสอนน่าสนใจสำหรับท่านมากน้อยเพียงใด	4.36	1.09	4
12.	กิจกรรมในการเรียนการสอนมีประโยชน์ต่อท่านมากน้อยเพียงใด	5.12	1.11	5

ข้อที่	ด้านที่ประเมิน และคำถามเชิงประเมิน	ผลลัพธ์		ผลการประเมิน
		$\bar{X}$	S.D.	
13.	กิจกรรมการเรียนรู้การสอนเหมาะสมกับความสามารถของท่าน มากน้อยเพียงใด	4.72	1.02	5
	4. ความสอดคล้องกิจกรรมการเรียนรู้การสอนกับปัจจัยอื่นๆ	4.82	0.82	5
14.	เนื้อหาของรายวิชาตรงกับความต้องการของท่านมากน้อยเพียงใด	4.04	1.31	4
15.	เนื้อหาของรายวิชามีความสอดคล้องกับประสบการณ์เดิมของท่าน มากน้อยเพียงใด	4.95	1.21	5
16.	แบบทดสอบกลางภาคมีความสอดคล้องกับเนื้อหาที่ท่านเรียน มากน้อยเพียงใด	5.50	1.08	5
	5. ปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอนรายวิชา	4.71	1.04	5
17.	ผู้สอนใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนมากน้อยเพียงใด	5.46	1.02	5
18.	ท่านมีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนรายวิชานี้ในห้องเรียน มากน้อยเพียงใด	4.92	1.86	5
19.	ท่านมีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนมากน้อยเพียงใด	3.76	1.48	4
	6. ความหลากหลายของปัจจัยนำเข้าและกระบวนการ	4.41	0.77	4
20.	รายวิชานี้มีคำศัพท์ใหม่สำหรับท่านมากน้อยเพียงใด	3.28	1.57	3
21.	รายวิชานี้มีโครงสร้างทางภาษาและสำนวนภาษาใหม่สำหรับท่าน มากน้อยเพียงใด	4.66	1.20	5
22.	สื่อการเรียนการสอนรายวิชานี้นอกจากสิ่งพิมพ์มีมากน้อยเพียงใด	4.97	1.15	5
23.	เนื้อหาและกิจกรรมการเรียนรู้การสอนมีความหลากหลาย มากน้อยเพียงใด	4.59	1.19	5
24.	รายวิชานี้มีแบบฝึกหัด การบ้าน แบบทดสอบย่อย และอื่นๆ ที่ผู้สอนมอบหมายมากน้อยเพียงใด	4.59	1.20	5
	7. การให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้	5.23	0.84	5
25.	การเรียนรู้วิชานี้ ท่านได้ศึกษา ค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียน มากน้อยเพียงใด	3.76	1.31	4
26.	ผู้สอนมีเจตคติและความใส่ใจที่ดีต่อผู้เรียนมากน้อยเพียงใด	5.67	1.11	6
27.	ผู้สอนเปิดโอกาสให้ท่านซักถามปัญหาในการเรียนได้มากน้อยเพียงใด	5.78	1.17	6
28.	ผู้สอนให้ความสำคัญกับผู้เรียนมากน้อยเพียงใด	5.72	1.13	6
ง.	ผลลัพธ์			
	8. เจตคติของผู้เรียนต่อหลักสูตร	5.28	0.97	5
29.	ท่านมีความรู้สึกที่ดีต่อกิจกรรมการเรียนรู้การสอนมากน้อยเพียงใด	5.26	1.08	5
30.	ท่านมีความรู้สึกที่ดีต่อเนื้อหาวิชาเรียนมากน้อยเพียงใด	5.28	1.06	5
31.	ท่านมีความรู้สึกที่ดีต่อบรรยากาศในการเรียนมากน้อยเพียงใด	5.33	1.29	5

ข้อที่	ด้านที่ประเมิน และคำถามเชิงประเมิน	ผลลัพธ์		ผลการประเมิน
		$\bar{X}$	S.D.	
32.	9. ความพึงพอใจ ประโยชน์ และความสำเร็จในการเรียน	4.98	1.01	5
33.	ท่านมีความพึงพอใจกับผลการสอบกลางภาคของท่านมากน้อยเพียงใด	4.80	1.31	5
34.	ท่านคิดว่าท่านได้ประโยชน์จากการเรียนรายวิชานี้มากน้อยเพียงใด	4.79	1.20	5
34.	ท่านคิดว่าท่านประสบผลสำเร็จในการเรียนรายวิชานี้มากน้อยเพียงใด	5.37	1.22	5
ก.	สภาวะแวดล้อม	5.85	0.76	6
ข.	ปัจจัยนำเข้า	4.55	0.77	5
ค.	กระบวนการ	4.92	0.75	5
ง.	ผลลัพธ์	5.13	0.88	5
สรุป	3 = 1, 4 = 6, 5 = 22, 6 = 5, pass = 27, fail = 7 & mean = 4.91			

- ** 1. เกณฑ์มาตรฐานการประเมินทุกข้อ ยกเว้นข้อที่ 6 คือ > 4.50
2. เกณฑ์มาตรฐานการประเมินข้อที่ 6 คือ $= 3.51 - 5.50$
3. รหัสท้ายข้อคำถามบ่งบอกที่อยู่ในแบบสอบถามในภาคผนวก

จาก ตารางแสดงผลการประเมินฯ พบว่าในจำนวนคำถามเชิงประเมิน 34 ข้อ มีอยู่ 22 ข้อ หรือร้อยละ 64.70 ที่พลวิชัยส่วนมากประเมินในระดับค่อนข้างมาก และอีก 5 ข้อ หรือร้อยละ 14.76 อยู่ในระดับมาก กล่าวโดยรวมแล้วมีอยู่ 27 ข้อ หรือร้อยละ 79.41 ที่ผ่านเกณฑ์การประเมิน และมีอีก 7 ข้อที่ไม่ผ่านเกณฑ์การประเมินและควรได้รับการปรับปรุงแก้ไข

ข้อที่อยู่ในระดับมากและมีคุณสมบัติที่ดีมีอยู่ทั้งหมด 5 ข้อ ได้แก่ ความจำเป็นของภาษาอังกฤษต่อการดำรงชีวิตในอนาคต การให้มีรายวิชานี้ต่อไปในหลักสูตร เจตคติและความใส่ใจต่อผู้เรียน การเปิดโอกาสให้ซักถามปัญหาการเรียน และการที่ผู้สอนให้ความสำคัญต่อผู้เรียน

ส่วนข้อที่ควรปรับปรุงแก้ไขคือข้อที่พลวิชัยโดยมากมีความเห็นอยู่ในระดับปานกลางและค่อนข้างน้อย มีอยู่ทั้งหมด 7 ข้อ คือ ความต่อเนื่องของรายวิชานี้กับวิชาอื่น ความเหมาะสมของวิธีการเรียนการสอนกับความสามารถของผู้เรียน ความน่าสนใจของกิจกรรมการเรียนการสอน ความสอดคล้องของเนื้อหาวิชากับความต้องการของผู้เรียน โอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน จำนวนคำศัพท์ใหม่สำหรับผู้เรียน และการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียน

อนึ่ง เมื่อพิจารณาภาพรวมของการประเมินรายวิชานี้แต่ละประเด็นแล้ว พลวิชัยส่วนใหญ่มีความเห็นดังนี้

1. รายวิชานี้มีความจำเป็นมาก
2. ความต่อเนื่องของหลักสูตรมีค่อนข้างมาก
3. หลักสูตรมีความเหมาะสมค่อนข้างมาก
4. ความสอดคล้องของกิจกรรมการเรียนการสอนกับปัจจัยต่างๆ มีค่อนข้างมาก
5. ปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการเรียนการสอนมีค่อนข้างมาก
6. ความหลากหลายของปัจจัยนำเข้าและกระบวนการเรียนการสอนอยู่ในระดับปานกลาง
7. การเรียนการสอนแบบให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนมีค่อนข้างมาก

8. ผู้เรียนมีเจตคติต่อหลักสูตรดีค่อนข้างมาก และ

9. ผู้เรียนมีความพึงพอใจ ได้รับประโยชน์ และประสบผลสำเร็จในการเรียนค่อนข้างมาก

ดังนั้น จะเห็นได้ว่า 1 ใน 9 ของประเด็นการประเมินผู้เรียนเห็นว่าอยู่ในระดับมาก มี 6 ประเด็นอยู่ในระดับค่อนข้างมาก และมีเพียงประเด็นเดียวที่อยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น

สำหรับการประเมินทั้ง 4 มิติดังนั้น พลวิชัยส่วนมากมีความเห็นว่า หลักสูตรของรายวิชานี้เหมาะสมกับสภาวะแวดล้อมดีมาก ส่วนปัจจัยนำเข้า กระบวนการเรียนการสอน และผลลัพธ์รวมจากการเรียนต่างอยู่ในระดับเหมาะสมค่อนข้างมาก

อนึ่ง เมื่อพิจารณาโดยภาพรวมทุกๆ ด้านของการประเมินแล้วพบว่า รายวิชานี้มีคุณภาพอยู่ในระดับดีค่อนข้างมาก ($\bar{X} = 4.91$ จาก 7.00)

สำหรับการประเมินทั้ง 4 มิติดังนั้น พลวิชัยส่วนมากมีความเห็นว่า หลักสูตรของรายวิชานี้เหมาะสมกับสภาวะแวดล้อมดีมาก ส่วนปัจจัยนำเข้า กระบวนการเรียนการสอน และผลลัพธ์รวมจากการเรียนต่างอยู่ในระดับเหมาะสมค่อนข้างมาก โดยมีรายละเอียดดังนี้

ก. สภาวะแวดล้อม

นิสิตเห็นว่าภาษาอังกฤษมีความสำคัญสำหรับคนไทยในปัจจุบันนี้มาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเรียนในมหาวิทยาลัย และแม้กระทั่งในอนาคตภาษาอังกฤษก็ยังมีความสำคัญอย่างมากต่อการดำรงชีวิต ดังนั้นนิสิตเห็นว่ามีควมสมควรค่อนข้างมากที่รายวิชานี้จะอยู่ในหลักสูตรอย่างที่เป็นอยู่ในขณะนี้ ถึงแม้ว่าโดยปกติแล้วนิสิตศิลปกรรมศาสตร์ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษาค้นคว้าในการเรียนเพียงระดับปานกลางก็ตาม

ข. ปัจจัยนำเข้า

เนื้อหาของรายวิชาที่น่าสนใจและท้าทายความสามารถค่อนข้างมาก แต่มีประโยชน์และตรงความต้องการในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านิสิตที่เรียนบางสาขาวิชา เช่น ดุริยางค์ไทย และนาฏศิลป์ไทย มีความจำเป็นที่จะต้องค้นคว้าข้อมูลเป็นภาษาอังกฤษน้อยกว่าสาขาวิชาอื่นๆ เนื้อหาของรายวิชาสอดคล้องกับประสบการณ์เดิมของนิสิตค่อนข้างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งนิสิตที่มาจากโรงเรียนสายสามัญ แต่มีความต่อเนื่องด้านเนื้อหา คำศัพท์ และโครงสร้างทางภาษากับรายวิชาภาษาอังกฤษที่นิสิตเพิ่งเรียนมาก่อนจะเข้ามาเรียนในคณะศิลปกรรมศาสตร์ในระดับปานกลาง วิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษนี้เป็นรายวิชาที่เน้นให้ความสำคัญกับไวยากรณ์อังกฤษเป็นหลัก ดังนั้นจึงเป็นไปได้มากที่เนื้อหาและคำศัพท์จะมีความต่อเนื่องกับรายวิชาภาษาอังกฤษที่นิสิตเพิ่งเรียนมาเพียงในระดับปานกลาง ในตัวรายวิชาเองก็มีความสัมพันธ์และต่อเนื่องกันในระดับปานกลางเช่นกัน เพราะแต่ละบทเป็นเรื่องหลักไวยากรณ์ต่างๆ นิสิตเห็นว่ารายวิชานี้มีความยากค่อนข้างมาก จึงเหมาะสมกับความสามารถของนิสิตเพียงแค่ปานกลาง ดังนั้นแรงจูงใจในการเรียนวิชานี้จึงอยู่ในระดับปานกลางเช่นกัน สำหรับวิธีการเรียนการสอน นิสิตเห็นว่าเหมาะสมกับความสามารถของนิสิตในระดับปานกลางและใช้สื่อการเรียนการสอนนอกจากสิ่งพิมพ์ค่อนข้างมาก อาทิ เช่น แผ่นใส กระดานดำ เป็นต้น

ค. กระบวนการเรียนการสอน

ผลการวิจัยพบว่า ผู้สอนมีเจตคติที่ดี และเอาใจใส่ผู้เรียนมาก จะเห็นได้จากการที่ผู้สอนมาสอนรายวิชานี้สม่ำเสมอมากที่สุด เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ซักถามปัญหาในการเรียน ตรวจงานและส่งคืนตามกำหนดเวลาค่อนข้างมาก ดังนั้นคำแนะนำที่ได้จากผู้สอน ไม่ว่าจะเป็นระหว่างสอน หรือจากงานที่ได้รับคืน จึงเป็นประโยชน์ต่อการเรียนวิชานี้

ค่อนข้างมากเช่นกัน นอกจากนี้ผู้สอนโดยเฉพาะกลุ่ม 1 และกลุ่ม 2 ซึ่งเป็นกลุ่มนิสิตที่มีความสามารถทางภาษาในระดับดีมาก ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอน และมีความชำนาญค่อนข้างดีมากในการใช้สื่อการสอนอื่น นอกจากสิ่งพิมพ์ กิจกรรมในชั้นเรียนมีความเหมาะสม และความหลากหลายในระดับปานกลาง นอกจากนี้นิสิตคิดว่ากิจกรรมเหล่านี้มีประโยชน์ต่อนิสิตในระดับปานกลาง

อนึ่ง การวิจัยยังพบอีกว่า รายวิชานี้มีแบบฝึกหัด การบ้าน และแบบทดสอบย่อยในระดับปานกลาง แต่นิสิตคิดว่าตนได้ทำแบบฝึกหัดค่อนข้างมาก และแบบทดสอบกลางภาคมีความสอดคล้องกับเนื้อหาค่อนข้างมาก เนื่องจากข้อสอบเป็นแบบสอบผลสัมฤทธิ์ในการเรียน (Achievement Test)

ง. ผลลัพธ์

นิสิตส่วนใหญ่มาเรียนวิชานี้สม่ำเสมอมาก และสนุกกับการเรียนค่อนข้างมาก ถึงแม้จะมีนิสิตจำนวนมาก โดยเฉพาะกลุ่ม 3 และ 4 ซึ่งมีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับปานกลางและต่ำจะมีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนวิชานี้ในห้องเรียนค่อนข้างน้อย แต่นิสิตคิดว่าจะมีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนมากเนื่องจากนิสิตคณะศิลปกรรมศาสตร์มีโอกาสแสดงผลงานต่อชาวต่างชาติทั้งในและนอกประเทศอยู่เสมอๆ นอกจากนี้นิสิตมีความรู้สึกที่ดีต่อกิจกรรมการเรียนการสอน เนื้อหารายวิชา บรรยากาศในการเรียนการสอน และผลสอบกลางภาคค่อนข้างมาก

อนึ่ง เมื่อพิจารณาโดยภาพรวมทุกๆ ด้านของการประเมินแล้วพบว่า รายวิชานี้มีคุณภาพอยู่ในระดับดีค่อนข้างมาก ($\bar{X} = 4.91$ จาก 7.00)

ข้อเสนอแนะจากนิสิต และอาจารย์ผู้สอนรายวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษ

1. ควรเพิ่มทักษะอื่นๆ ทางภาษา ได้แก่ การอ่าน การฟัง การพูด เข้าไปในรายวิชานี้ แทนที่จะมุ่งเน้นไวยากรณ์เพียงอย่างเดียว เพื่อให้นิสิตมีความพร้อมที่จะเรียนภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 มากยิ่งขึ้น
2. คณะศิลปกรรมศาสตร์ควรจัดให้นิสิตลงทะเบียนเรียนรายวิชานี้ให้ต่อเนื่องกับวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 โดยไม่ต้องเว้นช่วงหนึ่งภาคการศึกษา
3. คณะควรช่วยกำชับนิสิตในเรื่องระเบียบวินัยในการเข้าเรียน เพราะนิสิตจำนวนหนึ่งไม่ค่อยมีระเบียบวินัยในการเข้าเรียน ไม่สนใจเรียน พฤติกรรมการเรียนในเชิงลบต่างๆ เหล่านี้ ประกอบกับพื้นฐานความรู้ค่อนข้างต่ำถึงต่ำมาก อาจจะมีผลทำให้นิสิตกลุ่มนี้ไม่สามารถประสบความสำเร็จในการเรียนวิชานี้ในเวลาเพียง 64 ชั่วโมง
4. คณะศิลปกรรมศาสตร์ ควรกำหนดเกณฑ์ในการรับนิสิตเข้าเรียน โดยพิจารณาคะแนนสอบวิชาภาษาอังกฤษด้วย เพราะพื้นฐานภาษาอังกฤษที่ต่ำมากจะเป็นอุปสรรคต่อความสำเร็จในการศึกษา และทำให้นิสิตไม่สามารถถ่ายทอดศาสตร์และศิลป์ออกมาสู่ความเป็นนานาชาติได้อย่างดีในอนาคต

สรุป

การเตรียมความพร้อมนิสิตในด้านไวยากรณ์ก่อนที่นิสิตจะเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 นั้นเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับนิสิตที่มีพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษไม่ดีนัก รายวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษ (Consolidating Skills in English) สามารถช่วยปูพื้นฐานให้นิสิตมีความพร้อมในการเรียนรายวิชาที่สูงขึ้น แต่การที่นิสิตจะมีความรู้และความพร้อมที่จะเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษขั้นสูงขึ้นไปหรือไม่ขึ้นอยู่กับความใส่ใจของนิสิตเองด้วย

บรรณานุกรม

- เนติ เกลียวเรศ. การประเมินนิเทศกรรมการใช้ CIPP Model เพื่อการประเมินโครงการทางการศึกษา, **วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต**. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541.
- เพียว สุล. ประเมินหลักสูตรนายสิบอาวุโสเหล่าแพทย์ พุทธศักราช 2535 ของกรมแพทย์ทหารบก, **วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต**. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2540.
- ศิริรัฐ ทองใหญ่ ณ อยุธยา และคณะ. การวิจัยเชิงประเมินผลรายวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจสำหรับนิสิตปีที่ 3 คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี. **รายงานการวิจัย**. กรุงเทพฯ: สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.
- สนธิ วิเศษภูฏากุล. การประเมินผลหลักสูตรทหารอากาศไทยพุทธศักราช 2525, **วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต**. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.
- สุพัฒน์ สุกมลสันต์ และคณะ. การประเมินผลหลักสูตรรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน. **รายงานการวิจัย**. สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529.
- สุพัฒน์ สุกมลสันต์. การประเมินผลความต่อเนื่องและความเหมาะสมของหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษที่ใช้ในคณะต่างๆ ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. **รายงานการวิจัย**. กรุงเทพฯ: สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2547.
- สุภาวดี เครือโชติกุล. ประเมินหลักสูตรพยาบาลศาสตร์ ระดับปริญญาตรี พุทธศักราช 2531 ของวิทยาลัยพยาบาลเกื้อการุณย์, **วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต**. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2537.
- อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ. การประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคลวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 2. **รายงานการวิจัย**. กรุงเทพฯ: สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522.
- อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ. การประเมินผลรายวิชา EAP Writing ของสถาบันภาษา ปีการศึกษา 2523. **รายงานการวิจัย**. กรุงเทพฯ: สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523.
- อัญชลี บรรจงศิริ. ประเมินหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง วิชาเอกพลศึกษา พุทธศักราช 2529 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2534) กรมพลศึกษา, **วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต**. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.
- อุทุมพร ชื่นวิญญา. การประเมินผลหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาของโรงเรียนโยธินบูรณะ, **วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต**. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.
- Barnard, R.B. Course Evaluation: *The Learner's Perspective*, **MA Thesis in Linguistics (TESOL)**. London: Surrey University, 1996. Retrieved from http://www.surrey.ac.uk/ALRG/dissertations/Barnard_R_1997.html on July 25, 2004.
- Krejcie, R. and Morgan, D. W. *Determining Sample Sizes of Research Activities*, **Journal of Educational and Physiological Measurement**, 30, 1970:607-610.
- Stufflebeam, D.L. **CIPP Evaluation Model Checklist, 2002**. Retrieved from <http://www.wmich.edu/evalctr/checklists/cippchecklist.htm> on August 10, 2004
- Wheeler, M. (1983). **Curriculum Process**. London : Open University Press, 1983.

ศูนย์พัฒนาศักยภาพของรัฐบาล สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

- 1** หลักสูตรการฝึกออกเสียงเพื่อการสื่อสาร (Pronunciation Training for Effective Communication) ครั้งที่ 1 / 2549 ประจำปี 2549
อบรมทุกวันอังคารและวันพฤหัสบดี ตั้งแต่วันที่ 31 มกราคม - 21 มีนาคม 2549 เวลา 17.30-19.30 น. จำนวน 30 ชั่วโมง
ค่าลงทะเบียนคนละ 4,300 บาท
- วัตถุประสงค์** หลักสูตรนี้มุ่งให้ความรู้ความเข้าใจในระบบเสียง การออกเสียงในระดับคำ ประโยค และการพูดโต้ตอบให้ถูกต้อง เมื่อผู้เข้ารับการอบรมจบหลักสูตรนี้จะสามารถพูดสื่อสารได้คล่อง
- หัวข้อการอบรม** ฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษให้สามารถสื่อสารได้ชัดเจน และมีประสิทธิภาพในลักษณะต่างๆ ดังนี้
1. ระบบเสียงในภาษาอังกฤษ
 2. การออกเสียงตามฐานเสียง
 3. การออกเสียงหนักเบา การแบ่งพยางค์ จังหวะการออกเสียง
 4. การออกเสียงเพื่อสื่อความหมายต่างๆ และการฝึกภาคปฏิบัติ

- 2** หลักสูตรการสื่อสารภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพ (Effective Communication) ครั้งที่ 1/2549 ประจำปี 2549
อบรมทุกวันเสาร์ ตั้งแต่วันที่ 28 มกราคม - 1 เมษายน 2549 เวลา 08.00-12.15 น. จำนวน 40 ชั่วโมง
ค่าลงทะเบียนคนละ 4,800 บาท
- วัตถุประสงค์** เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษให้สามารถสื่อความหมายในสถานการณ์ต่างๆ
- หัวข้อการอบรม** การอบรมทักษะการสื่อสารด้านการฟังและการพูด (Developing Oral Communication Skills)
- Asking for / giving information, greeting
 - Making appointments
 - Asking for / giving directions
 - Using the telephone
 - Making complaints
 - Asking for permission

ผู้สมัครเข้ารับการอบรมจะต้องทำการสอบ Placement Test ในวันเสาร์ที่ 7 มกราคม 2549

- 3** หลักสูตร ทักษะการเสนอผลงาน (Presentation Skills) ครั้งที่ 1 / 2549 ประจำปี 2549
อบรมทุกวันเสาร์ ตั้งแต่วันที่ 28 มกราคม - 25 มีนาคม 2549 เวลา 08.30-15.30 น. จำนวน 45 ชั่วโมง
ค่าลงทะเบียนคนละ 7,800 บาท
1. Introducing Yourself and Your Organization
 2. Features of Good Presentations
 3. Planning Your Presentation : Making a Good Start
 4. Organizing Ideas for Your Presentation
 5. Finishing off with Effective Conclusion
 6. The Language of Oral Presentation
 7. Your Body Language and Your Presentation
 8. Using Visual Aids to Support Your Presentation
 9. Introducing Speakers and Moderating Discussions
 10. Final Project Presentation
 11. Holding Meeting, Negotiation and Discussion

ผู้สมัครเข้ารับการอบรมจะต้องทำการสอบคัดเลือก ในวันเสาร์ที่ 7 มกราคม 2549

- 4** หลักสูตร การเขียนเพื่อวิชาชีพ (Professional Writing) ครั้งที่ 1 / 2549 ประจำปี 2549
อบรมทุกวันเสาร์ ตั้งแต่วันที่ 28 มกราคม - 1 เมษายน 2549 เวลา 08.30-11.45 น. จำนวน 30 ชั่วโมง
ค่าลงทะเบียนคนละ 5,500 บาท
- วัตถุประสงค์** เพื่อฝึกฝนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษรูปแบบต่างๆ ที่จำเป็นต่อการปฏิบัติงาน
- หัวข้อการอบรม** ฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษให้สามารถสื่อสารได้ถูกต้องและมีประสิทธิภาพในลักษณะต่างๆ ดังนี้
1. Note and Messages
 2. E-mail
 3. Memos
 4. Minutes of the Meeting / Agendas and Notices of the Meeting
 5. Forms
 6. Letters (Faxed Letters, Follow-up Letters, etc.)

สมัครเข้ารับการอบรมจะต้องทำการสอบคัดเลือก ในวันเสาร์ที่ 7 มกราคม 2549

สอบถามรายละเอียดได้ที่ โทร. 0 2218 6100, 0 2218 6027

การประเมินผลความต่อเนื่อง และความเหมาะสม

ของหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ ที่ใช้ในคณะต่าง ๆ ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รองศาสตราจารย์ ดร.สุพัฒน์ สุกมลสันต์

ความนำ

เนื่องจากสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้เปิดทำการสอนภาษาอังกฤษมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2520 นับเป็นเวลาจนถึงปัจจุบันนี้ได้ 27 ปี และได้มีการประเมินผลหลักสูตรภาษาอังกฤษบางหลักสูตรไปแล้วจำนวนหนึ่ง เช่น ในปี พ.ศ. 2529 มีการประเมินหลักสูตรภาษาอังกฤษพื้นฐาน (สุพัฒน์ สุกมลสันต์ และคณะ, 2529) ในปี พ.ศ. 2525 มีการประเมินผลหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับสูง (Advanced English) ของคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี (ศิริรัฐ ทองใหญ่ฯ และคณะ, 2525) ในปี พ.ศ. 2523 มีการประเมินผลหลักสูตรการเขียนเฉพาะสาขาวิชา (EAP Writing Courses) ของคณะรัฐศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ คณะนิเทศศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ และคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี (อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ, 2523) และในปี พ.ศ. 2522 มีการประเมินผลการเรียนรู้การสอนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคล วิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 2 (อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ, 2522) เป็นต้น แต่ยังไม่เคยมีการประเมินผลรายวิชาต่างๆ ทั้งหมดในระดับมหภาคในเวลาเดียวกันเลย ผู้วิจัยมีความเห็นว่าการประเมินผลรายวิชาต่างๆ มีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อกระบวนการเรียนการสอนเนื่องจากการประเมินเป็นขั้นตอนหนึ่งที่สำคัญในการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอน (Wheeler, 1983 : 30) ดังนั้นจึงได้ทำการประเมินรายวิชาต่างๆ ขึ้นในระดับมหภาคสำหรับรายวิชาทั้งหมดที่เปิดสอนในปีการศึกษา พ.ศ. 2545 ซึ่งมีจำนวนรวมทั้งสิ้น 44 รายวิชา

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงประเมิณผล ซึ่งมีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อประเมินผลหลักสูตรรายวิชาภาษาอังกฤษหลักสูตรของสถาบันภาษาในระดับมหภาคใน 9 มิติที่สำคัญคือ
 - 1) ความจำเป็นของหลักสูตรรายวิชา
 - 2) ความต่อเนื่องของหลักสูตร
 - 3) ความเหมาะสมของหลักสูตร
 - 4) ความสอดคล้องของกิจกรรมการเรียนการสอนกับปัจจัยอื่นๆ
 - 5) ปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอน
 - 6) ความหลากหลายของปัจจัยนำเข้าและกระบวนการ
 - 7) การให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้
 - 8) เจตคติของผู้เรียนต่อหลักสูตร และ
 - 9) ความพึงพอใจ ประโยชน์ และความสำเร็จในการเรียน
2. เพื่อประเมินความสอดคล้องของหลักสูตรด้านสภาวะแวดล้อม (Context) ปัจจัยนำเข้า (Input) กระบวนการ (Process) และผลลัพธ์ (Product)

ขอบเขตของการประเมินผล

1. ผู้วิจัยประเมินผลหลักสูตรทั้งหมด 34 ด้าน เช่น ความจำเป็นของหลักสูตร ความต่อเนื่อง ความเหมาะสม ความสอดคล้องของสภาพการเรียนการสอนกับปัจจัยต่างๆ ปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษ ความหลากหลายของปัจจัยนำเข้า และกระบวนการเรียนการสอน การให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ เจตคติของผู้เรียนต่อหลักสูตร และความพึงพอใจของผู้เรียนต่อหลักสูตร เป็นต้น
2. หลักสูตรรายวิชาต่างๆ ที่ประเมินมีจำนวน 39 รายวิชา จากจำนวนทั้งหมด 44 รายวิชาที่เปิดสอนในปีการศึกษา พ.ศ. 2545 (งานทะเบียนสถาบันภาษา, 2546) หรือคิดเป็นร้อยละ 88.64 ซึ่งเป็นขนาดกลุ่มตัวอย่างที่เพียงพอ เมื่อกำหนดให้ความเชื่อถือได้ร้อยละ 95 และความคลาดเคลื่อนในการสุ่มไม่เกินร้อยละ 5 (Krejcie and Morgan, 1970:607)
3. การประเมินครั้งนี้ทำในระดับมหภาค (macro-level)
4. หลักสูตรรายวิชาต่างๆ ที่ประเมินเป็นหลักสูตรเฉพาะที่เปิดสอนในภาคต้นและภาคปลายของปีการศึกษา พ.ศ. 2545 เท่านั้น
5. รูปแบบการประเมินผลครั้งนี้คือ CIPP Model (Context-Input-Process-Product) ตามแนวคิดของ Stufflebeam (2002:1) และเกณฑ์การประเมินผลในระดับยอมรับได้จากแบบสอบถามชนิดมาตรวัด 7 ระดับคือ
 - 1) ความยากของเนื้อหาวิชาใช้ค่า $\bar{x} = 3.51 - 5.50$
(ยากง่ายปานกลางถึงค่อนข้างยาก) และ
 - 2) คำถามเชิงประเมินผลข้ออื่นๆ ใช้ค่า $\bar{x} = > 4.50$ (มากกว่าระดับปานกลางขึ้นไป)

ประชากรและพลวิจัย

ประชากรของการวิจัยเชิงประเมินผลครั้งนี้ได้แก่ นิสิตที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาใดรายวิชาหนึ่งหรืออาจมากกว่า 1 รายวิชาในจำนวน 39 รายวิชาที่เปิดสอนในปีการศึกษา พ.ศ. 2545 ดังได้กล่าวมาแล้ว ดังนั้น ขนาดของประชากรของแต่ละรายวิชาจึงแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับลักษณะเฉพาะของแต่ละรายวิชา เช่น อาจเป็นวิชาบังคับทั่วไป

รายวิชาบังคับของคณะวิชา หรือวิชาเลือกทั่วไป เป็นต้น ดังนั้น เพื่อให้ได้พลวิสัยของแต่ละรายวิชาที่เพียงพอและ
เป็นตัวแทนที่ดีของประชากรทั้งหมดของแต่ละรายวิชา ผู้วิจัยจึงกำหนดใช้ขนาดของพลวิสัยที่เหมาะสมเมื่อมีความ
เชื่อถือได้ร้อยละ 95 และความคลาดเคลื่อนในการสุ่มไม่มากกว่าร้อยละ 5 ตามวิธีของ Krejcie and Morgan
(1970: 607) แล้วใช้โปรแกรม SPSS สุ่มตัวอย่างพลวิสัยจากจำนวนผู้ที่ตอบแบบสอบถามของแต่ละรายวิชาตาม
จำนวนที่คำนวณได้ซึ่งมีขนาดตั้งแต่ 7-2919 คน

ขนาดของประชากรและพลวิสัยของรายวิชาต่างๆ เป็นดังนี้

ตารางที่ 1 : รายชื่อวิชา จำนวนประชากร และพลวิสัยที่ใช้ในการประเมิน

ที่	รหัสวิชา	ชื่อวิชา	N	n	%	ภาคที่
1	5500091	CON SKILLS ENG	97	76	87.35	1
2	5500115	FE 1	4050	2919	72.07	1
3	5500116	FE 2	3944	2060	52.23	2
4	5500191	LISTENING	50	44	88.00	2
5	5500192	SPK COMM	105	86	81.90	2
6	5500193	GRAMMAR/WRITING	46	44	95.65	2
7	5500204	EAP 1 FOR SCI	486	214	44.03	1
8	5500206	EAP 1 FOR ARCH	159	113	71.07	1
9	5500215	BAS BUS ENG WRIT	477	214	44.86	1
10	5500216	BUS ENG CORRESP	477	214	44.86	2
11	5500223	EAP 1 FOR POL	216	140	64.81	1
12	5500224	EAP 2 FOR POL	216	140	64.81	2
13	5500233	EAP 1 FOR ECON	143	108	75.52	1
14	5500234	EAP 2 FOR ECON	145	108	74.48	2
15	5500243	EAP 1 FOR CART	135	103	76.30	1
16	5500244	EAP 2 FOR CART	133	97	72.93	2
17	5500251	ACTIV SKILL ENG	204	136	66.67	1
18	5500263	EAP 1 FOR LAW	141	108	76.60	1
19	5500264	EAP 2 FOR LAW	141	108	76.60	2
20	5500294	ENG ARTS PROF	24	23	95.83	2
21	5500313	BUS ENG ORAL COMM	522	226	43.30	1
22	5500314	ADV BUS ORAL COMM	526	226	42.97	2
23	5500320	SKILL STUD ENG	15	14	93.33	1
24	5500341	AE COMM	135	103	76.30	1

* ถ้าใช้แนวคิดและวิธีการเช่นเดียวกับรายวิชาอื่น ขนาดของพลวิสัยจะเท่ากับ 354 และ 351 คนเท่านั้น แต่
เนื่องจากผู้เรียนของรายวิชาทั้งสองมีลักษณะหลากหลายมาก (heterogeneous group) เพราะเป็นนิสิตจากทุกคณะ
วิชา ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้เพิ่มขนาดของกลุ่มตัวอย่างให้มากยิ่งขึ้น เพื่อให้เป็นตัวแทนที่ดีของประชากรการวิจัย

ที่	รหัสวิชา	ชื่อวิชา	N	n	%	ภาคที่
25	5500342	AE TRANS CART 1	106	86	81.13	2
26	5500351	ENG FUTURE CAREER	156	113	72.44	2
27	5500413	ADV PRO BUS ENG	12	11	91.67	2
28	5500423	AE INTER RELATIONS	7	7	100.0	1
29	5500424	ADV ORAL COMM	7	7	100.0	2
30	5500491	ENG IN ACT	83	66	79.52	2
31	5500492	PROF ENG TRAV	18	17	94.44	2
32	5500503	PREP ENG GRAD STUD	21	19	90.48	1
33	5500510	SKILLS ENG GRAD	167	118	70.66	1
34	5500520	CONS FOR SCI GRAD	58	52	89.66	1
35	5500521	CONS NON-SCI GRAD	38	36	94.74	1
36	5500530	TECHNICAL ENGLISH	72	63	87.50	1
37	5500532	ACAD ENG GRAD STU	131	97	74.05	1
38	5500533	BUS ENG GRAD	158	113	71.52	1
39	5500534	ENG ARCH GRAD	49	44	89.80	2
รวม			13,670	8,463	61.91	1 = 21 2 = 18

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การประเมินผลครั้งนี้ใช้แบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เรียนต่อหลักสูตรรายวิชาต่างๆ เพื่อประเมินมิติต่างๆ ทั้ง 34 ด้าน แบบสอบถามมีความตรงเชิงเนื้อหา (I-O Index) = 0.93 และมีความเที่ยงแบบ Cronbach's alpha = 0.956 ผู้วิจัยแจกแบบสอบถามนี้ให้นักศึกษาตอบในสัปดาห์ที่ 13-15 ของแต่ละภาคการศึกษา แล้วนำมาเตรียมข้อมูล และสุ่มตัวอย่างตามจำนวนที่ต้องการ ก่อนที่จะวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรม SPSS เพื่อหาค่าความถี่และร้อยละ ค่ามัชฌิมเลขคณิต ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า Chi-square และค่าดัชนีความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร

ผลการประเมินโดยสรุปจาก 39 รายวิชา เป็นดังนี้

ตารางที่ 2 : สรุปภาพรวมการประเมินผลแต่ละรายวิชาใน 9 ประเด็นและ 4 มิติ

รายวิชา	1. 091	2. 115	3. 116	4. 191	5. 192	6. 193	7. 204	8. 206	9. 215	10. 216	11. 223	12. 224	13. 233	14. 234	15. 243	16. 244	17. 263	18. 264	19. 251	20. 294
Asp1	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6
Asp2	5	5	5	6	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5
Asp3	5	5	5	6	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5
Asp4	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5
Asp5	5	5	5	5	6	5	5	5	5	5	5	5	5	4	5	5	5	5	5	5
Asp6	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	4	4	5	5	5	5	5	5
Asp7	5	5	5	6	6	6	5	5	6	5	6	6	5	5	6	6	5	6	6	5
Asp8	5	5	5	6	6	6	5	5	5	6	5	5	5	5	5	6	5	6	6	5
Asp9	5	5	4	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	4	5	5	5	5	5	5
Dim1	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6
Dim2	5	5	5	6	5	5	5	5	5	5	5	5	5	4	5	5	5	5	5	5
Dim3	5	5	5	6	6	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5
Dim4	5	5	5	6	6	5	5	5	5	5	5	5	5	4	5	5	5	5	5	5
3 *	1	-	-	-	-	1	1	1	1	1	-	-	1	2	-	-	-	-	-	-
4 *	6	6	7	1	3	3	5	2	2	4	5	3	5	15	4	2	8	2	1	5
5 *	22	22	21	15	17	17	24	27	23	23	22	21	23	13	22	18	18	21	21	26
6 *	5	6	6	17	14	12	4	4	8	6	6	9	5	4	8	14	8	11	12	2
7 *	-	-	-	1	-	1	-	-	-	-	1	1	-	-	-	-	-	-	-	1
Pass	27	28	27	32	30	29	28	31	30	29	29	31	28	17	30	31	25	32	32	29
Fail	7	6	7	2	4	5	6	3	4	5	5	3	6	17	4	3	9	2	2	5
xbar	4.9	5.0	4.9	5.5	5.3	5.3	4.9	5.0	5.1	5.0	5.1	5.2	4.9	4.6	5.1	5.4	4.9	5.3	5.3	4.9

หมายเหตุ

Asp = ประเด็นการประเมิน (aspect) ซึ่งมีอยู่ 9 ประเด็น และตัวเลขในตารางคือระดับความคิดเห็นโดยสรุปในแต่ละประเด็น

Dim = มิติการประเมิน (dimension) ซึ่งมีอยู่ 4 มิติ และตัวเลขในตารางคือระดับความคิดเห็นโดยสรุปในแต่ละประเด็น

Pass = จำนวนข้อที่ผ่านเกณฑ์การประเมินตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้

Fail = จำนวนข้อที่ต่ำกว่าเกณฑ์การประเมินตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ (จำนวนด้านที่ต้องปรับปรุงแก้ไข)

3 *, 4 *, 5 *, 6 *, 7 * = ระดับความคิดเห็น และตัวเลขในตารางคือจำนวนความถี่ของระดับความคิดเห็นโดยสรุป

ตารางที่ 2 : สรุปภาพรวมการประเมินผลแต่ละรายวิชาใน 9 ประเด็นและ 4 มิติ (ต่อ)

รายวิชา	21. 313	22. 314	23. 320	24. 341	25. 342	26. 351	27. 413	28. 423	29. 424	30. 491	31. 492	32. 503	33. 510	34. 520	35. 521	36. 530	37. 532	38. 533	39. 534	รวมสรุป**
Asp1	6	6	6	6	6	6	6	7	7	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6
Asp2	5	5	6	5	5	6	6	5	6	5	6	5	5	6	5	6	6	5	5	5
Asp3	5	5	5	5	5	6	6	5	6	5	6	5	5	5	5	6	6	5	5	5
Asp4	5	5	5	5	5	5	6	5	5	5	5	5	5	5	5	6	5	5	5	5
Asp5	5	6	5	5	5	5	6	6	7	5	6	5	5	5	5	5	6	5	5	5
Asp6	5	5	5	5	5	5	5	5	6	5	5	5	5	5	5	5	5	5	4	5
Asp7	5	6	6	6	6	6	6	5	7	6	6	6	6	6	6	6	6	6	5	5
Asp8	5	5	6	5	6	6	6	6	7	6	6	6	6	5	6	6	6	6	5	5
Asp9	5	5	5	5	5	5	5	6	7	5	5	5	5	5	5	6	6	5	5	5
Dim1	6	6	6	6	6	6	6	6	7	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6
Dim2	5	5	5	5	5	5	6	5	6	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5
Dim3	5	5	5	5	5	6	6	6	7	5	6	5	6	5	5	6	6	5	5	5
Dim4	5	5	5	5	5	6	6	6	7	5	6	5	6	6	5	6	6	5	5	5
3 *	-	-	-	-	-	-	-	1	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1	0
4 *	4	3	4	3	5	2	2	4	1	3	1	1	3	-	4	1	-	3	3	4
5 *	23	21	14	21	18	16	12	13	2	16	10	19	17	17	17	13	13	16	22	18
6 *	7	9	15	10	11	16	15	13	11	15	21	14	13	17	13	18	19	15	8	11
7 *	-	1	1	-	-	-	5	3	20	-	2	-	1	-	-	2	2	-	-	1
Pass	29	30	29	30	28	31	31	28	32	30	32	32	30	33	29	32	33	30	29	30
Fail	5	4	5	4	6	3	3	6	2	4	2	2	4	1	5	2	1	4	5	4
xbar	5.1	5.2	5.4	5.2	5.2	5.4	5.7	5.4	6.5	5.4	5.7	5.4	5.4	5.5	5.3	5.6	5.7	5.4	5.1	5.3

หมายเหตุ

Asp = ประเด็นการประเมิน (aspect) ซึ่งมีอยู่ 9 ประเด็น และตัวเลขในตารางคือระดับความคิดเห็นโดยสรุปในแต่ละประเด็น

Dim = มิติการประเมิน (dimension) ซึ่งมีอยู่ 4 มิติ และตัวเลขในตารางคือระดับความคิดเห็นโดยสรุปในแต่ละประเด็น

Pass = จำนวนข้อที่ผ่านเกณฑ์การประเมินตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้

Fail = จำนวนข้อที่ต่ำกว่าเกณฑ์การประเมินตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ (จำนวนด้านที่ต้องปรับปรุงแก้ไข)

3 *, 4 *, 5 *, 6 *, 7 * = ระดับความคิดเห็นและตัวเลขในตารางคือจำนวนความถี่ของระดับความคิดเห็นโดยสรุป

ฐานสรุป** = คำนวณจากค่าฐานนิยม (mode) และค่าเฉลี่ยในกรณีที่เป็นค่าความถี่

1. ผลการประเมินหลักสูตรใน 9 มิติ

1) หลักสูตรรายวิชาต่างๆ มีความจำเป็นต่อผู้เรียนมาก ($\bar{x} = 5.81$ หรือ $= 6$, S.D. = 0.74) กล่าวคือ จำเป็นต่อการดำรงชีวิตในอนาคต จึงควรมีอยู่ในหลักสูตรดังเช่นที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน และปัจจุบันนี้ผู้เรียนใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษาค้นคว้าในการเรียนในระดับค่อนข้างมาก (พิสัย = 4.81 - 6.32)

2) ความต่อเนื่องของหลักสูตรต่างๆ มีค่อนข้างมาก ($\bar{x} = 4.88$ หรือ $= 5$, S.D. = 0.89) ทั้งความต่อเนื่องด้านเนื้อหา คำศัพท์ โครงสร้างทางภาษากับรายวิชาอื่น (ภาษาอังกฤษ) และความสัมพันธ์และต่อเนื่องกันของเนื้อหาภายในหลักสูตรรายวิชาเดียวกัน (พิสัย = 4.81 - 4.96)

3) หลักสูตรมีความเหมาะสมค่อนข้างมาก ($\bar{x} = 4.94$, S.D. = 0.81) กล่าวคือ เนื้อหามีความยากง่ายในระดับเหมาะสม มีความน่าสนใจ มีประโยชน์ และเหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียนค่อนข้างมาก มีวิธีการเรียนการสอนเหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน มีกิจกรรมการเรียนการสอนที่น่าสนใจ มีประโยชน์ และเหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียนในระดับค่อนข้างมาก (พิสัย = 4.68 - 5.30)

4) ความสอดคล้องของกิจกรรมการเรียนการสอนกับปัจจัยต่างๆ มีในระดับค่อนข้างมาก ($\bar{x} = 4.86$, S.D. = 0.68) กล่าวคือ เนื้อหาของรายวิชาต่างๆ ตรงกับความต้องการของผู้เรียน สอดคล้องกับประสบการณ์เดิมของผู้เรียนและเนื้อหาของแบบทดสอบกลางภาคสอดคล้องกับเนื้อหาของบทเรียนในระดับค่อนข้างมาก (พิสัย = 4.61 - 5.21)

5) ปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอนมีในระดับค่อนข้างมาก ($\bar{x} = 4.93$, S.D. = 1.02) กล่าวคือ ผู้เรียนมีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนค่อนข้างมาก แต่ใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนในระดับปานกลาง ส่วนอาจารย์ผู้สอนโดยเฉลี่ยแล้วใช้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียนมาก (พิสัย = 4.03 - 5.75)

6) ความหลากหลายของปัจจัยนำเข้าและกระบวนการเรียนการสอนมีค่อนข้างมาก ($\bar{x} = 4.70$, S.D. = 0.77) กล่าวคือ โดยมกรายวิชาต่างๆ มีโครงสร้างทางภาษาและสำนวนภาษา สื่อการเรียนการสอนนอกเหนือจากสิ่งพิมพ์ แบบฝึกหัด การบ้าน และแบบฝึกหัดย่อยค่อนข้างมาก แต่มีคำศัพท์ใหม่ในระดับปานกลางเท่านั้น (พิสัย = 3.99 - 5.10)

7) การเรียนการสอนแบบให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางมีค่อนข้างมาก ($\bar{x} = 5.44$, S.D. = 0.84) กล่าวคือ ผู้สอนมีเจตคติและความใส่ใจต่อผู้เรียนดีมาก เปิดโอกาสให้ ผู้เรียนได้ซักถามมาก และให้ความสำคัญกับผู้เรียนมาก แต่ผู้เรียนมีโอกาสดำเนินการค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนในระดับปานกลางเท่านั้น (พิสัย = 4.12 - 5.91)

8) ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อหลักสูตรรายวิชาต่างๆ ค่อนข้างมาก ($\bar{x} = 5.18$, S.D. = 1.10) ทั้งในด้านกิจกรรมการเรียนการสอน เนื้อหารายวิชา และบรรยากาศในการเรียน (พิสัย = 5.11 - 5.19)

9) ผู้เรียนมีความพึงพอใจ ได้รับประโยชน์และประสบผลสำเร็จในการเรียนหลักสูตรรายวิชาต่างๆ โดยเฉลี่ยค่อนข้างมาก ($\bar{x} = 4.74$, S.D. = 1.16) กล่าวคือผู้เรียนคิดว่าตนเองได้รับประโยชน์จากการเรียนและประสบผลสำเร็จในการเรียนค่อนข้างมาก แต่มีความพึงพอใจต่อผลการสอบกลางภาคในระดับปานกลางเท่านั้น (พิสัย = 4.40 - 5.27)

2. ความสอดคล้องของหลักสูตรด้านสภาวะแวดล้อม ปัจจัยนำเข้า กระบวนการ และผลลัพธ์มีค่อนข้างสูง กล่าวคือ โดยเฉลี่ยแล้วผู้เรียนมีความเห็นว่าภาษาอังกฤษมีความสำคัญและจำเป็นมาก ($\bar{x} = 5.81$, S.D. = 0.74) ปัจจัยต่างๆ ที่จำเป็นในการเรียนการสอนของหลักสูตรรายวิชาต่างๆ อยู่ในระดับดีค่อนข้างมาก ($\bar{x} = 4.75$, S.D. = 0.72) กระบวนการเรียนการสอนอยู่ในระดับดีค่อนข้างมาก ($\bar{x} = 5.10$, S.D. = 0.75) และผลลัพธ์ที่ได้จากหลักสูตรก็อยู่ในระดับดีค่อนข้างมาก ($\bar{x} = 4.96$, S.D. = 1.02)

อนึ่ง เมื่อพิจารณาโดยภาพรวมของรายวิชาต่างๆ ทั้ง 39 รายวิชาปรากฏว่า โดยเฉลี่ยแล้วผู้เรียนมีความคิด

เห็นที่ดีต่อรายวิชาเหล่านี้ค่อนข้างมาก ($\bar{x} = 5.3$) โดยเฉลี่ยรายวิชาต่างๆ ผ่านเกณฑ์การประเมิน 30 ด้าน และไม่ผ่านเกณฑ์การประเมิน 4 ด้าน จากเกณฑ์การประเมินผล 34 ด้าน รายวิชาที่ผ่านเกณฑ์จำนวนน้อยที่สุดมี 1 รายวิชา กล่าวคือผ่านเพียง 17 ด้าน ส่วนรายวิชาที่ผ่านเกณฑ์มากที่สุดมี 2 รายวิชา คือผ่านเกณฑ์ 33 ด้านและไม่ผ่านเพียง 1 ด้านเท่านั้น

อภิปรายผล

ผลของการวิจัยเชิงประเมินผลครั้งนี้มีประเด็นที่น่าสนใจหลายอย่าง แต่ผู้วิจัยใคร่เสนอเฉพาะประเด็นที่สำคัญ ดังนี้

1. ทำไมผู้เรียนส่วนมากจึงมีความเห็นว่าภาษาอังกฤษมีความจำเป็นมากต่อการดำรงชีวิตในอนาคต แต่ในปัจจุบันนี้ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษาค้นคว้าในระดับค่อนข้างมากเท่านั้น

การที่ผลของการวิจัยปรากฏดังกล่าวแล้วอาจเป็นเพราะเหตุผลดังต่อไปนี้

ก. ด้านความสำคัญของภาษาอังกฤษในการดำรงชีวิตในอนาคต

1) ความเจริญทางการสื่อสารและวิธีการแสวงหาความรู้ซึ่งเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว

ปัจจุบันนี้ความเจริญก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีการสื่อสารเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ทำให้วิธีการแสวงหาความรู้ของคนยุคใหม่เปลี่ยนแปลงตามไปด้วย เช่น คนรุ่นใหม่นิยมใช้เครื่องคอมพิวเตอร์เพื่อการสื่อสารและการค้นคว้าหาข้อมูลข่าวสารที่ต้องการมากขึ้น ข้อมูลและสารสนเทศต่างๆ สามารถจะค้นหาได้ทางระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ (Internet) และที่สำคัญมากก็คือสื่อที่นิยมใช้มากที่สุดในระบบเครือข่ายดังกล่าวคือภาษาอังกฤษ (Sprague, 2004:1; D'Oliveiro, 2004:1) ด้วยเหตุนี้ภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญมาก ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของอัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ (2524 ก., 2524 ข.) บังอร สว่างโรธ (2526) และสุพัฒน์ สุกมลสันต์ (2534) ที่ต่างก็พบว่า นิสิต นักศึกษา บัณฑิต หน่วยงานต่างๆ ของราชการ องค์กรของรัฐ วิสาหกิจ และบริษัทต่างๆ ของเอกชน มีความต้องการและมีการใช้ภาษาอังกฤษในการดำเนินการในระดับปานกลางจนถึงระดับมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่เป็นักวิชาการและผู้บริหารต้องใช้ภาษาอังกฤษมาก และมีแนวโน้มว่าจะมากขึ้นในอนาคต (อ้างถึงใน ศิริพร พงษ์สุรพิพัฒน์, และคณะ, 2543:1)

2) ความเป็นสื่อสากลของภาษาอังกฤษ

ปัจจุบันนี้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้ติดต่อกับนานาชาติและได้รับความนิยมแพร่หลายที่สุดในโลก ภาษาหนึ่งจนทำให้นักวิชาการเรียกชื่อภาษาอังกฤษกันหลายอย่าง เช่น “ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาระหว่างนานาชาติ” (English as an International Language : EIL) “ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาของโลก” (English as a World Language : EWL) “ภาษาอังกฤษที่ใช้ทั่วโลก” (World Englishes : WE) “ภาษาอังกฤษที่ใช้ทั่วเอเชีย” (Asian Englishes: AE) เป็นต้น (Hino, 2001:43-44) และจากการศึกษาของ Crystal และ Honna (อ้างถึงใน Hino, 2001 : 47) พบว่าเป็นข้อเท็จจริงในประวัติศาสตร์ของมวลมนุษยชาติที่ภาษาอังกฤษในปัจจุบันนี้ได้แพร่กระจายไปมากที่สุดในโลก และเป็นภาษาที่จำนวนคนทั่วโลกใช้มากกว่าผู้ที่เป็เจ้าของภาษา เช่น จากรายงานชิ้นหนึ่งพบว่ามีประชากรในเอเชียใช้ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ต่างๆ ประมาณ 350 ล้านคน ซึ่งเป็นจำนวนที่มากกว่าประชากรของประเทศอเมริกา อังกฤษ แคนาดา และออสเตรเลียซึ่งเป็เจ้าของภาษารวมกัน (Honna, 1998:3)

สำหรับการเรียนการสอนและการใช้ภาษาอังกฤษในประเทศไทยได้มีงานวิจัยในปี พ.ศ. 2539 พบว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่ได้รับความนิยมมากที่สุดในการเรียนการสอนในสถานศึกษา มีคนชมรายการโทรทัศน์เป็นภาษาอังกฤษประมาณ 600,000 คน ฟังรายการวิทยุภาษาอังกฤษประมาณ 290,000 คน และอ่าน

หนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษประมาณ 470,000 คน (A. Wongsothorn and Others, 1996) หรือกล่าวโดยสรุปก็คือมีคนในประเทศไทยใช้ภาษาอังกฤษประมาณ 1,360,000 คน หรือประมาณร้อยละ 1.50 ของประชากรทั้งหมดของประเทศ ซึ่งแม้ว่าจะเป็นจำนวนไม่มาก แต่ประชากรที่ได้รับการศึกษาโดยมากจะรู้ภาษาอังกฤษในระดับที่แตกต่างกัน

3) ความจำเป็นทางการค้าและการท่องเที่ยว

จากผลของการวิจัยของ A. Wongsothorn and Others (1996 : 41-44) ยังพบว่าภาษาอังกฤษมีความสำคัญต่อการค้าและการท่องเที่ยวในประเทศไทย เช่น ในปี พ.ศ. 2539 ประเทศที่ทำการค้ากับประเทศไทย 10 อันดับสูงสุดตามยอดของร้อยละการค้าขาย คือ อเมริกา ญี่ปุ่น สิงคโปร์ เยอรมัน มาเลเซีย อังกฤษ เนเธอร์แลนด์ ฮังการี ฝรั่งเศส และอิตาลี ต่างก็ใช้ภาษาอังกฤษทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนเป็นสื่อในการติดต่อค้าขายกับประเทศไทยเป็นภาษาที่หนึ่ง และประชากรของประเทศที่เข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยและมีรายจ่ายต่อคนสูงที่สุด 10 อันดับแรก คือ สวิตเซอร์แลนด์ ฝรั่งเศส อังกฤษ ญี่ปุ่น ออสเตรเลีย เกาหลี อเมริกา สิงคโปร์ และมาเลเซีย ต่างก็ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการท่องเที่ยวเป็นภาษาที่หนึ่ง

4) การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์อื่นๆ

นอกจากนี้ยังมีรายงานอีกหลายชิ้นที่พบว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้อย่างแพร่หลายมากที่สุดในโลกปัจจุบัน เช่น หนังสือพิมพ์ The Daily Telegraph ที่ตีพิมพ์ที่ London ประเทศอังกฤษ เมื่อวันที่ 20 พฤษภาคม 2002 รายงานว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาของคนทั้งโลก (The lingua franca of the world) และเป็นภาษาที่ใช้แพร่หลายที่สุดในระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ โทรสารและโทรเลขในโลกจำนวน 3 ใน 4 ส่งเป็นภาษาอังกฤษ และข้อมูลคอมพิวเตอร์ประมาณร้อยละ 80 ของฐานข้อมูลต่างๆ ในโลกเก็บเป็นภาษาอังกฤษ (Sprague, 2004:1; D'Oliveiro, 2004:1) ในปีที่ผ่านมาความสำคัญของภาษาอังกฤษในฐานะที่เป็นภาษาที่ใช้สื่อสารระหว่างนานาชาติมีเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จนกลายเป็นภาษาที่ใช้กันอย่างแพร่หลายทั่วทุกภูมิภาคของโลกในปัจจุบันนี้ (BVS, 2004:1) ปัจจุบันนี้ได้มีการประมาณกันแล้วว่า มีผู้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่งมากกว่า 350,000,000 ล้านคน และมากกว่า 400,000,000 คนใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง หรือภาษาต่างประเทศ รวมแล้วเป็นจำนวนเกือบร้อยละ 50 ของประชากรโลก แต่ที่สำคัญก็คือคนเหล่านี้ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการติดต่อกันระหว่างนานาชาติ เช่น เพื่อการค้า การทูต การควบคุมจราจรทางอากาศภายในและระหว่างประเทศ เครือข่ายคอมพิวเตอร์ วงการภาพยนตร์และเพลง ข่าวและสารสนเทศ วิชาชีพ การท่องเที่ยว และเป็นภาษากลางในการสื่อสารในประเทศที่ประชาชนใช้ภาษาแตกต่างกันหลายภาษา เป็นต้น (Kitao, 2004:1-4)

อนึ่งมีผลการวิจัยในประเทศไทยสนับสนุนข้อค้นพบดังกล่าวเกี่ยวกับความสำคัญของภาษาอังกฤษต่อวิชาชีพ กล่าวคือ ในปี พ.ศ. 2541 มานีณี จันทวิมล (2545:4-6) พบว่า บุคคลในสาขาอาชีพแพทย์ วิศวกร ครู-อาจารย์ การธนาคาร และการโรงแรมมีแนวโน้มความต้องการใช้ทักษะภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น และมีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาอังกฤษ

ดังนั้น จะเห็นได้ว่าภาษาอังกฤษมีความสำคัญต่อประเทศไทยมากในปัจจุบันนี้ และด้วยเหตุดังกล่าวแล้ว ข้างต้นอาจเป็นสาเหตุที่ทำให้พลวิจัยในการศึกษาครั้งนี้มีความเห็นว่า ภาษาอังกฤษมีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตของตนในอนาคต แต่การที่บุคคลเหล่านี้ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษาค้นคว้าเพียงในระดับค่อนข้างมากเท่านั้นอาจเป็นเพราะสาเหตุต่อไปนี้ กล่าวคือ

1) เอกสารและตำราเรียนรายวิชาต่างๆ ในระดับมหาวิทยาลัยมีทั้งที่เป็นภาษาไทยและภาษาอังกฤษทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า นโยบายเกี่ยวกับการขอตำแหน่งทางวิชาการของอาจารย์มีส่วนทำให้อาจารย์ต้องผลิตผลงานทางวิชาการของตนเป็นภาษาไทยเพื่อให้บัณฑิตและนักศึกษาได้ใช้เรียนเพิ่มขึ้น และผู้เรียนส่วนใหญ่จะเลือกศึกษาจากเอกสารและตำราภาษาไทยมากกว่า เพราะอ่านเข้าใจได้ง่าย และรวดเร็วกว่าตำราภาษาอังกฤษ

2) การเรียนการสอนในระดับปริญญาตรีและปริญญาโทในประเทศไทย มักมีชุดของตำราเรียนที่เป็นภาษาอังกฤษประจำรายวิชาเพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษา ค้นคว้า ในจำนวนและเรื่องที่กำหนด เพราะตำราที่เป็นภาษาอังกฤษเหล่านี้ราคาแพงมาก

3) การศึกษาค้นคว้าของผู้เรียนผ่านสื่อเครือข่ายคอมพิวเตอร์ (Internet) ยังมีจำกัด เช่น สถานศึกษา ยังมีปัญหาเรื่องจำนวนเครื่องคอมพิวเตอร์ ความเร็วในการค้นหาข้อมูลของระบบเครือข่าย และการขาดทักษะในการค้นคว้าของผู้เรียน เป็นต้น

ดังนั้น พลวิชัยโดยทั่วไป จึงใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการค้นคว้าในระดับค่อนข้างมากเท่านั้น

2. ทำไมแม้ว่าผู้สอนใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนมาก แต่ผู้เรียนมีโอกาใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนเพียงในระดับค่อนข้างมากเท่านั้น ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่า

1) จำนวนผู้เรียนมีมาก เพราะปกติแล้วในแต่ละห้องเรียนมีผู้เรียนจำนวนประมาณ 25-30 คน ซึ่งถือว่าชั้นเรียนมีขนาดใหญ่สำหรับการเรียนการสอนทักษะที่เน้นการพูดหรือเขียน ซึ่งเป็นทักษะการแสดงออก (productive skills) ดังนั้น อาจทำให้ในแต่ละชั่วโมงการสอนผู้เรียนไม่ค่อยได้มีโอกาสทำกิจกรรมที่ใช้ภาษาอังกฤษมากเท่าที่ควร

2) โดยธรรมชาติแล้วนิสิตและนักศึกษาไทยไม่ค่อยแสดงออกในเวลาเรียน ไม่ว่าจะเป็นทักษะหรือวิชาใดๆ ก็ตาม จึงอาจทำให้ผู้เรียนไม่ค่อยได้ซักถามอาจารย์ผู้สอนในระหว่างเรียนมากเท่าที่ควร

3) ในการเรียนการสอนรายวิชาต่างๆ ของสถาบันภาษา หลักสูตรของแต่ละรายวิชามักออกแบบให้สนองความต้องการของสังคม และ/หรือคณะวิชาในกรณีที่เน้นรายวิชาบังคับ และพยายามสนองความต้องการของผู้เรียนในกรณีที่เป็นรายวิชาเลือก ดังนั้นเนื้อหาวิชาโดยมากมักจะเน้นหนักไปที่ทักษะการอ่านซึ่งเป็นทักษะการรับรู้ (receptive skills) มากกว่าทักษะอื่นๆ เช่น การพูดและการเขียน ดังนั้นจึงเป็นไปได้ว่าผู้เรียนไม่ค่อยมีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชั้นเรียนมากเท่าที่ควร

อนึ่ง สำหรับอาจารย์ผู้สอนนั้น ไม่น่าแปลกใจที่ผู้เรียนมีความเห็นว่าผู้สอนใช้ภาษาอังกฤษในการสอนในระดับมาก เพราะว่าเป็นนโยบายของสถาบันภาษามานานแล้วว่าอาจารย์ผู้สอนจะต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ และอาจใช้ภาษาไทยได้บ้างเท่าที่จำเป็น เช่น ในการสรุปความ เป็นต้น

3. ทำไมการเรียนภาษาอังกฤษโดยมาก นิสิตจึงมีโอกาได้ศึกษาและค้นคว้าด้วยตนเองนอกชั้นเรียนในระดับปานกลางเท่านั้น

ข้อค้นพบดังกล่าวนี้ไม่เป็นที่น่าประหลาดใจแก่ครู-อาจารย์ทั่วไปในระดับมหาวิทยาลัยและเป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่า

1) สิ่งแวดล้อมภายนอกชั้นเรียนไม่เอื้อให้เกิดการใช้ภาษาอังกฤษ พลวิชัยแต่ละคนเรียนภาษาอังกฤษติดต่อกันมาเป็นเวลานานไม่น้อยกว่า 10 ปี แต่ไม่ค่อยได้มีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษอย่างเข้มข้นและจริงจังทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน เพราะสิ่งแวดล้อมไม่เอื้อและไม่ค่อยมีความจำเป็นต้องใช้ เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในบริบทของประเทศไทย ดังนั้นจึงเป็นไปได้ที่ผู้เรียนจะมองไม่ค่อยเห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษขาดแรงจูงใจ และเกิดความรู้สึกเบื่อหน่ายต่อการที่ต้องเรียน ค้นคว้า หรือใช้ภาษาอังกฤษ

2) ตำราเรียนรายวิชาต่างๆ ของนิสิตมักมีที่แต่ง รวบรวม หรือแปลเป็นภาษาไทยด้วย ดังนั้นในการศึกษาค้นคว้าผู้เรียนมักให้ความสนใจการค้นคว้าจากตำราภาษาไทยมากกว่า เพราะอ่านได้รวดเร็วกว่าและมีเนื้อหาตรงตามหลักสูตรมากกว่าเพราะผู้เขียนมักแต่งตามหลักสูตรรายวิชาต่างๆ ของไทย

3) การศึกษาค้นคว้าโดยอาศัยเครือข่ายคอมพิวเตอร์ (Internet) ยังคงเป็นปัญหาในทางปฏิบัติสำหรับนิสิตทั่วไป เพราะเครื่องคอมพิวเตอร์ของคณะต่างๆ ยังมีจำนวนจำกัด และความเร็วของระบบเครือข่ายยังจำกัด

มาก ทำให้การค้นหาข้อมูล การติดต่อแหล่งข้อมูล (link) การเปิดอ่าน (retrieve) และการบันทึกสารสนเทศ (download) มีความจำกัดตามไปด้วย

4) การเรียนภาษาอังกฤษของรายวิชาต่างๆ โดยมากจะมีเอกสารประกอบอย่างครบถ้วนตามหลักสูตร สำหรับใช้ในชั้นเรียน ดังนั้น ผู้เรียนอาจไม่จำเป็นต้องศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมก็ได้

4. ทำไมเมื่อผู้เรียนตระหนักถึงความสำคัญ และความจำเป็นของภาษาอังกฤษว่ามีมากตามสภาวะแวดล้อม (Context) แต่ผลลัพธ์ (Product) ของการเรียนการสอนจึงอยู่ในระดับค่อนข้างมากเท่านั้น

ผลการวิจัยปรากฏดังกล่าวลแล้วอาจเป็นเพราะว่า พลวิจัยโดยมากพลาดหวังจากผลการสอบกลางภาค เพราะโดยเฉลี่ยแล้วผู้เรียนมีความพึงพอใจผลการสอบกลางภาคในระดับปานกลางเท่านั้น ซึ่งอาจเป็นเพราะว่าผู้เรียนสอบได้คะแนนน้อยกว่าที่ตนคาดหวังไว้ ทั้งนี้อาจเนื่องจากข้อสอบยากหรือออกไม่ตรงกับที่ผู้เรียนคาดหวังไว้ ซึ่งผลการวิจัยสามารถพบได้จากความคิดเห็นของผู้เรียนในตารางที่ 42 ($\bar{x} = 4.40$, $S.D. = 1.57$) ในรายงานฉบับสมบูรณ์ (สุพัฒน์ สุกมลสันต์, 2547) แต่ว่าโดยมากผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรายวิชาต่างๆ และต่อผลสำเร็จโดยรวมในการเรียน (ซึ่งไม่ใช่เฉพาะเรื่องผลการสอบเท่านั้น) ในระดับค่อนข้างมาก จึงทำให้ผลลัพธ์โดยเฉลี่ยของการเรียนการสอนของรายวิชาต่างๆ โดยรวมอยู่ในระดับค่อนข้างมาก

ข้อเสนอแนะเพื่อการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ฝ่ายวิชาการและภาคงานสอนต่างๆ ของสถาบันภาษาควรร่วมกันพิจารณานำผลการประเมินครั้งนี้ไปใช้ในการปรับปรุงแก้ไขการเรียนการสอนรายวิชาต่างๆ ที่ยังมีปัญหาในบางประเด็น โดยเฉพาะในข้อที่ความคิดเห็นต่ำกว่าเกณฑ์การวิจัยให้ดียิ่งขึ้น

2. ฝ่ายวิชาการของสถาบันภาษาควรศึกษาผลการประเมินระดับมหภาคของแต่ละรายวิชาแล้วแจ้งผลการประเมินให้กับผู้ประสานงานของแต่ละรายวิชาเพื่อทราบ และแนะนำให้ทำการศึกษาประเด็นต่างๆ ที่ต่ำกว่าเกณฑ์การวิจัย เพื่อปรับปรุงแก้ไขให้ดียิ่งขึ้น ส่วนประเด็นที่ผ่านเกณฑ์แล้ว แต่อาจอยู่ในเกณฑ์ระดับไม่สูงมากเท่าที่ควรก็ควรแนะนำให้หาทางปรับปรุงแก้ไขด้วย เพื่อเพิ่มประสิทธิผลของการเรียนการสอน

3. ฝ่ายวิจัยของสถาบันภาษา ควรฝึกอบรมให้ผู้ประสานงานและอาจารย์ผู้ร่วมสอนของแต่ละรายวิชารู้จักการตีความผลการวิจัยในแต่ละประเด็นย่อย และการนำผลการประเมินไปใช้ในการปรับปรุงรายวิชาที่รับผิดชอบ

4. อาจารย์ทั่วไปของสถาบันภาษาควรศึกษาผลการประเมินรายวิชาที่ตนกำลังสอนอยู่ เพื่อจะได้ทราบความคิดเห็นของผู้เรียนรายวิชาดังกล่าวในอดีต แล้วหาทางปรับปรุงแก้ไขประเด็นต่างๆ ที่ตนสามารถกระทำได้โดยตรง โดยไม่ต้องรอให้เสียเวลา เช่น การมอบหมายงานให้ผู้เรียนไปศึกษาค้นคว้านอกชั้นเรียนเพิ่มขึ้น และให้ถือเป็นกิจกรรมที่สำคัญส่วนหนึ่งของการเรียน หรือการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชั้นเรียนให้มากยิ่งขึ้น เป็นต้น

ข. เพื่อการวิจัยต่อไปในอนาคต

1. ฝ่ายวิชาการ ฝ่ายวิจัย และภาคงานสอนต่างๆ ของสถาบันภาษาควรเป็นผู้รับผิดชอบร่วมกันในการดำเนินการกระตุ้นและส่งเสริมให้ผู้ประสานงานรายวิชา คณาจารย์ประจำรายวิชา หรือผู้ที่สนใจ ทำการประเมินผลรายวิชาต่างๆ ในระดับจุลภาค เพื่อให้ได้ข้อมูลละเอียดยิ่งขึ้น สำหรับใช้ในการปรับปรุงหลักสูตรต่อไป เพราะการเก็บรวบรวมข้อมูลรายวิชาต่างๆ จำนวนมาก โดยฝ่ายวิชาการและภาคงานสอนน่าจะได้รับความร่วมมือจากผู้สอนมากกว่าผู้วิจัยอิสระ

2. ผู้ประสานงานรายวิชาต่างๆ หรือผู้สอน ควรจะได้ทำการวิจัยเชิงประเมินรายวิชาที่ตนเองรับผิดชอบ หรือสอนในระดับจุลภาคเป็นระยะๆ ในลักษณะของงานประจำเพื่อให้เนื้อหาวิชามีความทันสมัยอยู่เสมอ และสอดคล้องกับความต้องการของสังคม คณะวิชา และผู้เรียนให้มากที่สุด

3. ถ้ามีการวิจัยเชิงประเมินผลในระดับจุลภาคจำนวนมากแล้วควรมีการประเมินผลในระดับมหภาค และระดับอภिवิเคราะห์ (meta-analysis) หรือการสังเคราะห์ผลการวิจัย (research synthesis) เพื่อให้ได้ข้อสรุปที่มีความน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น

4. หากไม่มีผู้ใดสนใจที่จะทำวิจัยเชิงประเมินผลหลักสูตรรายวิชาต่างๆ ของสถาบันภาษาอีก ภายหลังจากที่ได้มีการปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องของแต่ละรายวิชาที่ระบุไว้ในรายงานนี้แล้ว ฝ่ายวิชาการ ฝ่ายวิจัยและ ภาควางสอนของสถาบันภาษา ควรร่วมมือกันทำการวิจัยเชิงประเมินผลรายวิชาต่างๆ ในระดับมหภาคอีก โดยอาจ ใช้เครื่องมือชุดเดิมก็ได้ ทั้งนี้เพื่อให้เกิดผลในทางปฏิบัติ และเป็นตัวอย่างแก่อาจารย์อื่นๆ ที่สนใจแต่ยังไม่พร้อม ที่จะทำการวิจัยเอง

All men are equal - all men, that is to say,
Who possess umbrellas.

- E.M. Foster (1879-1970) -

History is past politics, and politics is present history.

- E.A. Freeman (1823-1892) -

Live your life as an exclamation, not an explanation.

- H. Jackson Brown, Jr. -

บรรณานุกรม

- งานทะเบียนตารางสอนและตารางสอบ. กรุงเทพฯ: ฝ่ายวิชาการ สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2546.
- บังอร สว่างโรธส. การศึกษาความสอดคล้องระหว่างภาษาอังกฤษธุรกิจที่สอนในมหาวิทยาลัยกับความต้องการของ
วงการธุรกิจไทย, **รายงานการวิจัย**. กรุงเทพฯ : สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526.
- มาลินี จันทิมล. การสำรวจความต้องการและเจตคติของบุคคลในสาขาอาชีพต่างๆ เกี่ยวกับความสำคัญของภาษา
อังกฤษในงานอาชีพและชีวิตประจำวัน, **รวมผลงานวิจัยคณาจารย์สถาบันภาษาปี 2541-2544**. กรุงเทพฯ:
สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.
- ศิริพร พงษ์สุรพิพัฒน์ และคณะ. ความตรงร่วมสมัย : การเปรียบเทียบคะแนนแบบทดสอบสมรรถภาพทั่วไปทาง
ภาษาอังกฤษของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย CU-TEP กับคะแนนแบบทดสอบ TOEFL, **รายงานการวิจัย**.
กรุงเทพฯ : สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543.
- ศิริรัฐ ทองใหญ่ ณ อยุธยา และคณะ. การวิจัยเชิงประเมินผลรายวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจสำหรับนิสิตปีที่ 3 คณะ
พาณิชยศาสตร์และการบัญชี, **รายงานการวิจัย**. กรุงเทพฯ: สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.
- สุวัฒน์ สุกมลสันต์ และคณะ. การประเมินผลหลักสูตรรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน, **รายงานการวิจัย**. สถาบันภาษา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529.
- สุวัฒน์ สุกมลสันต์ และคณะ. แนวโน้มระดับสมรรถภาพทั่วไปทางภาษาอังกฤษของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
และบุคคลภายนอกที่สนใจ พ.ศ. 2533, **รายงานการวิจัย**. สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2534.
- สุวัฒน์ สุกมลสันต์. การประเมินผลความต่อเนื่องและความเหมาะสมของหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษที่ใช้ในคณะ
ต่างๆ ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, **รายงานการวิจัย**. สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2547.
- อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ. การประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคลวิชา
ภาษาอังกฤษพื้นฐาน 2, **รายงานการวิจัย**. กรุงเทพฯ: สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522.
- อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ. การประเมินผลรายวิชา EAP Writing ของสถาบันภาษาปีการศึกษา 2523, **รายงาน
การวิจัย**. กรุงเทพฯ: สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523.
- อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ. การวิจัยเชิงสำรวจเกี่ยวกับลักษณะภาษาอังกฤษระดับบัณฑิตศึกษาตามความต้องการ
ของคณะต่างๆ ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, **รายงานการวิจัย**. กรุงเทพฯ: สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหา
วิทยาลัย, 2524 (ก).
- อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ. การสำรวจความต้องการของสังคมต่อการใช้ภาษาอังกฤษ, **รายงานการวิจัย**. กรุงเทพฯ:
สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524 (ข).

- Brisee Verdiere School (BVS). *Place of English in the curriculum*. Retrieved from <http://bvgs.intnet.mu/ENGLISH.htm> on August 14, 2004.
- D'Oliveiro, N.F. *English most widely used language in the world*, **The Daily Telegraph**. London: May 20, 2002. Retrieved from <http://www.highbeam.com/librarydoc0.asp?DOCID=1P1:97491713&num=3&crInfo.html> on August 14, 2004.
- Hino, N. *Organizing EIL Studies: Toward a Paradigm*. **Journal of Asian Englishes**, Vol. 4, No. 1 (Summer 2001).
- Honna, N. *Editorial*. **Journal of Asian Englishes**, Vol. 1, No. 1 (Summer 1998).
- Kitao, K. *Why Do We Teach English?*. **The Internet TESL Journal**, Vol. II, No. 4, April 1996. Retrieved from <http://iteslj.org/Articles/Kitao-WhyTeach.html> on August 14, 2004.
- Krejcie, R.V. and Morgan, D.W. *Determining Sample Size for Research*. **Journal of Educational and Psychological Measurement**, Vol. 30, 1970.
- Sprague, J. *Mind Your Language*. **Asiaweek Magazine**, 2001. Retrieved from <http://www.asiaweek.com/asiaweek/99/0730/cs1.html> on August 14, 2004.
- Stufflebeam, D.L. *CIPP Evaluation Model Checklist* (June 2002). Retrieved from <http://www.wmich.edu/evalctr/checklists/cippchecklist.htm> on July 25, 2004.
- Wongsothorn, A. and Others. *National Profile of Language Education: Thailand. A Research Report..* Bangkok: Language Institute, Chulalongkorn University, 1996.
- Wheeler, M. **Curriculum Process**. London: Open University Press, 1983.

สมาชิก

- ☐ วารสารภาษา PASAA
☐ วารสารภาษาปริทัศน์

เลขที่ใบเสร็จรับเงิน

...../...../.....

วารสาร P.

วารสารภาษาปริทัศน์ ป.

จำนวนเงิน.....บาท

วันที่รับ...../...../.....

ชื่อ.....

สมัครในนาม.....

สถานที่ติดต่อทางไปรษณีย์.....

.....

.....รหัสไปรษณีย์.....โทรศัพท์.....

มีความประสงค์ที่จะ ☐ บอกรับเป็นสมาชิก

☐ ต่ออายุสมาชิก

ส่งจ่าย ☐ ธนาณัติ (ส่งจ่าย ปณ. จุฬาลงกรณ์ 10330)

☐ ตัวแลกเงิน

☐ ภาษาปริทัศน์

☐ PASAA

(สมาชิกปีละ 120 บาท กำหนดออกปีละ 1 เล่ม)

ราคาจำหน่ายปลีกฉบับละ 140 บาท

ในนาม

คุณสุรัชดี วิริยะยงศิริ

หัวหน้าหน่วยจัดจำหน่าย

สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อาคารเปรมบุรฉัตร

ถนนพญาไท กทม. 10330

โทร. 0 2218 6014, Fax. 0 2254 7670

ลงชื่อ.....

...../...../.....

(สมาชิกใหม่ / ผู้ต่ออายุสมาชิกภาพ)

หมายเหตุ	วารสารภาษา PASAA	ฉบับที่ 31 (2000)	จำหน่ายปลีกฉบับละ	140	บาท	
	วารสารภาษา PASAA	ฉบับที่ 32 (2001)	จำหน่ายปลีกฉบับละ	140	บาท	
	วารสารภาษา PASAA	ฉบับที่ 33 (2002)	จำหน่ายปลีกฉบับละ	140	บาท	
	วารสารภาษา PASAA	ฉบับที่ 34 (2003)	จำหน่ายปลีกฉบับละ	140	บาท	
	วารสารภาษา PASAA	ฉบับที่ 35 (2004)	จำหน่ายปลีกฉบับละ	140	บาท	
	วารสารภาษา PASAA	ฉบับที่ 36 (2005)	จำหน่ายปลีกฉบับละ	140	บาท	(ฉบับปัจจุบัน)

แบบสอบถาม

1. ข้อมูลส่วนบุคคล

ชื่อ ตำแหน่งทางวิชาการ

สถานที่ทำงาน

หมายเลขโทรศัพท์ e-mail

2. ท่านเริ่มอ่านและติดตามวารสารภาษาปริทัศน์มาเป็นเวลากี่ปีแล้ว.....

3. ทำไมท่านถึงเลือกอ่านวารสารภาษาปริทัศน์

4. ท่านอ่านหนังสือวารสารภาษาปริทัศน์จากที่ใด โปรดเลือก

☐ ที่ตัวเอง

☐ เป็นสมาชิก

☐ ห้องสมุด

☐ อ่านของผู้อื่น

5. ท่านคิดว่าอะไรคือข้อดีของวารสารฉบับนี้

1.

2.

3.

6. ท่านคิดว่าอะไรคือข้อควรปรับปรุงของวารสารฉบับนี้

1.

2.

3.

7. บทความที่ท่านชอบมากที่สุดในการวารสารภาษาปริทัศน์คือ

8. ผู้เขียนบทความที่ท่านชอบมากที่สุดและติดตามผลงานเป็นประจำคือ.....

9. ท่านได้นำวารสารภาษาปริทัศน์ไปใช้ประโยชน์ในด้านใดบ้าง

☐ การเรียนการสอน

☐ การวิจัย

☐ การปรับปรุงหลักสูตร

☐ การบริหารและการจัดการ

☐ การประเมินผล

☐ อื่น ๆ

โปรดให้ความอนุเคราะห์ตอบและส่งแบบสอบถามมายังกองบรรณาธิการวารสารภาษาปริทัศน์ ตามที่อยู่ด้านหลัง
เพื่อกองบรรณาธิการจะได้นำข้อมูลไปใช้ให้เป็นประโยชน์กับผู้อ่านให้มากที่สุด
ด้วยความขอบคุณ

กรุณาส่ง

บรรณธิการวารสารภาษาปริทัศน์
สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
อาคารเปรมบุรฉัตร
ถนนพญาไท ปทุมวัน
กทม. 10330